SHELL SCOTT

SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

Ölüm Perisi

POLİSROMANLARI SERİSİ: 5

Ölüm Perisi

Çeviren : Gülten Suveren

Bu kitap CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ tarafından 1967 Temmuz ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justowriter dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâkesi:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir sok.1/1
-İ S T A N B U L -
Tel: 22 83 63

BİRİNCİ BÖLÜM

-"Çıkarın beni bunun içinden!" diye haykırdım.

Cazip sinir mütehassısı, iki doktor ve iri yarı hastabakıcı sözlerime aldırış bile etmediler, Deli gömleği giydirmişlerdi bana. Kollarımı kımıldatamıyordum. Omuzlarım tutulmuştu. Başım zonkluyor, sırtım ağrıyordu. Allah kahretsin! Ağrımayan yerim yoktu zaten!

Beni bir sedyeye yatırmışlardı. Doksan sekiz kilo olmama rağmen iri yarı iki goril beni rahat rahat taşıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Zaten tımarhaneye girmek beni iyice aptallaştırmıştı.

Yeni ayıldığım için kafamı toplayamamıştım pek. Yalnız sedyenin sol tarafında yürüyen Doktor Yancy'le Doktor Wolfe'u seçebilmiştim. Onlara bakarak bağırdım. "Ne rezalet bu! Siz doktor musunuz yoksa deli misiniz? Ben hususi hafiye Shell Scott'um. Hem aklımı da kaybetmedim. Ben de deli hali var mı?"

Aldırmadılar bile. Belki de böyle bir sual sormakla hâta etmiştim. Kısacık kestirdiğim sarı saçlarım, aynı renk kavisli kaşlarım ve iki kere kırılıp biraz eğri kalan burnum yüzünden pek yakışıklı sayılmazdım. Fakat yüzümün güneşten iyice esmerleşmesi veya saçlarımın beyaz gibi durması da deli olduğuma delâlet etmezdi tabii.

Başımı sağa çevirince sinir mütehassısı dilberi gördüm. Kadının kolalı beyaz gömleği bile

nefis vücûdunu gizleyemiyordu. Tam ona bakarken sedyeyi bir odaya soktular.Işıklar yandı ve beni daracık bir yatağın üstüne attılar. Ben avazım çıktığı kadar haykırıyordum.

Doktor Wolfe, çerçevesiz gözlüğünün üstünden bana baktı. Kocaman burnu ve gözlüğü yüzünden tıpkı gümüş gözlü bir puhu kuşuna benziyordu. Kaşlarını çatarak, "Yine asabileşti," diye mırıldandı. Dönüp yandaki masadan bir enjektör aldı.İğnenin boynuma battığını duydum.

Bir kaç saniye sonra da ışıkları söndürüp hepsi odadan çıktılar. Kapı kapandı. Karanlıkta yalnız kalmıştım.Hepsi de benim deli olduğumu sanıyorlardı. Veya tımarhaneyi deliler zaptetmişti. Benim gibi akıllı mahlûkları yakalayıp içeriye tıkıyorlardı.İlâç tesirini hemen göstermişti. Uyumağa çalıştımsa da nihayet gözlerim kapanıverdi. Fakat birdenbire hafif bir ses duyarak kendimi zorladım. Neyse gözlerim açıldı.Biri odama girip kapıyı da kapatmıştı. Adamın elinde bir de elektrik feneri vardı.Diğer elindeki yüzüğün iri pırlantası da pırıl pırıl parlamaktaydı. Fakat benim dikkatimi çeken adamın sıkı sıkı tuttuğu parlak cisim oldu. Bu sivri kenarlı bir ustura veye bisturiydi.

Güç belâ, "Hey...." diyebildim. "Ne oluyor?"

Adam boğuk bir sesle küfrederek, ışığı yüzüme tuttu. Aynı anda bıçağın bana doğru geldiğini gördüm.Birdenbire uyanıverdim tabii. Kendi kendime, "Bu budala beni bıçaklıyacak," dedim.

Kımıldayacak halim yoktu ama olanca sesimle bağırmağa başladım. Daha evvelki feryatlarım şimdikinin yanında hiç kalırdı doğrusu. Vücûdümü yana çekmeğe çalıştım. Fakat elim kolum bağlıydı. Nihayet dönmeğe muvaffak oldum.Ben dönerken adamın elindeki bıçak sırtıma süründü. Karyoladan düşüp yuvarlanmağa devam ettim. Bir taraftan da adama tekme atmaya çalışıyordum.Ser-

seri elindeki feneri söndürdü. Üstümden atlayıp koştu.Pencerenin açıldığını duydum.

O sırada koridordan ayak sesleri aksetti. Kapı tekrar açıldı ve ışıklar yandı. Tanımadığım bir hemşire kapıda durmuş gözlerini kırpıştırıyordu. Başka ayak sesleri duyuldu. Bizim kadın doktor, diğerleri ve hastabakıcılar içeriye daldılar. Beni kaldırıp yatağa yatırdılar. Bana bir şeyler söylüyorlardı. Ben de aklıma gelenleri sıraladım. Yalnız benim sesim onlarınkinden çok daha yüksekti."Delinin biri odasından kaçmış, elinde bıçakla dolaşıyor. Hattâ beni bıçaklamağa kalktı. Şu Allahın belâsı deli gömleğini çıkarın üstümden!"

Doktor Yancy, beni teskin etmek için sakin sakin "Burada öyle azılı hastalar bulunmaz," dedi.

-"Sen öyle zannet." İlâçtan dolayı kafamı toplayamıyordum. Adelelerim de taş gibiydi. "Biri beni öldürmeğe kalktı. Kendisi pencereden kaçtı."

Sinir doktoru, serin elini alnıma dayadı. "Heyecanlanmanıza lüzûm yok. Her halde rüya gördünüz."

-"Allah kahretsin! Böyle rüya olur mu?"

Yanımdan ayrıldılar.Işık söndü. Kapı kapandı ve ben yine yalnız kaldım. Sırtım kesildiği için akan kanları hissediyordum. Fakat bağırsam bile artık kimsenin gelmiyeceğini biliyordum. Bir gece içinde akla hayâle gelmiyecek şeyler olmuştu. Belki beni öldürmeğe çalışan deli de değildi. Belki de girdiğim iş veya öğrendiğim şeyler yüzünden telâşa kapılan biri beni temizlemeğe kalkmıştı. Sabah olanları düşünmeğe çalışırken gözlerim kapanır gibi oldu. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım....

◎ ◎

◎

İKİNCİ BÖLÜM

Sabah uyandığım zaman hava fevkalâde güzeldi. Sis olmadığı için Los Angeles'in en uzaktaki binalarını bile seçebiliyordum. O kadar neş'eliydim ki telefon çalıp bana bir iş verdikleri zaman bile sesimi çıkarmadım.Günlerden Pazar olmasına veya sabahın erken saatinde beni aramalarına bile aldırmadım. Pazar olduğu için bürom kapalıydı ve ben güya bir gün dinlenip Pazartesi işime başlıyacaktım.

Telefon eden kadının adı Gifford'du. Kadıncağız kızının kaybolmasına çok üzülmüştü. Onu bulmamı istiyordu. Çok neş'eli olduğum için bunu hemen yapacağıma söz verdim. Böyle bir havada Los Angeles'de ne ararsam bulacağıma kâniydim.

Fakat Mr.Gifford'un verdiği adresegidince biraz neş'em kaçar gibi oldu. Şehrin en fakir ve pis mahallelerinden birine gelmiştim. Arabamdan inip eve yaklaşırken televizyondan yükselen sesi duydum."Karnınız mı ağrıyor? Hemen Miğdemat kullanın!"

Kapıyı çalınca biri içeriye girmem için bağırdı. Perdeler örtülmüştü. Ön odada hiç ışık yoktu . Fakat televizyonun hafif ışığını görünce o tarafa yürüdüm ve Mrs. Gifford'u buldum. Bir divana çökmüştü. Eski sabahlığı şişman vücûdunu sımsıkı sarmıştı. Ayaklarında eskimiş terlikler vardı.Yassı suratı daha ziyade pişmemiş bir hamuru andırıyordu. Gözleri birer nokta gibiydi.

Burnu da küçücüktü. Kat kat gerdanı kalın boynunu gizlemiyordu pek.

Kadın, dikkatle televizyon seyrederken bana da hayat hikâyesini anlatıverdi. Mrs. Gifford, tek çocuğu olan Felicity bir yaşındayken kocasından boşanmıştı. Mahkeme kızı kendisine vermişti. Felicity şimdi on altı yaşındaydı. Birkaç dakika kadar kızını son derece kötü bir insan olan kocasının elinden aldığı için ne kadar sevindiğini haykırdı. Kocasının pek de dürüst sayılmıyacak çapkın bir erkek olduğunu anladım. Hattâ Mrs.Gifford, kocasını başka kadınlarla yakaladığını da imâ etti. Kadın böyle yüksek sesle derdini döküp azapla kıvranırken ben de orada ne işim olduğunu düşündüm tabii. Nihayet bana istediklerimi de söyledi.

Cumartesi gecesi Felicity, telefona cevap vermiş ve birkaç dakika konuşup bir kâğıda bir şeyler yazmıştı. Sonra telefonu kapatıp dalgın dalgın kâğıda birkaç resim çizmişti. Aradan birkaç dakika geçince de annesine iyi geceler dileyerek odasına gitmişti. Yatağına yatmış olacaktı. Fakat kadın sabah kızının evde olmadığını anlamıştı. Yatağın bozulmamış olması da dikkatini çekmişti. O günden beri de Mrs.Gifford kızını görmemişti.

-"Peki, polis durumu biliyor mu?" diye sordum.

-"Evet, polislerle konuştum. Kayıp Şahıslar Şubesine müracaat ettim. Fakat onlar bir çok insanı arıyorlar. Bu yüzden size telefon ettim."

-"Ya?" Polisler bu işi kolaylıkla halledebilirlerdi bence. Hem bu şimdiye kadar karşılaştığım hadiselere çok benziyordu. Genç kızlar şu veya bu sebepten sıkılıp evlerinden kaçıyorlardı. Onları iki gün sonra yakalamak kâbildi. Zaten kızların aklı başına geliyordu tabii. O yüzden de pişman olup evlerine dönüyorlardı.

Kadını süzdüm. "Felicity şimdiye kadar

evden kaçmış mıydı?"

-"Hayır, hayır. Hem bu sefer de kaçmadı o. Bundan eminim. Felicity, kaçmazdı. Korkunç bir şey oldu sanırım."

-"Anladığıma göre kendi arzusuyla evden ayrılmış. Kimse onu zorla yatak odasından çıkaramazdı değil mi?"

Mrs.Gifford, inatçı bir tavırla başını salladı. "Hayır, müthiş bir şey olduğundan eminim."

-"Kızınıza gece telefon edeninkim olduğunu biliyor musunuz?"

-"Hayır. Kız arkadaşlarından biri olduğunu zannettim. Yoksa bunun Felicity'nin kaybolmasıyla bir ilgisi mi var?"

-"Bilmiyorum." Belki de kız futbol takımının kaptanıyla kaçmıştı. Fakat bunu söyleyip kadının canını sıkmak istemedim. "Siz bana arkadaşlarının isimlerini verin. Onlarla konuşayım. Telefon edebilecek erkek arkadaşlarının isimlerini de ilâve edin."

-"Onu arayan erkek olamazdı, Mr.Scott."

-"Cumartesi gecesi olduğuna göre erkek arkadaşlarından biri randevu vermeğe çalışıyordu belki."

Mrs.Gifford, gözlerini tavana dikerek bir kahkaha attı. "Aman Yarabbi! Küçük kızımın erkek çocuklarla gezdiğini mi sanıyorsunuz yoksa?" Karşısında bir budala varmış gibi bir tavır takınmıştı. "Daha o çocuk...."

Sırıttım. "Kusura bakmayın . Kızınızın on altısında olduğunu söylemiştiniz galiba."

Kadının suratında sert bir ifade belirdi. Kuru bir sesle, "Felicity, on altı yaşında, Mr. Scott," dedi. "O yaştaki bir çocuk kendisini erkeklere karşı nasıl koruyacağını bilemez. Onu böyle üzüntülerden korumasaydım annelik vazifelerimi yapmamış sayılırdım."

Mrs. Gifford, kendinden son derece emin bir tavırla konuşmuştu. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Kocası hakkında söylemiş olduğu şeyleri hatırladım. Adamdan bahsederken kadının halini görünce kocasından nefret ettiğini hissetmiştim. Belki de adama sadece kızıyordu. Veya bu sabah hiddetli kalkmıştı. Kadıncağız, ıztırap çekmişti. Bu arada kızının üzülmemesi için elinden geleni yapmak niyetindeydi. İşin tuhafı kadın bunu yapabileceğini sanmaktaydı.

İlk defa işi bir tarafa bırakıp Felicity'i düşünmeğe başladım. Nasıl bir kızdı acaba? Şimdi neredeydi? Rahat mıydı?

-"Tabii," diye mırıldandım. "Felicity'nin bir kâğıda bir şeyler yazdığını söylemiştiniz. Onu görebililir miyim?"

Mrs.Gifford, başını çevirip telefonun durduğu küçük masaya baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Bloknot oradaydı. Ama belki Felicitybunu odasına götürmüştür." Nihayet içini çekti. "Gidip bakayım bari."

Kadın güç belâ divandan kalkıncapeşine takıldım. Dar bir holden geçip küçük bir yatak odasına girdik. Kadın bloknotu ararken ben de etrafıma bakındım. Kabak bir adamın kafasındaki üç beş tel saç gibi her şey yerli yerindeydi. Felcity'nin odasının derli toplu olduğunu görünce evin kalan kısmının karma karışık olduğunu iyice farkettim. Bu mukayese beni daha ileride göreceğim şeylere hazırladı neyse.

Boyasız çam tahtası konsolun üstünde bir kaç fırça ve tarak, bir makas ve bir de elle boyanmış bir fotoğraf vardı. Resimdeki kız hoşuma gitmişti. Koyu renk kavisli kaşlı, iri gözlü ince yüzlü bir kızdı. Gülümsediği için dudakları hafifçe bükülmüştü. İleride güzel bir kadın olacak hoş bir kızın fotoğrafıydı bu. Mrs. Gifford'u hiç gözüm

tutmadığı için bu resmin Felicity'e ait olabileceği aklıma gelmedi.

Mamafih, lâkayıt bir tavırla sorunca Mrs. Gifford resmin kızına ait olduğunu söyledi. Fotoğrafı alıp dikkatle baktım bu sefer. Uzun kirpikleri ve iri gözleri siyahtı sanırım. Saçları kısacık kesilmişti. Ön dişleri hafifçe eğriydi ama bu onu çirkinleştirmemişti. Yüzünde boyanın zerresi yoktu.

Mrs.Gifford, bir çekmeyi kapattı. "İşte buldum. Üstünde bir şey yok.

Dönünce bloknotu bana uzattı. Üst sahife boştu. Fakat bunu ışığa tutunca kalem izlerini farkettim. Üç kelime ve birkaç resmin izi kalmıştı kâğıtta.

-"Galiba," dedim. "Dixon....Birsh ve Ivy yazıp üstteki kâğıdı koparmış. Bunun bir manâsı var mı?"

'Hayır' der gibi başını sallayınca gerdanı titredi. Sonra kaşlarını çattı. "Birch ve İvy... Bizim mahallede iki sokağın kesiştiği yer olacak. Bir blok ileride .....Üç blok aşağıda.."

Arzum üzerine Mrs. Gifford, Felicity'nin eşyalarını araştırdı.Kız, Cuma gecesi giydiği beyaz bluz, gri süveter ve etekle kısa topuklu siyah ayakkabılarını çıkarmamıştı anlaşılan. Yanına da sadece para çantasını almıştı.

Kadın, "Başka istediğiniz var mı?" diye sordu.

-"Müsaade ederseniz odayı biraz araştırayım."

-"Pek alâ Mr. Scott." Beni bırakıp ön odaya döndü.

On dakika kadar etrafı karıştırdım. Felicity'nin şahsi eşyalarına, kitap, incik boncuk vs. bakmak beni rahatsız etti. Adeta utandım. Fakat bu kız hakkında biraz malûmat edinmek istiyordum.

Los Angeles büyük bir şehirdi. Küçük bir kız bu şehirde kolaylıkla kaybolabilirdi. Felicity'nin hayatı hakkında bir şeyler öğrenmeliydim.

Mrs. Gifford'un anlattıklarından küçük kız hakkında bir fikir edinmiştim. Derli toplu temiz oda bana daha yardım etti. Elbiselerin hepsi kasvetli renklerdi. Ekserisi lacivert ve griydi bunların. Bir çift kısa topuklu kahverengi ayakkabı ve kahverengi bir palto gördüm. Odada parlak renkli sadece iki şey bulabildim. Saça takılan iki kurdelenin biri sarı biri de kırmızıydı. Dört ders kitabı, bir İncil, epeyi eskimiş bir ilâhi kitabı dikkatimi çekti. Altı tane de film mecmuası buldum. Elime bir de kırmızı tırnak cilâsı geçti. Fakat bu konsolun en alt çekmesindeki mendillerin arasına gizlenmişti. Bulduğum fotoğraflara da göz attım. Bunlarda Felicity ve diğer kızlar vardı. Nihayet ön odaya döndüm.

Geçip Mrs. Gifford'un yanına yani televizyonun karşısına oturdum. "Felicity, kız arkadaşlarından birinin evinde kalmış olamaz mı?"

-"Böyle bir şey yapmazdı o."

-"Peki kaçacağını hissettiniz mi? Belki de kızınız kaçmak için plân yapıyordu. Meselâ şehir haricindeki arkadaşlarının yanına...."

Kaşlarını çattı. "Neden kaçacakmış sanki?"

Bir an bu suale doğru bir cevap vermeği düşündüm. Fakat vazgeçtim. "Kızınız neşeli miydi? Hayatından memnun muydu? Sıhhatı iyi miydi?"

Mrs. Gifford, biraz düşündü. "Son zamanlarda biraz sinirliydi. Hem sıhhati de pek iyi değildi. Midesi bozuktu... Ekseri midesi bulanıyordu."

-"Ne zamandan beri böyleydi."

-"İki üç aydan beri sanırım. Kati olarak söyleyemiyeceğim. Zaten ben de pek iyi değilim."

-"Hımm. Peki kızınız doktora gitti mi?"

-"Hayır. Ciddi bir şeyi yoktu. Geliştiği için oluyordu bunlar."

-"Anlıyorum." Elimi sigarapaketime atarken vazgeçtim. Evde sigara tablasına benzer bir şey yoktu. Hem Mrs.Gifford'un sigara içmediğinden de emindim. "Aklıma bir şey geldi." diye mırıldandım. "Acaba Felicity hamile miydi?" Son sözü güç belâ söyliyebildim.

Zira kadın, hiddetle çıkıştı. "Ne korkunç bir şey söylediğinizin farkında mısınız?" Küçücük gözleri büyüdü. Ağzı ise düğme gibi bir hal aldı. "İmkân yok buna! Felicty, seks hakkında.... seks hakkında bir tek şey bile bilmez. Böyle bir şeyi söylemeniz..."

-"Özür dilerim. Sizi sinirlendirmek istemezdim. Fakat mühim kabul ettiğim hususları sormam lâzım. Felicty'nin hastalığı ve...."

-"Bu kadar yeter! Felicity öyle bir kız değildi. Ben onu iyi yetiştirdim."

-"Bundan eminim, Mrs.Gifford. Bunu söylediğim için özür dilerim. İşimde her türlü şeye alıştım. Onun için belki..."

-"O iyi bir kızdır, Mr.Scott. Sonra kendisi bir Trammelit."

-"Ne?... Ne?...."

-"Trammelit o. Aşağı yukarı her gece gidip Mr.Trammel'i dinler."

O vakit aklım başıma geldi. Fakat bu durum hoşuma gitmemişti. Trammelizm'e inananlara Trammelit deniliyordu. Arthur Trammel adında bir adam bu uydurma mezhebi kurmuştu. Trammel hakkında epey malûmatım vardı. Kendisiyle de karşılaşmıştım. Bu adam böyle devam ettiği takdirde din kisvesi altında bir çok insanın muvazenesini bozacaktı. Zaten müritlerinin ekserisi de kaçıktı. Trammel'i bir müddet dinledikten sonra da onun gibi soysuzlaşıyorlardı tabii. Felicty, onlarla

ahbaplık etmişti demek? Bu işin iç yüzünü iyice öğrenmeliydim.

-"Kızınız Trammelit toplantılarına devam eder miydi?"

-"Tabii. Hattâ Mr.Trammel'in korosunda şarkı söylüyordu. Yirmi kişiden biri de Felicity idi. Çok güzel şarkı söylüyorlardı."

-"Demek toplantılarda siz de onları dinlediniz?"

-"Çok kereler Mr.Trammel'idinlemekiçin toplantılara gittim. Mr.Trammel ne fevkalâde bir insan değil mi?"

İçimden, "İlk fırsatta insanı kandıracak fevkalâde bir mahluk o," diye düşündüm. Sonra kadına baktım. "Aklıma bir şey geldi. Belki Trammelit'lerden bazıları bize yardım edebilir. Belki içlerinden biri Felicity'nin nerede olduğunubiliyordur. Zira kızınız hep o toplantılara gidiyormuş."

Ben aslında bir şeyler öğrenmeğe çalışıyordum. Mrs.Gifford, başını salladı. "Bu aklıma gelmemişti. Fakat haklısınız. Onlar bir şey bilebilirler. Bütün arkadaşları ve tanıdıkları Trammelit. Fevkalâde insanlar onlar. Hem Mr.Trammel...." Birdenbire durdu.

-"Evet?" Tatlı tatlı tebessüm etmeğe çalıştım. "Mr. Trammel?"

Dudağını ısırarak düşündü ve sesini alçalttı. "O bazı şeyler biliyor...Normal insanların bilemiyeceği şeyleri biliyor...."

-"Ya öyle mi?" Devam etmesini bekledim. Fakat başka bir şey söylemek niyetinde değildi. Bu da hoşuma gitmemişti. Felicity'i tanıyan insanlarla konuşup kızı aramağa kalktığım takdirde karşıma sadece Trammelitler çıkacaktı demek? O zaman işim güçleşecekti. Hele Trammel'in bazı müritlerine rastladığım takdirde her şey olabilirdi. Hattâ liderleri bir kriz bile geçirebilirdi.

Mrs.Gifford'a aldırmadan bir sigara yaktım. Bir taraftan da Felicity'i aramamla bu işin ne ilgisi olduğunu düşünüyordum.

Los Angeles de her şehirdekinden fazla kaçık vardı. Bizim şehirde yüzlerce tarikat mevcuttu. Bunlar akla hayale gelmedik şeylere kalkışırlar. İçlerinde en fazla tanınanı Arthur Trammel'e aitti. En büyük ve en fazla para getireni de buydu. Adam işe iki sene evvel başlamasına, müritlerinin bir avuç olmasına rağmen şimdi kendisine inananların sayısı çok kabarıkdı sanırım. Trammel, işi idare etmek için yanına birkaç şüpheli şahıs almıştı. Trammel ve adamlarına 'Gardiyanlar' deniliyordu. Aslında Trammel, son derece Akıllı dolandırıcıydı tabii.

Arthur Trammel'den nefret ediyordum. Onun iğrenç kafasından da çirkin yüzünden de yaptığı işlerden de tiksiniyordum. Bu adam kendi kendine dini bir lider olup çıkmıştı. Hem beklenmedik, bilinmedik günahları bulup çıkartmakta da pek ustaydı. Bu tipleri bilirsiniz. Yüzleri hiç gülmeyen bu namussuzlar güya sizin iyiliğinizi düşünerek hiç hoşunuza gitmeyen şeyleri zorla size yaptırmağa kalkışırlar. Daha onunla karşılaşmadan duyduğum şeyler yüzünden namussuza garez olmuştum. Hele karşılaşınca fikrim büsbütün kat'ileşti.

Bir kaç ay evvel Trammel, büroma gelip beni tutmağa kalkmıştı. Çalınan eserleri bulmamı istiyordu. Gardiyan'lardan müstehcen eserlerden ibaret kütüphanesi olduğu gibi soyulmuştu. Trammel, bu kitapları sırf kitapçı ve gazetecilerde satılan pis eserlerin kötülük derecesini mukayese etmek için toplandığını söylemişti. Kitapları neden geri istediği de anlaşılıyordu tabii. Kötülük derecesini tayin edecek ölçülerini kaybetmişlerdi. Bu arada serseri ciddi bir tavırla, bu kitapların kötü

ellere düşeceğinden korktuğunuda açıklayıverdi.

O kadar güldüm ki neredeyse iskemleden yuyarlanacaktım. Sonra Trammel'e kitaplarını aramıyacağımı, hattâ kendisi bir kanalizasyon çukuruna düşüp boğulacak olsa ona şöyle küçücük bir mantar bile atmıyacağımı bildirdim. Ondan sonra da büromdan çıktıktan sonra merdivenden yuvarlanmasını temenni ettim. Bu arzum da yerine geldi. Kendisini de bir daha görmedim. Zaten görmek de istemedim.

Fakat Mrs.Gifford'a, "Belki Mr.Trammel'le konuşmak isterim," dedim. "Bana yardımı dokunacak başka bir şey geliyor mu aklınıza?" Sigaramın külü epey uzamıştı. Bunu cebime silktim.

Mrs.Gifford, bana kızının bir, iki resmini verdi. Felicity'nin kız arkadaşları ve öğretmenlerinin isimleriyle adreslerini yazdı. Uzun bir listeydi bu. Felicity'nin arkadaşlarının hepsi kızdı belki. Fakat onun fazla arkadaşı vardı.

Birdenbire bir günlük iş için aldığım ücreti hatırlıyarak bunu kadına söyledim. Neredeyse divandan fırlayıp havalanacaktı. Daha sonra olanları uzun uzun anlatmama lüzûm yok. Fakat o etleri pörsümüş şişko bana günde en fazla beş sent vermek niyetindeydi sanırım. Veya Hükümetin aldığı vergilerden bunu ödeyeceğini sanıyordu. Bir ara hiddetle, "Nafakadan başka para almıyorum!" diye haykırdı. Nihayet bana vereceği ücreti kararlaştırdık. Bana 'En fazla yüz dolar' verecekti. Buna çok memnunolduğumu söyledim. Oradan ayrıldım. Zaten bir an evvel canımı kurtarmak arzusundaydım.

Köşeye park etmiş olduğum üstü açık siyah Cadillac'ım pırıl pırıl parlıyordu. Hemen oradan ayrıldım tabii. Gökyüzü masmaviydi. Hava da fevkalâde güzeldi. Ama bu da diğerleri gibi tatsız bir gündü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir saat sonra büromdaydım. Hiç bir şey bulamamıştım. Kayıp Şahıslar Şubesine uğramış, hastahaneleri, tren ve otobüs istasyonlarını aratmıştım. Bu arada bir çok yere de telefon etmiştim. Mrs. Gifford'un verdiği listedeki şahısların ekserisiyle konuşmuştum. Felicity hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Fakat kıza ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Onun nerede olduğunu veya neden kaybolduğunu da bilmiyordum.

Bir saat dolmadan bana yardım etmeleri için iki dedektif de ben tuttum. Bu parlak fikrim sayesinde alacağım yüz doları da onlara verecektim. Aslında budalalıktı bu. İnsan böyle çalışmazdı. Hem ben daha Felicity'le karşılaşmamıştım bile. Yalnız kızı düşündükçe endişeleniyordum.

Belki de başka tip birini beklerken Felicity'nin resmini görmem bana tesir etmişti. Ama asıl konuştuğum insanların sözleri kanaatimi kuvvetlendirmişti. Kiminle konuştuysam Felicity'den hoşlandığını söylemişti. Kız hakkında kötü bir kelime duymamıştım. Ekserisi de kızın kaybolduğunu duyunca ona bir şey olduğunu sanarak üzülmüşlerdi.

Onların sözleri Felicity'i daha iyi tahayyül etmeme sebep olmuştu. Gözlerimin önünde onun hızlı hızlı yürümesi canlanıyor, hafif bir sesle konuşmasını duyar gibi oluyordum. Onun daima tertemiz, yumuşak başlı ve güler yüzlü olduğunu anlamıştım. Tırnaklarını yemeğe alışmıştı o. Aşağı

yukarı her gece Trammelit'lerin korosunda şarkı söylüyordu. Üstelik bir hayli zekiydi. Konuştuğum öğretmen Felicity'nin sınıfın en çalışkan talebesi olduğunu da söylemişti. Anlaşılan Felicity, kendi halinde, biraz mahçup, şipşirin bir kızdı. Hayatta Trammelit'lerin toplantılarından başka eğlencesi de yoktu. Herkes lehinde konuştuğuna göre o çok iyi bir insandı. Doğrusunu isterseniz buna da bir manâ verememiştim.

Mrs. Gifford'un listesinde yazılı şahıslardan bir kaçına telefon etmemiştim. Felicity'nin arkadaşlarıyla yüz yüze konuşmayı istiyordum. Onun için büromu kilitleyip yola çıktım. Maalesef bir iki saat içinde Felicity, hakkında bir şey öğrenecek yerde Trammelit'ler ve liderleri hakkında türlü türlü laflar duydum.

Los Angeles'deki muhtelif tarikatları inceledim. Bunların bir kısmı akla yakındır. Buna rağmen yine de hepsinde acaiplik olduğunu sezersiniz. Bu gurupların hiç biri diğerine benzemez. Yalnız hepsinin birleştiği bir nokta vardır. Hepsi günaha karşıdır. Ama hiç biri bunu kat'i olarak izah edemez. Tabii hepsinin kendi tarikat anlayışı ayrıdır. Bu tarikatlara girenler karılarını Cuma günü döverler, Cumartesi günü sevgilileriyle hoşça vakit geçirirler ama Pazar günü en ön sırada durup, 'Cennetin Kapılarını Aç! Beni içeri Al,' ilâhisini okumayı ihmal etmezler.

Trammelit'ler de böyle insanlardı işte. Bunu telefonda konuştuğum kimselerin sözlerinden de anlamıştım. Fakat aralarına karışınca bunu iyice farkettim. Bir çoğu neş'eli insanlardı. Hattâ bazıları hoşuma bile gitti. Fakat onlar her şeye rağmen Trammelit'diler ve hallerinden de belli oluyordu bu. Mary Lewis, onların daha yumuşak başlılarından biriydi.

Felicity'nin yaşında uzun boylu, inci gibi bir

kızdı o. Saçlarını sıkı sıkı arkaya çekip topuz yapmıştı. İncecik dudakları da boyasızdı. Genç kız ve Mrs.Lewis'le oturma odasında konuştuk. Kadın durmadan beni gözetliyordu. Mary, "Buna bir mâna veremedim," diyordu. "Dün gece bana telefon etmemesine de şaştım zaten. Bir şey olmadığını umarım."

-"Size telefon edeceğini söylemiş miydi?"

-"Şey... Hayır. Toplantıda buluşacağımızı sanıyordum. İkimiz de korodayız. Felicity'i orada göremeyince neden beni aramadığını merak ettim. Onun hasta olduğunu sandım."

-"Kendisine dün gece telefon etmediniz mi?"

-"Hayır."

-"Biri ona telefon etmiş," diye mırıldandım. "Felicity, de telefonun yanında duran bloknota birkaç isim yazmış. Birch ve İvy... Bunlar oturduğu evin civarında bir kavşakmış galiba. Bir de 'Dixon' adını yazmış. Bunun ne mânaya geldiğini biliyor musunuz?"

Mary, 'Hayır' der gibi başını salladı. Gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.

-"Felicity'nin halinde bir değişiklik var mıydı? Kız eskisi gibi miydi?"

-"Eskisi gibiydi. Mamafih, ölecek gibi olsa bile bir şey söylemezdi o. Öyle bir tipti. Fakat bir şey farketmedim..." Mary, bir an sustu. "Son haftanın ilk günü onu İyileştirme Odasına giderken gördüm. Unutmuşum bunu. Toplantıdan sonra benim le beraber dönecekti fakat gelemiyeceğini söyledi. Onu odaya girerken gördüm."

-"Ne odası? İyileştirme Odası mı ? Nedir o?"

Mary, hafifçe tebessüm etti. "Sizin Trammelit olmadığınızı unuttum, Mr.Scott." Benim hesabıma üzülmüştü sanırım. "Yüksek Varlık, bizi

orada kabul edip dertlerimizi dinlerler. Yardıma ihtiyacı olanlarla meşgul olurlar. Kendileri daima bizimle ilgilenirler. En küçük derdimiz bile önemsiz değildir. O kadar iyi ve kafalı bir insan ki o."

Sesi gitgide yavaşlayıp hafiflemişti. Yüksek Varlık'dan bahsederken çırılçıplak vahşilere İncil okuyan bir misyonere benziyordu artık. Kız, bir müddet böyle devam etti.

İlk fırsatta sözünü kestim. "Yüksek Varlık, Trammel mi?"

-"Mr. Trammel tabii."

Trammel'in geceleri böyle günah çıkardığını duymuştum fakat ilk defa 'İyileştirme Odası'ndan bahsediliyordu. Maamafih birkaç kişi daha bu namussuzdan hürmetle bahsetmişlerdi. Serseriyi müritleri çok sayıyorlardı.

-"Mary," diye sordum. "Felicity, Yüksek Varlık'dan nasıl bir yardım veya nasihat istiyordu acaba? Neye ihtiyacı vardı onun?"

-"Bilmiyorum. Bu hususta bana bir şey söylemedi."

Kalktım, onlara teşekkür ederek oradan ayrıldım. Mrs. Lewis de bana 'Güle güle' dedi. 'Merhaba'dan sonra söylediği ikinci ve sonuncu kelimeydi bu. Mamafih kızıyla konuşurken gözünü benden ayırmamıştı.

Birkaç kişiye daha telefon ettikten sonra Bertha Green adında birinin kapısını çaldım. Bertha'yı görünce şaşırdığımı saklamıyacağım. Trammelit'lerin nasıl giyindiklerini ve ne tip mahlûklar olduklarını öğrenmiştim artık. Hepsi de son derece kasvetli, üzgün ve kılıksızdı. Onları gören efendilerinin nalları diktiğini zannederdi.

Bertha Green, hiç fena değildi. Bir kere turuncu bir kazak giymişti. Bir Trammelit için günah sayılırdı bu. Pantalonu da kahverengiydi.

Bunlar yetişmiyormuş gibi ayakları çıplaktı. Onun on yedi veya on sekiz yaşında olduğunu tahmin ettim. Hoş bir kızdı.

Kendimi tanıtıp Felicity'den bahsetmek istediğimi söyleyince gülümsedi. "Felicity nasıl? Kendisini birkaç haftadan beri görmedim. Kendimden utanıyorum doğrusu." Verandadaki tahta iskemleye oturup bana da diğer sandalyeyi işaret etti.

-"Onu görmüş olduğunuzu ümit ediyorum," diye cevap verdim. "Dün gece evden ayrılmış. Bir daha da dönmemiş."

Yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Ciddi mi söylüyorsunuz?" Başımı sallayınca telâşla ilâve etti. "Ona bir şey olmadığını umarım."

-"Onun nerede olduğunu ve başına ne geldiğini bilmiyorum. Bunu anlamağa çalışıyorum zaten. Bana bu hususta yardım edeceğinizi umuyordum."

-"Ne tuhaf! Keşke yardım edebilseydim? Emin olun yardım etmek isterdim."

Laf dönüp dolaşıp Trammelizm'e geldi. Ben, "Anladığıma göre Yüksek Varlığın bir odası varmış," diye mırıldandım. "Orada..."

Garip garip güldü. "Trammel'i mi kasdediyorsunuz?"

-"Evet." Bu kıza şaşmıştım doğrusu. Ben bile serseriden 'Yüksek Varlık' diye bahsetmeğe başlamıştım. Bunu yapmadığım zaman veya adamdan 'Mr. Trammel' diye bahsetmediğim vakit Trammelit'lerin yüzleri allak bullak oluyordu. Onun için yine ihtiyatı elden bırakmadım. "Herkes ondan böyle bahsediyor veya 'Efendimiz' diyor. Onun için..."

-"Bunların hepsi laf! "

-"Laf mı? Siz Trammelit değil misiniz, Miss Green?"

-"Öyleydim ama artık oraya gitmiyorum.

Bu işten sıkıldım."

-"Ya?" Devam edeceğini sandım. Bu mevzuda bir şeyler öğrenmek istiyordum ondan. Fakat bir şey söylemedi. Çaresiz sordum. "Felicity'i iyi tanıyorsunuz değil mi?"

-"Hımm. Senelerden beri arkadaşız. Fakat kendisini son aylarda pek görmedim. Ama ben toplantılara gitmiyordum."

-"Evden kaçması için bir sebep biliyor musunuz?"

-"Hayır. Ne olursa olsun onun kaçacağını sanmıyordum. Felicity öyle bir insan değildi."

-"Ne demek istiyorsunuz?"

-"Onu tanımanız lâzım gelir. Böyle birşey Felicity'nin annesini üzerdi. Halbuki o kimseyi üzmek istemez."

-"Çok tuhaf. Felicity, kendiliğinden evi terk etmiş. Ona ne olduğunu bilemiyorum. Fakat evden ayrılmak kendi fikriymiş sanırım."

-"İnanamam buna."

-"Aklıma gelmişken sorayım." Bir gece evvel Felicity'e telefon edip etmediğini sordum. Bertha, telefon etmediğini söyledi. "Bloknota Dixon adını yazmış. Kimse bu ismi..."

Sustum. İkimiz de tahta iskemlelerde oturuyorduk. Bertha sokağa bakıyordu. Fakat bir eliyle iskemlenin kenarını yakalamıştı. Elinin üstü bembeyazdı.

Başını çevirip bana bakmadı. Sesini de çıkarmadı. Onun üzerine, "Bu isim sizin için ne ifade ediyor?" diye mırıldandım.

-"Hiç. Bir şey mi ifade etmesi lâzım?" Sesi sâkindi ama halâ iskemlenin kenarını sıkıp duruyordu.

-"Bir dakika bana bakar mısınız?"

Bana döndü. Yüzü biraz solmuştu ama sâkin gözüküyordu. Gülümsedim. "Bu sizi biraz şa-

şırttı değil mi?"

Tebessüm etti. Eli gevşedi. "Ne demek istiyorsunuz?"

-"Ben 'Dixon' lafını edince çok şaşırdınız."

Güldü. "Saçma. Ne demek istediğinizi bilmiyorum."

Bu hususta bir şey söylemek niyetinde değildi. Belki de ben yanılmıştım ama pek sanmıyordum. Ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Bana... yâni Felicity'e yardımcı olacak bir şey aklınıza gelirse telefon edin. Rehberde numaram var."

-"Olur... Böyle bir şey olursa muhakkak sizi arayacağım."

Arthur Trammel'in herkesi günâhlarından kurtardığı yer Los Angeles'in bir kaç kilometre Kuzeyinde Raleigh kasabası civarındaydı. Ben de o tarafa yollandım. Hayatımda ilk defa Trammel'i görmek istiyordum. Listede ismi olan herkesle konuşmuştum. Bundan sonra oturup beklemekten başka çare yoktu. Mamafih belki de Trammel'den bir şeyler öğrenebilirdim.

Ondan bir şeyler öğrenebileceğimden emindim. Bütün sabah adamın müritleriyle konuşmuştum. Kendimi zorlamama rağmen arada sırada Yüksek Varlık hakkındaki düşüncem belli olmuştu ve buyüzden banakötü kötü bakmışlardı. Artık Arthur Trammel'in müritlerinin neler düşündüklerini biliyordum. Müritlere göre adam fevkalâde bir şeydi. Trammelit'lerin arkadaşı, babası, dert ortağı, ağlama duvarı ve günah çıkaran papazla pisikoanaliz yapan doktor arası bir şeydi. Bu hesaba göre bana yardım edebilecek tek insan da Yüksek Varlık'tı. Bunun doğru olduğunu ummaktaydım. Mary Lewis, Felicity'nin Trammel'in günah çıkarma odasına gittiğini söylemişti. Herhalde

Felicity, derdini Trammel'e anlatmıştı. Diğerleri gibi adamdan yardım istemiş olacaktı. Kızın derdini annesine anlatmasına pek imkân yoktu tabii.

Öğle üzeri Trammelit'lerin toplandığı yere geldim. Trammel'i bulmak pek kolay değildi. Adam, nutuklar veriyor muhtelif komitelerle konuşuyor, türlü türlü şeyler yapıyordu. Fakat her Pazar günü öğle üzeri diğer Gardiyan'larla birleşip bir iki saat konuşuyor, insanları cehennemden nasıl kurtaracaklarını münakaşa ediyorlardı. Cadillac'ımı diğer üç Cadillac, bir Oldsmobil ve bir Buick'in yanına bıraktım. Trammel'le konuşmak hiç de hoş olmıyacaktı. Hele yedi Gardiyan'ı bir arada görmek beni bir hayli rahatsız edecekti.

Bu guruptan sadece Trammel'i tanıyordum. Fakat diğerlerinin de gazetelerde resimlerini görmüş ve verdikleri beyanatları okumuştum. Bu adamların hepsi de kadın ve erkek arasındaki farkın gizli kalması gerektiğine kâniydiler. Adamlar 'Pislik' dedikleri şeye karşı yeni bir kampanyaya girişmişlerdi. Hoş onların kampanyaya girişmedikleri zaman yoktu ya. Anladığıma göre Gardiyanlar eski günlerde olduğu gibi kadınların tepeden tırnağa örtülmelerini istiyorlardı. Bilhassa kadınların gerdan ve göğüslerini açmalarına tahammülleri yoktu.

Gardiyanların Çadırda toplandıklarını biliyordum. Fakat Trammelist Merkezini ilk defa ziyaret ettiğim için arabamdan inmeden evvel etrafıma bir bakındım. Ringling Kardeşlerin sirkindekinden daha büyük olan çadır sağ taraftaydı. Bunun arkasında çadırdan daha yüksek bir tepe vardı. Bu tepenin eteğine bir mağara oyuyorlardı. İş devam etmekteydi. Bir aydan beri çalışılıyordu. Orada bir şeyler yapan yarım düzine işçi gördüm. Gardiyanlar, burasının Trammelizm'in Ebedi Evi

olacağını bildirmişlerdi. Tepenin dibinde büyük bir oda yapılacak ve mühim zamanlarda Arthur Trammel oraya girecekti. Bu 'Asırlarca devam edecekti' . Bu adamların çılgın olduklarını söylemiştim size.

Tepenin biraz gerisinde sol tarafta yayvan siyah bir bina vardı. Buna 'Hakikat Odası' deniliyordu. Bunun biraz gerisindeki küçük evde de Arthur Trammel oturuyordu. Arabadan inip, biber ağaçlarının arasından geçerek çadıra gittim. Çadırın içi karanlıktı. Fakat en uçta bir ışık yanıyordu. Işık bir platformu aydınlatmaktaydı. Geceleri Trammel, bunun üstüne çıkıp konuşuyordu. Şimdi platforma büyük bir masa konulmuştu. Yedi Gardiyan masanın etrafında oturuyordu. Tahta sıraların arasından geçerken Trammel'in ahenkli sesini duydum. Bu namussuza hiç yakışmıyan son derece yumuşak ve tatlı bir sesti bu.

Biraz daha yaklaşınca masada bir de yabancı olduğunu fark ettim. Zira sekiz kişi vardı orada. Trammel, ayağa kalkmış diğerlerine hitap ediyordu. Beni görene kadar da böyle devam etti.

Adam, "... sürveyden de anlaşıldığına göre," diyordu. "Bunun vazifemiz olduğunu kabul etmeliyiz. Evet bizim... Sheldon Scott! "

-"Günaydın, Mr.Trammel. İçeriye daldığım için özür dilerim. Yalnız biraz malûmata ihtiyacım var."

-"Burada ne yapıyorsun. Seni...

-"Biraz dakikanız varsa bana yardım etmenizi rica edeceğim. Çok mühim bu." Cevap vermeden beni pis pis süzdü. Bu arada ben de onun iğrenç bir. mahlûk olduğuna tekrar karar verdim.

Dünyada sadece bir Trammel olduğundan hiç şüphem yoktu. Adamı diğerlerinden ayıran

sadece çirkinliği değildi. Ona bakarken suratını değil kafasından geçenleri görüyordunuz sanki. Trammel'in boyu bir seksene yakındı. Dal gibi inceydi. Daha doğrusu sıskaydı. Küçük yuvarlak gözleri sanki hayret etmiş gibi dışarıya uğramıştı. Doğuştan öyleydi tabii. Kalın siyah kaşları yüzüne daha da tatsız bir ifade veriyordu. Daima siyah giydiği için bir yanlışlık yüzünden kendi kendisini tahnid etmiş bir cenaze levazımatçısına benziyordu.

Trammel'in kafası ince uzundu. Ona bakan beyninin ancak bir omlet kalınlığında olduğunu düşünürdü. Kırlaşmış bir avuç saç kurukafayı andıran başına yapışmıştı sanki. Gözleri de çengeli andıran kocaman burnunun iki yanına takılıp kalmış gibi duruyordu.

Kendisini büromdan attığım zamanki gibi kötü kötü süzüyordu beni. Nihayet, "Buraya gelmenin doğru olmadığını biliyorsun, Scott," dedi. "Sana yardıma gelince..."

-"Bir dakika dur! Bana yardım etmeni isteyen yok. Müritlerinden biri yâni bir Trammelit hakkında konuşacağım." Artık ben de nezaketi bir tarafa bırakmıştım.

Buz gibi bakışlarla beni süzerken birdenbire değişti. Gülümsedi. Bundan daha fena bir şey olamazdı. Sanki görünmeyen iki çengel dudaklarını birbirinden ayırmıştı. Bir kartalın hücûmuna uğramış bir kabak da ancak böyle gülebilirdi. "Müritlerimden biri mi? O halde... Çocuklarıma yardım etmeğe hazırım ben."

-"Bir kızı bulmağa çalışıyorum. Felicity Gifford adında biri. Kendisi iki gündür kayıp. Başına bir şey gelmiş veya yaralanmış olabilir. Belki de sadece evinden kaçmış. Kimse kıza ne olduğunu bilmiyor. Onun seninle konuşmuş olabileceğini düşündüm. Veya diğer Gardiyanlarla ko-

nuşmuştur."

Masadakilere bir göz attım. Trammel'in yanındaki iki adamın emekli bir doktorla bir cenaze levazımatçısı olduğuna karar vermiştim. Diğer dördü kadındı. Küçük bıyıklı bir kadın avukat olan Andrewy de erkek sayılırdı. İki ihtiyar kız gardiyan en az iki yüzer yaşlarındaydı. Bir de içki aleyhtarı bir cemiyetten bir kadın vardı. Bu buruşup muşmulaya dönmüş kadın her şeyin aleyhindeydi sanırım. Sekizinci şahıs bir yabancıydı ama onu da gözüm ısırdı. O adamı bir yerden tanıyordum galiba.

Trammel, mırıldandı. "Felicity Gifford mu? Anlıyamıyorum..."

-"Kendisi çok genç. On altı yaşında. Kiminle konuştuysam kızın çok iyi bir insan olduğunu söyledi. Senin koronda şarkı söylüyormuş."

-"A, evet, Felicty." Başını salladı. "En mükemmel çocuklarımızdan biridir o. Şimdi hatırladım. Fakat kendisiyle haftalardan beri konuşmadım. Çok müteessirim. Sana yardım etmeyi isterdim. Yardımcı elimi uzatmaya daima hazırım."

Nutka başladığını hissederek hemen sözünü kestim. Zira devam ettiği takdirde sıkıntıdan geberebilirdim. "Bir kaç Trammelit'le konuştum. Onlar müşküllerini hallettiğini ve kendilerine nasihat verdiğini söylediler. Biri de Felicity'nin bir hafta evvel sana günah çıkarttığını anlattı. Onun için kızın derdini sana açmış olabileceğini düşündüm."

Trammel, buz gibi bir sesle, "Olabilir," diye homurdandı, "Fakat ben kiminle konuştuğumu asla bilmem. Bu işlerde günah çıkaranın meçhul kalmasına dikkat edilir. Korkarım hiç birimiz sana yardım edemiyeceğiz." Masadakilere baktı. Onlar da 'Hayır' der gibi başlarını salladılar.

Vaziyet anlaşılmıştı. Tahminimden daha

fazla hayal kırıklığına uğramıştım. Ben Felicty'i bulmak için bir ip ucu ele geçireceğimi sanmıştım. Halbuki halâ başladığım yerdeydim. Sabahki konuşmalarda bir tek şey dikkatimi çekmişti. O da Bertha Green'in iskemleyi sıkı sıkı tutup bana yalan söylemesiydi.

Trammel'e baktım. "Bir şey daha soracağım. Dixon ismi senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

-"Dixon. Birinin adı olabilir bu. Ben onun bir Trammelit olduğunu sandım. Felicity'i bu-

Trammel, "Bu benim için bir şey ifade etmiyor," diye cevap verdi. Masadakilerden hiç biri kımıldanmamıştı. Yabancı ise bir defter çıkarmış bir şeyler yazıyordu. Onun kim olduğunu anlar gibi olmuştum. O sırada Trammel'in söylendiğini fark ettim. ".... onun için çık git. Sana yardım edemem. Arkadaşlarımdan birine yardım etmek ümidiyle seni dinledim. Felicity veya derdi olan başkaları hakkında bir şey öğrensek bile senin tipinde bir insana bunu haber veremeyiz, Scott."

Yüzüne baktım. "Ne dedin? Ya senin tipine ne demeli?"

Namussuz, kendisine yaptığımdan dolayı hıncını almağa çalışıyordu. Veya beni sinirlendirmek niyetindeydi. Mamafih beni hiddetlendirmeğe de muvaffak olmuştu. "Çok dürüst insanlar var...." diye bağırırken onun sözünü kestim.

-"Traşı kes! Şunu da kafana sok. Benim hakkımda ne düşündüğün bana vız gelir. Ben sadece o kızla ilgileniyorum. Yoksa buranın civarından bile geçmezdim. Felicity, çok genç ve güzel bir kız... Onun başına gelebilecekler..."

Trammel'in gözleri parladı. "Ne düşündü-

ğünü biliyorum, Scott. Senin gibilerini iyi tanırım ben. Felicity, çok genç ve güzel değil mi? Zaten bu yüzden kendisiyle ilgileniyorsun.Onun için kızı bulmak istiyorsun."

-"Seni kanı çekilmiş akbaba seni!" Trammel'in lâflarına o kadar hayret etmiştim ki konuşmasına ses çıkarmadan dinlemiştim.

-"Bizden yardım bekleme. Bir daha da buraya ayak basmamanı istiyorum."

-"Buraya bak," diye homurdandım. "Benden bir şey istemeğe kalkma."

Namussuz bağırmağa başlamıştı. "Trammelit dost ve arkadaşlarımın yanına da yaklaşmıyacaksın! Onları rahatsız etmeni istemiyorum. Onlar dürüst kadınlar ve erkekler....Senin gibi ahlâk düşkünü, pis düşünceli bir insanın onlarla...."

-"Seni soysuz p...seni!" Bu sözlerimi duyunca birdenbire sustu. Ben de ellerimi masaya dayayarak Trammel'e baktım. Serseri büzüldü.Islık gibi bir ses çıkardım. "Bir lâf daha edersen dişlerini midende bulursun. Tahammülüm kalmadı. Hem senin nen var? Yoksa eski harp yaraların mı sızlamağa başladı?"

Ağzını açacak oldu ama devam ettim."Pis, ha? Senin için cahil Trammelit'lerin kumbarana attıkları paralardan başka her şey pis değil mi? Sen ve kuş beyinli gardiyanların her şeyin aleyhindesiniz zaten. Bugün neden toplandınız? Yoksa biri pis bir kelime mi sarfetti?"

Güç gelmekle beraber ağzımı kapattım. Ne söylersem söyleyim son sözlerim kadar tesirli veya yerinde olamazdı.

Diğer Gardiyanlar da ayağa kalkmışlardı. Yüzleri kızarmış ellerini kollarını sallayıp duruyorlardı. Sadece yabancı yerinde oturuyordu. Adeta neş'eli neş'eli bana gülümsüyordu. Bu durum-

dan hoşlandığı belliydi. Ama diğerleri hiç de öyle değildi.

Kısa boylu tıknaz bir serseri zıp zıp zıplıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, sarımsı gözleri yuvalarından uğramıştı. Andrews ise parmağını sallıyarak, "Senin gibi adamların günahını biz çekiyoruz! " diye haykırıyordu.

Onun bağırmasına aldırmadım. Dönüp gideceğim sırada Trammel, sesini yükseltti. "Bir dakika! ' Seni hayvan seni! Müsaademiz olmadan.."

-"Kes sesini! " Oradan sessiz sedasız ayrılmak niyetindeydim. Fakat serseri bana musallat olmuştu. "Neye müsaade ettiğini ne istediğini bana anlatmaktan vazgeç, Trammel."

-"Bu işin bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun! "

-"İyi ki söyledin. Ben de o fikirdeyim. Elime bir fırsat geçerse hepinizin canına okuyacağım."

İşte o vakit derin bir sessizlik oldu. Artık kimse konuşmuyordu. Hattâ nefes alan bile yoktu. Yalnız bana yabancı gelmeyen adam gülümsüyordu. Dönüp platformdan indim.

Çadırdan çıkacağım sırada Trammel arkamdan seslendi. "Bizimle böyle konuşmakla korkunç bir hatâ yaptın, Scott."

Yürürken omuzumun üstünden ona baktım. "Tabii. Aklıma gelmişken sorayım. Müstehcen eserlerden müteşekkil kütüphaneni buldun mu, Trammel?"

Cevap vermedi. Ben de çadırdan çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duş yaparken kapının zili çaldı. Belime bir havlu dolayıp lavaboda duran buzlu viskimi aldım ve etrafa sular saçarak ön kapıya gittim.

Saat yediyi geçiyordu. Fakat Trammel ve Gardiyanlarına duyduğum hırs geçmemişti. Öğleden sonra birkaç kişiyle daha konuşmuş elli yere telefon etmiştim. Ama Felicity'nin nereye gittiği hakkında bir şey öğrenememiştim. Biraz dinlenecek vakit bulduğum için Trammel'i düşünüp hiddetlenmeğe başlamıştım. Felicity'i de büsbütün merak ediyordum.

Kızın birdenbire ortadan kaybolmasına aklım ermiyordu. Bir ip ucu bulamadığım için endişem de artmıştı. Kızın birdenbire isyan ettiğine kanaat getirmiştim. İşim sırasında böyle şeylere çok rastlamıştım. Hislerini tahlilden aciz olan ve çok kapalı hayat süren küçük kızların başlarına bazı şeyler geldiğini biliyordum. Bazıları sonunda çok üzülüyordu. Bazılarının başınaysa felâket geliyordu tabii.

Felicity'i düşünerek kapıyı açtım ve birdenbire kızı filan unutuverdim. Kendi kendime, "Aman Yarabbi! " dedim.

Karşımda fevkalâde bir kadın, bir âfet vardı. Yirmibirine daha yeni basmış gibi hareket ediyordu. Fakat yirmi biri arkada bırakalı birkaç sene olmuştu. Uzun boylu, şahane vücûtlu bir mahlûktu. V yakalı beyaz bir bluz giymişti. Üstelik yaka cömertçe açıktı.

Yüzüne bakakalmıştım. Genç kadın dolgun kırmızı dudaklarını bükerek tebessüm etti. Bu dudaklar 'Hayır' dan ziyade 'Evet' demeğe alışıktı sanırım.

Ben de hemen, "İçeriye buyrun! " diye haykırdım. "Hoş geldiniz... Hoş geldiniz, Miss."

-"Miss Perrine." Yanımdan geçerken nefis parfümünü duydum. Sarı saçlarını kısa kestirmişti. Ben kapıyı kapatıp döndüğüm sırada boğuk bir sesle güldü. "Bir kadını bu kılıkta karşılamanız doğru mu? Daha doğrusu çıplak olarak..."

-"Böyle bir niyetim yoktu..."

-"Sadece bir havluya sarınmışsınız. Bana tesir edeceğinizi mi sandınız? Mamafih bana tesir ettiğinizi de saklamıyacağım. Aman Yarabbi! Ne kadar iri yarısınız! "

İri yeşil gözlerini bana dikmiş 'Evet' demeğe alışık dudaklarını bükerek gülüyordu. "Şey Şey," dedim. "Oturun... Ben duş yapıyordum. Yani duştayım. Çok temiz insanım ben. Yâni temiz... Size bir şey ikram edebilir miyim. Bir içki? Yemek ?"

Yanımdan geçip yeni siyah divanıma doğru gitti. O vakit mavi eteğini de fark ettim. Etek bir kılıf gibi kalçalarına yapışmıştı. Bundan da memnun kaldım tabii...

-"Affedersiniz. Bir dakika sonra dönerim."

Hemen yatak odama koşup gri bir pantalon kırmızı bir gömlek ve makosenlerimi giydim. Döndüğüm zaman genç kadın akvaryumdaki balıklarıma bakıyordu. Akvaryumdan birinde renkli Tropik balıkları sevişiyorlardı.Diğerinde ise bir çift nadide Japon balığı vardı.Bir türlü onları üretmeğe muvaffak olamamıştım.

-"Merhaba!" diye bağırdım. "İşte buradayım....İşte buradayız."

Genç kadın balıklara bakarak sordu. "Nedir bunlar?"

-"Neon Tatra." Genç kadın akvaryumun dışındaki camı merak etmişti. İzah ettim. "Bir tarafı ayna onun. Balıkları üretmeğe çalışıyorum. Neon Tatra'lar çok sinirlidirler. Yumurtladıkları zaman rahatsız edilmek istemezler. Hoş kim ister bunu? Onun için usulca aynadan bakıpyumurtlayıp yumurtlamadığını anlıyorum. Beni gördükleri yok. Hattâ burada olduğumu bile bilmiyorlar. Ne hoş değil mi?"

Uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Demek balıkları gözetliyorsunuz? Ne kötü! Siz Shell Scott'-sunuz değil mi?"

-"Evet. Dedektif . Balık meraklısı. Bekâr."

-"Hafiye olmanız kâfi." Birdenbire ciddileşti. Tebessümü siliniverdi. "Telefon ettim ama hat meşguldü. Onun için buraya geldim. Belki size yardım edebilirim."

-"Buna çok...."

-"Ama kızı buldunuzsa o başka tabii."

O zaman donup kaldım. "Hangi kızı?"

-"Felicity Gifford. Onu arıyordunuz değil mi?"

-"Evet. Nereden anladınız bunu?"

-"Gazetenin birinci sahifesinde okudum. Zaten bunun için geldim."

-"Felicity'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Kızı gördünüz mü?"

Başını salladı. "Hayır, onunla karşılaşmadım. Aslında pek bir şey de bilmiyorum. Buraya geldiğime de pişman oldum."

-"Beni dinleyin," dedim. "Bildiğiniz bir şey varsa hemen söyleyin. Malûmata ihtiyacım var."

Genç kadının adı Jo'ydu. Miss Jo Perrine, annesi ve dayısıyla beraber Hollywood'da oturuyordu. Dayısı Randolph Hunt adında çok zengin ve

egzantrik bir adamdı. Adam Trammelit değildi ama birkaç kere toplantılara gitmiş ve Felicity'le çadırda tanışmıştı. Kızı epeyi tanıyordu ve herkes gibi o da Felicity'nin çok iyi bir insan olduğuna kâniydi. Bir saat evvel adam ön odada gazetesini okurken Felicity'nin ismini görmüş ve yeğenine ondan bahsetmişti. Kızın başına bir şey gelmemiş olduğunu ümit ettiğini söylemişti. Sonra ağzının içinden bir şeyler mırıldanıp evden çıkmıştı.

Jo, "Çok tuhaf," diye devam etti. "Başlangıçta aklıma bir şey gelmedi. Fakat gazetedeki yazıyı okuyunca Miss Dixon'un adını gördüm. O vakit merak ettim ve..."

-"Kim? Miss Dixon mu?"

-"Evet. Dixon adını görünce şaşırdım. Dayım Dixon adında bir kadın tanıyor. Kadının Felicity'nin isimlerini görüp Trammelit'lerle ilgili bir durum olduğunu anlayınca merak ettim. Bu işin dayımla bir alâkası olup olmadığını anlamak istiyorum. Hem sizin de durumla alâkadar olacağınızı tahmin ettim."

Ayağa kalktım. "Haklısınız. Dixon denilen kadını nerede bulabilirim acaba?"

-"Bilmiyorum, Mr.Scott. Kadının nerede oturduğunu bilmiyorum. Fakat aradığınız o kadınsa onu dayım vasıtasıyla bulabilirsiniz. " Kaşlarını çattı. "Fakat dayımın şu ara nerede olduğunu da bilemiyorum."

Tekrar oturdum. Belki de Felicity'nin bloknota yazdığı ismin o kadınla bir ilgisi yoktu. Öyle olsa bile bunun bana bir faydası dokunmıyacaktı. Los Angeles telefon rehberinde 258 Dixon vardı. Tuttuğum iki dedektif de bu işle meşguldü zaten.

Neş'em kaçtı. Genç kadının söylediklerinin bana faydası dokunmayacaktı. Jo'ya evine telefon edip dayısının orada olup olmadığını anlamasını söyledim. Ama kadın dayısını bulamadı.

Nihayet kafamı karıştıran bir şeyi hatırladım. Bu iş nasıl olup da gazetelere düşmüştü.Jo'ya bunu sordum. Genç kadın, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Fakat o gazete buna çok önem vermiş...Zaten gazeteyi de yanımda getirdim."

Divandan aldığı gazeteyi bana uzattı. Bir Ledger'di bu. Gazeteyi aldım ve o vakit birkaç şeyi birden anladım.Gardiyanların toplantısındaki gülen yabancının kim olduğu ortaya çıkmıştı. Shell Scott'a da harp ilân etmişlerdi. Hem hücûm edenler sadece Gardiyanlar da değildi.

Benim hakkımdaki yazı gazetenin baş sahifesinin sol tarafındaki iki sütûnu doldurmuştu. Hele başlığı çok beğendim: 'HUSUSİ HAFİYE ARTHUR TRAMMEL'E SALDIRIYOR' Bunun altındaki ikinci başlık da enterasandı. 'Shell Scott, Gardiyanları Tehdit Ediyor. Kiliseye Gidenlerin Cahil Olduklarını İddia Ediyor.'

Yazıyı hazırlayan İra Borch adında bir namussuzdu. Yani o sırıtkan serseri. Bu adam altı aydan beri benim peşimdeydi. Kendisini biraz geç tanımıştım. Daha hikâyeyi okumadan neler olduğunu sezdim.. Bu adamların benimle uğraşacaklarını ve bunun daha bir başlangıç olduğunu da anlamıştım.

Trammel'in benden nefret etmesi için türlü türlü sebep vardı. Fakat Borch'la gazetesinin bana kızmalarının sebebi bambaşkaydı. Ledger Los Angeles'de çıkan bir gazetedir. Fakat bu fazlasıyla sola yatan gazeteyi Moskova'da çıkarsalar daha iyi olur sanırım. İra Borch, çok liberal bir tip olduğunu iddia eder. Gazete altı aydır benimle uğraşıyor. Zira ben altı ay evvel Komünistlerin idare ettiği bir sendika hakkında tahkikat yapmış ve kendimi müdafaa etmek için bir kızılın kafasına bir delik açmıştım. Serseriyi öldürdüğüm için mahkemeye çıkıp kendisini korumasına da imkân kalmadı tabii. Nefsimi müdafaa ettiğim anlaşılınca

beni serbest bıraktılar.

Bu iş de böylece kapanacaktı. Ama Ledğer gazetesinin matbaasını ve Yazı İşleri Müdürünün pantalonunu tutuşturmuştum sanki. Ledger benden kötü bir dille bahsetmeğe başladı. Katil olduğumu iddia edemiyorlardı ama her fırsatta bana çullanıyorlardı.

İşte aynı şeyi yine yapmışlardı. Güya Felicity Gifford'u aradığıma dair bir satır vardı. Bir de 'Dixon' adlı birinin kızla ilgisinden bahsetmiştim. Geri kalan kısımda benim eski marifetlerim, dava edilmekte olan sendika şefini temizlememem gibi tatlı şeyler vardı. Bu arada yeni Gardiyan'ın da fikrini açıklamıştı. Onlara göre ben şeytanın ta kendisiydim. Onları cehenneme sokmak için uğraşıyordum, Yazının sonunda da müstehcen lisanımdan, şiddet kullanmamdan ve kiliseyi lânetlemememden bahsediyordu.

Jo'ya baktım, "Bu yazıdan Trammel'in tarikatinden bahsettiğim ve Trammelit'lere cahil dediğim belli değildi. Eğer onlar kiliseyi devamettiklerini sanıyorlarsa ben de Cebrail Hazretlerinin ta kendisiyim."

Gülümsedi. "Bunu bana izah etmenize lüzûm yok, Mr. Scott. Buraya gelmemin bir sebebi de yazının Ledger'de çıkması zaten.Diğer gazetelerde böyle bir şey yok."

-"Anladığıma göre siz de bu gazeteden hoşlanmıyorsunuz."

-"Hayır, Mr. Scott."

-"Yavrum," diye güldüm. "Bana 'Shell' diye hitap etmen daha doğru olur. Bir hafiyeye ihtiyacın olursa bana baş vurabilirsin."

-"Herhangi bir şey için mi?"

-"Evet, her şey için...."

Kıkır kıkır güldü. "Benim bir hafiyeye neden ihtiyacım olsun?"Bu sefer bir kahkaha attı.

Sakinleştiği zaman, "Jo," diye mırıldandım "Seninle baş başa viski içip ahbaplık etmeği çok isterim. Fakat endişeliyim. Mr. Hunt'ı nasıl bulabiliriz acaba? Dayın umumiyetle nerelere gider? Kendisini arayabileceğim bir yer yok mu?"

-"Onun nereye gideceği hiç belli olmaz belki de kadın arkadaşlarından birindedir. Zaten dayımın içki, sigara filân gibi şeylerle ilgisi yoktur. Sadece kadınlara düşkündür o."

-"İcap ederse birer birer kadınların evine de gidebilirim. Bana onların isimlerini ver. Hemen harekete geçeyim. Belki içlerinden biri dayımın nerede olduğunu biliyordur. Hattâ Dixon'u tanıyan biri bile çıkabilir. Sen Dixon'u hiç gördün mü? Nasıl bir tip olduğunu biliyor musun?"

Jo, başını salladı. "Bir kere bizim eve geldi o. Kırk yaşlarında, epeyi zayıf bir kadın. Yanağında büyük bir ben vardı. Hatırladığım bundan ibaret." Çenesini oğuşturarak düşünmeğe başladı. "Olive Fairweather adında bir kadın var. Dayım son günlerde sık sık onunla buluşuyor. Bu sabah da akşama randevusu olduğunu söyledi. Yalnız kiminle buluşacağını bilmiyorum."

-"Dayın o kadının evine mi gitti dersin?"

-"Olabilir. Birbirlerine pek göz süzüyorlardı.Herhalde birbirlerini pek beğeniyorlar. Bir kere onları evde gördüm. Birbirlerine gülümseyip göz kırpıyorlardı. Dayım ona 'Aşk kadını' diye hitap ediyor. Kadın kırkını geçmiş. Dayım da elli dört yaşında. Ama gençler gibi hareket ediyor. Bana kalırsa kadın da etrafta kimse yokken dayıma 'Aşkım' diyor.Ne saçma değil mi?"

-"Bundan memnun kalıyorsa mesele yok. Kadının nerede oturduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordu. Kalkıp telefon rehberini aldım. Sahifeleri karıştırırken genç kadına Hunt'un ne tip bir insan olduğunu sordum. "Bir seksen boyunda."

diye cevap verdi. "Bir hayli güçlü kuvvetlidir o. Fazla renkli elbiselerden hoşlanır..Şey..Tuhaf bir insandır. Bir kabak..Şey aslında kabak değil ama geçen gün saçlarını dibinden kazıdı."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Saçlarını kesti ha? Evet, biraz garip bu." Telefon rehberinde bir şey bulamadım ama şehir Rehberinde Olive Fairweather adında biri vardı. Hemen ceketimle tabancamı kaptım. Sonra Jo'yla aşağıya inip Cadillac'a atladık. Yola çıktık.

Olive Fairweather'in oturduğu evin ön pencerelerinden hafif bir ışık sızıyordu. Gidip kapıyı çaldım. Aslında kapı da açıktı. Daha ben zile dokunduğum sırada içerden biri "Gel!" diye bağırdı. Kısık sesli biriydi bağıran.

Ben, "Şey...." diyecek oldum.

-"Gel...Gel..."

-"Fakat..."

-"Gel. Çabuk ol!"

İçeriye girdim. Hata etmişim.

Oda loştu. Fakat yine de etrafı görebiliyordum. Divanda bir kadın yatıyordu. Bazı kısımlarını bir Meksika şalıyla örtmüş olduğu için tam manâsıyla çıplak sayılmazdı. İşte o anda, 'Şehvet çirkin kafasını kaldırır' sözüyle ne demek istediklerini anlayıverdim. Kadın gözlerini tavana dikmişti. Bu gözler ya ihtiras ya da korkuyla açılmıştı.

-"Geleceğini biliyordum, Aşkım," diye mırıldandı "Geleceğini biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Hayâl kırıklığına uğrayacaksınız . Ben aşkınız değilim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadın, incebir sesle bağırdı.DivandaOlivele Meksika şalı birbirine dolandı sanırım. Kadın o hırsla odadan fırladı. Kendi kendime, "Hunt, egzantrik değil," diye düşündüm. "Deli o."

Biraz sonra Olive Fairweather, yeşil bir sabahlık ve kısa topuklu ayakkabılar giymiş olarak döndü.Işıkları yakınca ona dikkatle baktım.Kahverengi donuk saçları vardı. Dudakları fena değildi. Gözleri de griydi. Yalnız gözlerini beğenmedim.Açık gri, çelik grisi veya bulut grisi değildi bunlar. Daha çok bulaşık suyuyla çamur arası bir şeydi. Hem bakışlarını de sevmedim. Adımı söyleyip Hunt'u aradığımı mırıldandım.

-"Şey....Randy...yani Mr. Hunt buraya gelecekti. Çok özür dilerim.Yani benim...."

-"Ziyanı yok," diye atıldım."Kahabatbende birdenbire içeriye dalmayacaktım. Mr. Hunt'u mu bekliyordunuz?"

-"Evet, yarım saat oldu. "Divana oturdu. "Ne oldu bilmem? Geleceğine söz vermişti."

-"Kendisini görmek istiyorum, Miss Fairweather." Felicity Gifford'u aradığımı ve Hunt'un bu hususta bana yardım edebileceğini söyledim. "O Dixon adında bir kadını tanıyormuş sanırım."

Birdenbire doğruldu. Neredeyse divandan fırlayıp havalanacaktı. "Miss Dixon mu! Namussuz ihtiyar teke! Demek onu görmek için Greenhaven'e gitti. Namussuz....İhtiyar teke!"

Doğrusu tam isabet ettirmiştim."Green-

haven mi? Nerede orası? Dixon'un ilk ismi nedir?"

Olive Fairweather, birdenbire sustu. Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Üstelik kadın birdenbire sakinleşmişti de. Bir elini boğazına götürerek, "Oh, ben..." diye fısıldadı. "Sadece bir tahmin bu. Bunun bir manâsı yok. Münasebetsizlik ettim."

-"Miss Fairweather, çok mühim bu. Bunu öğrenmem şart. Greenhaven dediğiniz yer neresi?"

Dudaklarını yaladı. "Orası bir adamın malikânesi. Mr. Greenhaven'in evi...Kendisi...Kendisi Mr. Hunt'un arkadaşı."

-"Mr. Greenhaven mi?"

-"Şey. Adı Green....Evi...Kendisi fevkalâde zengin. Malikâneye Greenhaven adını vermiş."

Yalan söylemesini pek beceremiyordu. Hoş bunun da bana bir faydası yoktu. Kadın bana yardım etmek niyetinde değildi. Felicity'nin kayboluşunu anlattım. Söyleyeceği her şeyin bana faydalı olacağını izah ettim. Ama faydası olmadı yine. Nihayet kalkıp kapıya gittim.

Peşimden gelerek, "Onu görürseniz," dedi. "Merak ettiğimi söyleyin. Ondan başka kimse beni görmeğe gelmez. Kendisi geleceğini söylemişti. Bir şey olmadığını ümid ederim."

Homurdandım. "Üzüldüğünüz belli doğrusu. Mrs. Gifford ve bir sürü insan üzülüyor. Ben de öyle. Belki Felicity de üzülüyordur."

Ağzını açtıysa da fikrini değiştirdi. Ağzını sımsıkı kapattı.

-"Pek alâ. Kendisini görürsem sözlerinizi naklederirim."

Arabama atlayıp oradan uzaklaştım. Kadına fazla kızamamıştım. Zira 'Başka kimse beni görmeğe gelmez,' demesi ona acımama sebep olmuştu.

Greenhaven denilen yer yüksek bir duvar ve demir kapıdan ibaretti galiba. Daha doğrusu.

ben ancak bu kadarını görebiliyordum. Telefonda bir sürü Green ve bir Greenhaven bulmuştum. Rehberde Greenhaven'in adresi ve altı telefon numarası vardı.

Duvarın civarındaki dar sokağa arabamı park ettim. Gidip kapıyı yumruklamağa başladım. Birdenbire sağ taraftan bir adam çıktı. Beni süzerek, "Ne istiyorsun?" diye söylendi.

Ağzı alnımın hizasındaydı. Onun için bir şeyin üstünde durduğunu sanarak baktım. Sadece kendi kocaman ayaklarının üstünde duruyordu. Bir canavardı o. Karşımdaki goril ve Olive'in tuhaf hareketleri beni şaşırtmıştı. Bu işi nasıl idare edeceğimi bilemiyordum. Çaresiz lâfa başladım. "Burası Green adında birine mi ait?"

-"Traşı kes. Kimi görmek istiyorsun?"

-"Şey.. Miss Dixon'u.. Burada bir Miss Dixon var değil mi?"

-"Evet. " Kocaman bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Peşinden barakaya benzer bir yere girdim. Bir kâğıda saati, adımı ve Miss Dixon'un ismini yazdı. Bunu bana uzattı. Döndüm ve ilk defa Greenhaven'i gördüm. Karşımda yarım dönüm büyüklüğünde çimle kaplı bir yer vardı. Bunun arkasındaki gri renkteki bina dikkatimi çekti. Bir tarafta elli elli beş kişi masalara koltuklara yerleşmiş çimenlikte oturuyorlardı. Her tarafta ışıklar yanıyordu.

-"Parti, veriliyor galiba?" diyecek oldum.

-"Evet, parti. Benimle dalga geçme."

-"Kim ge..." Vazgeçip çakıl döşeli yola doğru yürüdüm. Evet parti vardı galiba. Hem de kalabalık bir partiydi bu. Bir sürü yaşlı adam ortalıkta dolaşıyordu. Bir kaç genç erkek ve kadını da fark ettim. İki yaşlı kadının oturduğu masanın yanından geçerken konuşmalarını duydum ve burasının ne tip bir yer olduğunu o vakit sezdim.

Kadınlardan biri, "Bu elbiseyi nasıl buldun, Mattie?" diye sordu. "Güzel değil mi?"

-"Hayır, beğenmedim. Bu elbise yüzünden kocakarıya dönmüşsün."

-"Oh, saçmalama. Bu kadar kötü olmaz."

-"Hah, hah, ha!"

-"Biraz haksızlık ediyorsun, Mattie."

-"Ne münasebet. Bu elbiseyle kocakarıya dönmüşsün."

-"Eyvah. Bu elbisenin beni değiştirdiğini sanıyordum."

-"Doğru. Seni kocakarı haline sokmuş."

Yanlarından geçtiğim için gerisini duyamadım. Dönüp biraz daha dinlemeğe istiyordum. Masadakilerin ikisi de kadındı. Onun için duyduğum şeylerin doğru olmasına imkânyoktu.Çok şaşırmıştım. Fakat daha sonra gördüğüm her şey beni aptallaştırdı.

Gözümün ucuyla bakınca beyazlar giyinmiş bir kadının bana yaklaştığını fark etmiştim. Başımı kaldırınca da olduğum yerde kaldım. Hoşlandığım her şey bu kadında mevcuttu. Hattâ ona bakarken Miss Perrien'i bile unutabilirdim. Genç kadının iri siyah gözleri şaheserdi. Bir kaşını kaldırmış beni süzüyordu. Küçük kalkık burnu, somurtmuş gibi duran etli dudakları aklımı başımdan almıştı. Saçları da kızıldı. Kadınlar erkekleri taklide kalkmadan evvelki saçlardandı bu.Uzun, gür ve ipek gibi parlak saçlar. Kızıl bukleler genç kadının omuzlarına iniyordu. Dahası var. Genç kadın hareketsizdi ama vücûdunun fevkâlâde olduğu belliydi.

Orada daha da durabilir ve bu dilbere bakabilirdim. Fakat arkamdan bağırdıklarını duyarak döndüm.Gördüğüm şey o kadar tuhaftı ki büyülenmiş gibi kaldım. Dört, beş metre geride bir adam Bedminton oynuyordu. Daha doğrusu benöyle

sandım. Fakat ne raketi vardı ne de tüylü topu. Hattâ ortada file bile yoktu.Oyun arkadaşını da göremedim. Bir an onun bale egzersizleri yıptığını sandım.

Adam bir ileriye koşuyr, bir geriliyordu. Sonra havada sıçrıyordu. Çimlere gözle görünmeyen bir şey atıp bana doğru koştu ve filenin üstünden atladı. O vakit "Bu bedminton değil tenis olmalı," diye düşündüm. Ondan sonra da nasıl bir yere gelmiş olduğumu düşünmeğe koyuldum.

Adam, halâ koşuyordu.Aramızda az bir mesafe kalınca durup başını sallayarak bana baktı. Sonra gülümsedi. "Topu atıver."

-"Ne...Top mu? Hangi top?"

-"Top! Top! Topumu bana at!"

Bir iki saniye etrafıma bakındım. Hakikaten bakındım. Sonra acı acı yutkundum. Birdenbire aklım başıma gelmişti. Ben tımarhaneye düşmüştüm. O vakit kapıya neden öyle bir goril koyduklarını da anladım tabii. Bir hadise çıkmaması için civarda bir kaç goril daha olması lâzımdı.

Tenis oyuncusu kıyameti koparıyordu. Bu arada hadise çıkmasını istemediğim için hemen atıldım. "Heyecanlanma ahbap....Nerede..Şey topun nerede?" Miss Dixon'a yaklaştığım sırada bir şey olması işime gelmiyecekti.

-"İşte orada." Ayağımın dibini işaret etti.

Çok rahatsız olmama rağmen, "Ha, o top mu?" - dedim. Eğilip ayağımın dibini yokladım.

Adam olanca sesiyle haykırdı. "Orada değil budala! Öbür ayağının yanında . Körmüsün nesin?"

Öbür ayağımın yanındaki havayı yakalayıp doğruldum ve bunu adama attım. Hemen gülümsiyerek zıpladı ve bunu yakaladı. Bana teşekkür bile etmeden koşarak uzaklaştı.

Ufak tefek kızıl saçlı kadın halâ bana bakı-

yordu. Fakat kaşları çatılmıştı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ama sonra kapattım. Söyleyeceğim bir şey yoktu. Bu durumu nasıl izah edebilirdim. Nihayet işi şakaya vurmağa karar verdim. Gülerek, "Gözlüğüm olmadığı zaman bir şey göremem," diye mırıldandım. Kadın sözlerimden hoşlanmadı. Onun için ben de yürüyüp gri renkli binadan içeriye girdim. Binanın geniş kapısı bir umumi kütüphaneninkinden farksızdı. Karşıma basık tavanlı bir koridor çıktı. Bunun sonuna kadar gittim. Bu sefer iki tarafında kapılar olan dar bir hole çıktım. Tam köşedeki oda dikkatimi çekti. Bunun önüne telden bir kapı daha geçirilmişti. İçerdeki tahta bölmelerde kutular, sandıklar duruyordu.

Ortalıkta da kısa boylu hafifçe göbeklenmiş bir adamdan başka kimse yoktu. Adam karşı taraftan bana doğru geliyordu. Elli yaşlarında vardı. Kahverengi bir elbise giymişti. Islık çalarmış gibi de dudaklarını büzmüştü. Yanımda durdu. "İyi geceler. Sizi daha evvel görmemiştim değil mi?"

-"İyi geceler. Henüz geldim buraya."

-"Size yardım edebilir miyim?"

-"Belki...Miss Dixon'u arıyorum. Veya buradaysa Randolph Hunter'le konuşmak isterim."

Dudaklarını büzdü. "Hemşire Dixon mu?" Saatine baktı. "Hemşire Dixon bir kaç gün gelmeyecek."

-"Demek kendisi hemşire. Bir kaç gün mü?"

Yine dudaklarını büzdü. "Evet. " Kısa bir sessizlik oldu. "Belki size yardım edebilirim. Doktor Nichols'um ben. Bu hastahanenin Baş Hekimiyim."

İş anlaşılmıştı. Hemen "Doktor," diye atıldım. "Neredeyim ben?"

-"Bilmiyor musun, oğlum?"

-"Burasının Greenhaven olduğunu biliyorum. Fakat nasıl bir yer burası?"

-"Greenhaven.." Susup omuzumunüstünden bir yere baktı. "Vah..vah.."

Başımı çevirince kızıl saçlı, nefis vücûtlu kadını gördüm. Bir metre geride durmuş bana bakıyordu. "Ne oldu?"

Doktor sesini çıkarmadığı için ben izahettim. "Doktor Nichols'a durumu anlatıyordum. Ben."

Kadın, sözümü kesti. "Bir dakika. Doktor Nichols benim."

Sırıttım. "Tabii. Tabii. Üçümüz de Doktor Nichols'uz zaten." Fena halde şaşalamıştım. Burada bir şey anlayabilmek için insanın bir ömür sarfetmesi gerekecekti. Halbuki benim işim aceleydi.

Genç kadın, sakin sakin devam etti. "Doktor Lynette Nichols'um ben. Lütfen benitakipedin."

Birlikte yürüdük. Kadın üstünde Baş Hekim Dr. Nichols yazılı kapıyı açtı." Mr. Wallace'i odasına sokmam lâzım. Fakat bir dakika sonra sizinle konuşabiliriz. İsminiz nedir?"

' Kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. Beyaz elbise zannettiğim şeyin de kolalı bir gömlek olduğunu anlamıştım artık. "Shell Scott. Hususi hafiyeyim ben." Dudaklarının uçları yukarıya doğru kıvrıldı. Dayanamadım. "Bu kadar komik olan nedir? Beni dinleyin. Yardıma ihtiyacım var. Malûmat almak istiyorum. Çok mühim bu." Greenhaven'e neden geldiğimi ve öğrenmek istediğim şeyi anlattım.

Başını salladı. "Pek alâ . Bir dakika sonra dönerim."

-"Lütfen acele edin. İşimin mühim olduğunu söylediğim zaman şaka etmedim."

Yine başını sallayıp odadan çıktı. Ufak tefek adam da onun peşine takıldı. Ben kapıda durarak kadının yürümesini seyrettim. Bir ara durup beyaz ceketli iki adamla konuştu.Onlar ya iki

doktor ya da-iki Napolyon'dular. Orasını anlıyamadım. Fakat üçü dönüp bana baktılar. Kadın uzaklaştı. Adamlarsa bana doğru geldiler.

Kocaman burunlu çerçevesiz gözlük takmış olanı, adının Doktor Wolfe olduğunu söyledi. Diğerinin adı da Yancey'di. Yancey, yumurta suratlı soluk mavi gözlü sıska bir adamdı. Wolfe, benim ismimi sorup öğrendikten sonra, "Demek saadeti arıyorsunuz, Mr. Scott." diye mırıldandı. "Bizler.."

-"Neden bahsediyorsunuz siz?" Bu binadaki delilerle akıllıları birbirinden ayırmağa imkân yoktu. "Ne demek istiyorsunuz. Ben sadece Felicity'i arıyorum." Birdenbire aklım başıma geldi. Galiba beni de deli sanmışlardı? Başımla koridoru işaret ettim. "Kadın size öyle mi söyledi? Ben bir kızı arıyorum. Bana herkes bu numaraları yapmasa iyi olacak. Bir şey soracağım. Şu nefis kadın hakikaten sinir mütehassısı mı?"

Wolfe, başını salladı. "Evet, Lyn Nichols. Kendisi aynı zamanda baş hekim." Birdenbire dönüp arkadaşıyla beraber uzaklaştılar.

Ben de masanın kenarına ilişip beklemeğe başladım. Acaba burada yaşayanların hepsi deli miydi? Nihayet dışardan ayak sesleri aksetti. Kadının geldiğine kanaat getirerek saatime bir göz attım. Dokuzu yirmi geçiyordu. Kadının yerine içeriye iri yarı bir mahlûk girdi. Kapıdaki gorili tanımıştım. Onun arkasında bir canavar daha vardı. Birinci goril bana yaklaşıp elini uzatarak, "Mr. Scott...." dedi.

Ben de elimi uzattım. "Evet, ben.."

Ama sözümü bitiremedim. Zira goril bileğimi yakalayıp beni kendisine çekti. Tımarhanede olmama rağmen böyle bir şey beklemiyordum. Muvazenemi kaybederek öne doğru gelince ceketimin sol kolunu yakalayıp sanki beş kilo ağırlığındaymışım gibi beni kolaylıkla çeviriverdi. Kolumu da

arkadan büktü. Geri çekilmeğe çalıştımsa da geç kalmıştım.

Hiddetle haykırdım. "Kendine gel. Ne istiyorsun benden?"

-"Sessiz sedasız yürü. O zaman işin kolaylaşır."

Nefesi bile sıklaşmıştı.Canı sıkılmış gibi konuşuyordu. İkinci goril tam karşımdaydı.İhtiyaç olduğu takdirde müdahale edecekti anlaşılan. Ama ben ne olduğunu anlamak istiyordum.

-"Beni dinle budala! Hasta değilim ben. Onun için kolunu....."

Başka bir şey söyliyemedim. Kolunu çekerek beni itti. Canım fena halde yandığı için namussuzla münakaşa etmekten vazgeçtim. Serseri, kolumu arkada bükmüştü. Hayret içinde kalıp her dediğini yapmamı bekliyordu. Ama ben ne hayret etmiştim ne de serseriyle iş birliği yapmağa niyetim vardı. Beni kapıya kadar itmesine müsaade ettim. Ondan sonra topuğumla ayağının üstüne şiddetli bir darbe indirdim. İncecik kemikleri kırılıverdi. Serseri feryad ederek kolumu bıraktı. Ben de kolumu çekerek döndüm ve sol yumruğumu salladım. Yumruğum balyoz gibi ağzına iniverdi.

Namussuz geri geri gitti. Ben de yana çekilip eğildim. Arkamdan yetişip bana vurmağa çalışan adamın elindenkurtuldum. Dönerek elimin yanıyla gırtlak kemiğine bir darbe indirdim. Kemik kırılırmış gibi bir ses çıkardı. Gırtlak kemiği içeriye çöktü. Sol elimle de tekrar boğazına vurdum. Gırtlak kemiği parça parça olmuştu. Namussuz acı acı haykırdı.

Beni yakalayan goril tam karşımdaydı. Yüzü kan içindeydi ama ona aldırış etmedim. Hem arkadaşı da bana ilişecek durumda değildi. Sadece iki kişi olduklarını düşünerek hata yapmıştım.

Kapıya arkamı dönmüştüm. Birdenbire ha-

fif bir ses duydum. Onu korkunç bir gürültü takip etti. Kafamın içinde bir şey patlamıştı sanki. Yere düştüğümü ve halıya boylu boyunca uzandığımı hatırlıyorum. Ondan sonra etraf kapkaranlık kesildi.

Baygınlığım uzun sürmedi sanırım. Kendime geldiğim zaman iki adam beni sedyeye koymuş götürüyorlardı. Diğer iki gorilin uzun zaman bir şey taşıyamıyacaklarından emindim. Önce durumu anlıyamadımsa da sonra bana deli gömleği giydirmiş olduklarını fark ettim. Etrafı zorlukla seçiyordum. Buna rağmen iki doktorla küçük sinir mütehasssını görebiliyordum.

Önce hafif sesle konuşmağa başladım. Ama biraz sonra haykırdığımı hatırlıyorum. Bana aldırmadılar bile. Ben bağırıyordum. Fakat onlar beni götürüyorlardı.

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerimi kapatmış olduğumu fark ederek hemen açtım. Bunu kaçıncı defa yaptığımı bilmiyordum. Sayısını kaybetmiştim artık. İlâç kafamı ağırlaştırmıştı. Vücûdum da uyuşmuştu. Zaten gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu anlamakta da güçlük çekiyordum. Artık düşünemiyordum. Bütün gün olanları kafamdan geçirip beni öldürmeğe kalkmalarının sebebini anlamağa çalışmıştım. Tımarhaneden çıkmadıkça bunun cevabını bulamıyacağımı da anlamıştım.

Hiddetle vücûdumu gerdim. Sırtımın acısı dayanılacak gibi değildi. Fakat ben bütün gücümle omuzlarımı öne verdim. Kalın kumaşın yırtıldığını duydum. Kollarım kımıldadı. Bu hadise ve can acısı kafamın biraz açılmasına sebep olmuştu. Sırtımı kesen bıçak önce deli gömleğinin arkasını paralamıştı demek? Ben de biraz gerinince bunu iyice yırtmağa muvaffak olmuştum.

Bir kaç saniye sonra ellerim serbestti. Deli gömleğini çıkarıp yatağın yanında durdum. Yüzümden terler akıyordu. Başım dönüyordu. Yatağın ucunu tutmasaydım yere yıkılacaktım. Sonra güç belâ pencereye kadar gittim. Bunu açarak aşağıya atladım. Bana deli gömleği giydirmeden evvel ceketimle tabancamı almışlardı. Hava da bir hayli soğuktu. Denizden yükselen sis şehri kaplamıştı. Bir müddet duvara dayanıp durdum. Felicity'nin ismini kafamdan çıkaramıyordum. Buraya Felicity-nin yüzünden geldiğimi biliyordum. Fakat ge-

risini hatırlıyamıyordum. Bu işin sebebini bilemiyordum.

Yürümeğe başladım. Sadece buradan çıkmam gerektiğini düşünüyordum. Her şeyi unutmalı ve bir an evvel Greenhaven'den uzaklaşmalıydım. Hava önce soğuk gelmişti ama artık ısınmıştım. Yalnız başım dönüyordu. Sanki uçuyordum. Duvarın üstünden uçarak geçebileceğimi düşünerek gülümsedim. Tıpkı sarhoşlar gibi sendeliyordum. Üstelik bundan zevk almaktaydım. Acaip bir rüyadan farksızdı bu.

Bir masa bulup bunu duvara dayadım. Üstüne de bir iskemle yerleştirdim. Uzaktan bir siren aksetti. Hem git gide yaklaşmaktaydı bu. Masaya ve oradan da iskemleye çıkıp duvarın üstünden yuvarlandım. Öbür tarafa düştüm. Canım yanmıştı ama ayağa kalkabildim. Sendeleyerek koştum ve Cadillac'a atladım. Neyse anahtar yerindeydi. Anahtarı çevirip motörü çalıştırdığım sırada siren sesi de iyice yükseldi. Farlarımı yakmadan oradan uzaklaştım. Bir blok kadar gittiğim sırada bir polis arabası Greenhaven'in kapısında durdu.

Birdenbire sıçrayarak uyandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kafam karma karışıktı. Belkemiğim sızlıyordu. Vücûdum uyuştuğu için fazla hareket edemiyordum. Bir kaç saniye evvel gözlerim kapanınca hemen arabayı yandaki çalılığa sokup kontağı kapatmıştım. Ondan sonra da yere düşmüşüm.

Arabamın zemininde sırt üstü yatıyordum. Her halde uyuya kalmış ve o arada da kanepeden yere yuvarlanmışım. Birdenbire uyanmıştım. Güç belâ direksiyona geçtim. Saatime bir göz attım. On birdi. Demek bir saatten daha fazla uyumuştum.

Adelelerim tutulmuştu. Başım da ağrıyordu.

Kuruyan kanlar yüzünden gömleğim sırtıma yapışmıştı. Bunu güç belâ çıkarıp parmaklarımla yarayı yokladım. Yaranın sadece bir noktası derindi. Geri kalan taraflar sadece çizilmişti. Tehlikeli değildi bu ama canım yanıyordu. Kan da durmuştu. Cadillac'ın bagajını açtım. Burada elektronik aletlerden 38'liğimin kurşunlarına kadar her şey bulunurdu. Bagajdan buruşmuş bir ceket çıkarıp sırtıma giydim.

Uzaktan bir siren sesi aksetti yine. Her halde polisleri Greenhaven'e çağırmalarının sebebi bendim. Polisler beni... Yani tımarhaneden kaçmış bir deliyi arıyorlardı. Bu da işimi güçleştirecekti tabii. Zira ben Greenhaven'e dönmek mecburiyetindeydim.

Bir kaç dakika sonra bütün gece açık bir kahvenin önünde durdum. Bir karton kutuya bir litre kahve koydurdum. Cadillac'la yola çıkınca kahveyi içtim. Greenhaven'in arka tarafına geldiğim sırada biraz dirilmiştim. Uyku ve sıcak kahve kendime gelmeme sebep olmuştu. Arabayı ağaçların arasında park edip anahtarı kontakta bıraktım.Diğer anahtarı cebime attım. Cadillac'ın bagajından on iki metre uzunluğunda bir ip çıkardım.Greenhaven'in arka tarafı ağaçlıktı.İpi ağaçlardan birinin kalın dalına bağlayıp içeriye sallandırdım. Kimse Greenhaven'e girileceğinden korkmuyordu anlaşılan. Ağacın dalından duvara sıçradım. Sonra ipe tutunarak bahçeye indim. Sonra binaya doğru yürüdüm.

Sis de iyice kesifleşmişti. Islak otlara basarak ilerledim. Bu saatte bahçede ışık yoktu. Bir kaç metre ilerideki binanın pencerelerinden ışık sızıyordu. Ben usul usul bu pencerelerden ilk ikisine doğru gittim. İkinci pencerenin baş hekimin odasına ait olduğunu sanıyordum. Jaluzi

kapatılmıştı. Fakat bunun altından hafif bir ışık süzülüyordu. Odada bir dosya dolabı görmüştüm. Belki Hunt'un ve Dixon'un isimlerine o dolaptaki dosyalarda rastlıyacaktım. Hattâ Felicity'nin ismi de olabilirdi orada. Yalnız bir şeyden emindim. Bu sefer kimseye sual sormıyacaktım.

Arkadan hafif bir ses aksetti. Döndüm ama civarda bir şey yoktu. Yine aynı sesi duydum. Bir kaç metre ileride karanlıklarda bir şey kımıldandı. Biraz sonra ön kapı ağır ağır açıldı. Tekrar o acaip sesi duydum. Hemen çömelip duvara yapıştım. Bacak adelelerim gerilmişti. Kalbimin hızlı hızlı çarptığını duyuyordum. Yine hafif sesler aksetti. Bir şeyler oluyordu. O zaman kapının kapandığını sezdim.

Bir gölge merdivenlerden indi. Saçlarımın diken diken olduğunu hissettim. Gölge uzaklaşınca ben de peşine takıldım. Onun kim veya ne olduğunu anlamağa çalışıyordum. Zira bu acaip gölge bir erkek olamazdı. Daha ziyade iri bir T ye benziyordu o. Gölge pencerelerden birinin önünden geçerken süzülen ışıkta onu gördüm. Bir adamdı o.

Sol elini kaldırmış bir adamdı. Parmağında bir şey ışıl ışıl parlıyordu. Beni öldürmeğe kalkan adamın elindeki pırlanta yüzüğü hatırladım. Adam hafifçe öne eğilmiş rahat rahat yürüyordu. Omuzuna da bir şey almıştı. Zaten bunu tutmak için kolunu kaldırmıştı. Omuzundaki şeyin bir battaniye veya örtüye sarılmış olduğunu fark ettim.

Bana bir cesetmiş gibi geldi o.

YEDİNCİ BÖLÜM

Adam ışığın önünden geçip karanlıklarda kayboldu. Kalamın iyi işlemediğini biliyordum. Zira yapılan ilâçla yorgunluğum birleşerek beni bitkin bir hale sokmuştu. Bir kaç saniye ne yapmam lâzım geldiğini düşündüm. Bir türlü karar veremiyordum. Madeni sesi duyunca kararımı verdim. Araba hareket ettiği sırada koşarak açılmış demir kapıya yaklaştım.

Bir dakika sonra ben de arabamdaydım. Diğer otomobilin peşinden gidiyordum. Fakat bir şey göremiyordum. Biraz sonra bir kaç blok arkamda bir arabanın farları yandı. Ben ışıklarımı yakmadan. yola devam ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatmağa gayret ediyordum. Yarım kilometre sonra adam sola döndü.

Bir dakika sonra ben de adamın saptığı dar toprak yola girmiştim. Biraz ilerleyince bırakmış olduğu arabasının yanından geçtim. Sis daha kesifleşmiş ve hafif bir yağmur başlamıştı. Civarda ne ev ne de ışık vardı. Çalı ve ağaçlardan başka bir şey göremedim.

Yoldan çıkıp hızlı hızlı yürümeğe başladım. Arada sırada durup etrafı dinliyordum. Fakat bir şey duymadım. Elimde bir de elektrik feneri vardı. Fakat bunu ancak adamı bulduğum zaman kullanacaktım. Karanlık korkunçtu. Yukarıya doğru tırmanırken bir ses duydum. Önüme çıkan ağaçlardan güç belâ kaçıp sesin geldiği tarafa koştum.

Sonra durdum. Aynı ses tekrar aksetti. Biri toprağı kazıyordu. Adamın mezar kazdığını anladım.

Tekrar yürümeğe başladım. Küreğin toprağa saplandığını duyuyordum. Sonra topraklar bir kenara atılıyordu. Yine bir sessizlik oldu. Durup başımı çevirdim. Bu sefer fısıltıyı andıran bir ses aksetti. Ağır ağır yaklaştım. Bir dakika geçti. Civarda bir dal kırıldı. Tekrar yürüdüğüm zaman ayağım yumuşak toprağa girdi. Yeni kazılmıştı orası.

Artık hışırdayan yaprakların sesinden ve yağmurun hafif hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Motörün çalıştığını farkettim ama önce buna bir manâ veremedim. Sonra adamın oradan uzaklaşıp arabasına binmiş olduğunu anladım. Yüzünü de görememiştim onun.

Koşmağa başladım. Farları yolu aydınlatıyordu. Greenhaven'e doğru döndüğünü gördüm. Sendeleyip düştüm. Kalkıp tekrar koşmağa başladım. Bir şey anlıyamamıştım. Adam bu kısacık zamanda tepeye tırmanıp mezar kazmış, taşıdığı şeyi gömüp üstünü örtmüş ve dönmüştü.

Cadillac'a geldiğim zaman göğsüme bir ağrı saplanmıştı. Arabanın ışıklarını göremiyordum artık. Gaza basıp Greenhaven'e döndüm. Fakat adamı göremedim. Arabayı kapının civarına bırakmıştı. Onun demir kapıdan içeriye girdiğini gördüm. Bir kaç saniye sonra kapıya yetiştim. Ama kilitlenmişti bu. Destedeki anahtarların hiç biri açmadı kapıyı. Ben de arka tarafa geçip park ettim. Yine ipe tutunarak bahçeye atladım. Bahçede koşarken Greenhaven'in koridorlarından birinde ışık yandı. Biri kapıdan girip hemen uzaklaştı. Ben de kapıya koştum. Bunu çekip açtım. Koridor boştu.

Koridordan geçip ilk gelişimde gördüğüm tel kapılı odaya yaklaştım. Ceketimle tabancam oradaki bölmelerden birinde olabilirdi. Fakat onla-

rı göremedim. Sol tarafta üstü telli madeni bir kapı vardı.Kilitliydi bu.Anahtarım işe yaramayınca parmaklarımı tellere geçirip ayağımı kapıya dayadım.Bütün gücümle çektim.

Ses koridorda akisler yaptı. Sırtımdaki yara da birdenbire açılıp kanamağa başladı. Ama kapı rezelerinden oynamıştı.Tekrar asılınca açılıverdi. Ceketimi orada buldum. Tabancam ve cüzdanım da bunun içindeydi. 38'liğimi açıp baktım. Kurşunlar yerli yerindeydi. Buruşuk ceketimi çıkardım. Diğerini giydim. Tabanca kılıfımı da koltuk altıma taktım.

Üstünde Doktor Nichols yazılı kapıya giderken koridorda kimsecikler yoktu. Odadan ışık süzülmüyordu artık.Bu sefer anahtarlarımdan biri kilide uydu. İçeriye girince ışığı yaktım. Boştu burası. Hemen dosya dolabına sokuldum.

Alfabetik şekildi sıralanmış yüzlerce kart vardı burada.İçlerindeGifford veya Dixon adında birine ait olanına rastlamadım. Fakat Randolph Hunt'un kartını buldum. Üstünde 'Oda: 1114 DB' yazılıydı. Zaten ben de Greenhaven'in Doğu bloğundaydım.

1114 numara yakındaydı. Kapısı da kilitli değildi. Elektrik düğmesini bulup çevirdim. Sol tarafta bir karyola vardı.Yatakta bir adam horluyordu.

Kapıyı kapattım. Yataktaki adam bir kaç defa daha horlayıp ağzını şapırdattıktan sonra doğrulüp bana baktı. İyice açılmamıştı. "Sen mi geldin, Dixie?" Gözlerini bir kaç defa kırpıştırdı. Nihayet beni görebildi. "Sen kimsin?"

Sağlam yapılı uzun boylu bir adamdı. Kafası da kabaktı. Yatağa yaklaştım. "Randolph Hunt siz misiniz?"

-"Evet, benim," Gözlerini kıstı. "Sen doktor musun, delikanlı? Aklına bir şey gelmesin.

Bana iğne yapmağa, ilâç vermeğe kalkma. Ben buraya tedavi olmağa gelmedim. Kartımabakarsan.."

-"Yeter, Mr. Hunt. Doktor değilim ben."

-"O halde sen kimsin, oğlum? Birdenbire odaya girip ödümü patlattın. Ömrüm bir sene kısaldı. Hayatımdan bir kaç sene vermem imkânsız. Ben....."

Sözünü kestim. "Bir dakika, Mr. Hunt. Beni dinleyin."

-"Ne yapacağımı bana anlatma, oğlum." Konuşmağa çalıştımsa da bana fırsat vermedi. "Belki niyetin kötü değil. Ama insanların bana yapmam gereken şeyleri sıralamalarından bıktım. Zaten onun için buraya geldim. Kimsenin canını yakmadıkça istediğini yapabilirsin burada."

-"Felicity Gifford nerede?"

İşte o vakit sustu. Ağzı da açıkkaldı. Yavaş yavaş ağzını kapattı. "Felicity mi? Neden bunu sordun oğlum?"

-"Adım Shell Scott."

Kabak kafasını oğuşturarak bana baktı. "Gazetelerde senden bahis vardı. Dedektfsin değil mi?"

-"Evet. Yeğeniniz Joe Perrine'le konuştum bugün. Siz Felicity'le benim ve sevgiliniz Dixon hakkındaki yazıyı okur okumaz evden fırlamışsınız. Onun için şimdi bana bunun sebebini anlatın."

Kaşlarını çattı. "Bunun o işle alâkası yok, oğlum. Sana her hangi bir şekilde yardım etmem imkânsız."

Bir kaç dakika kadar beni oyaladı. Fakat üstüne oturup nefesini kesmek pahasına olsa bile onu konuşturacaktım. Onun için, "Dixon denilen kadına ne dersin?" diye sordum. Artık samimiyeti ele almıştım. "Zayıf kırk yaşında bir kadınmış. Yanağında da bir ben varmış."

-"Dixie'yi söylüyorsun. Kendisi buranın hastabakıcılarından. Gladys Dixon. Onu görmek için

buraya geldim. Fakat kendisi burada yoktu. On ikiye kadar da gelmiyor. Onun için kendime bir oda tuttum. Onu daha sonra görmeğe karar verdim." Gözlerini kıstı. "Beni burada bulacağını nereden öğrendin?"

-"Şey...kadın arkadaşlarından biriyle konuştum. Burada olduğunuzu sanıyordu o. Olive Fairweather adında bir kadın."

Adam, "Aman yarabbi!" dedi. "Küçüğü unuttum!"

-"Ya, seni bekliyordu o. Seni görmek istiyormuş."

-"Aman Allahım! Keşke oraya gitseymişim."

-"Pek alâ Hunt. Neden buraya geldin?" Tereddüt etti yine. "Sana durumu anlatsam fena olmıyacak sanırım." Greenhaven'e geldiğim zaman neler olduğunu hikâye ettim. "Bunların bir sebebi var tabii. Hem buraya gelince senin ve Felicity'nin adını bir kaç defa tekrarladım. Belki senin için bir şey ifade etmiyor bu. Fakat Dixon burada çalışıyor. Felicity de telefonda biriyle konuştuktan sonra Dixon'un adını bloknota yazmış. Bunların ne demek olduğunu bir düşün. Bunların ne manâya geldiğini ben de bilmiyorum. Yalnız yarım saat evvel adamın biri buradan bir ceset alıp götürdü. Bir yere gömdü."

Yarım dakika kadar sesini çıkarmadı. Sonra, "Pek alâ oğlum." diye mırıldandı. "Anlatacağım şeylerin önemi yok ama dinle bakalım:" Bana Olive Fairweather'le Trammelit toplantısında tanıştığını anlattı. Kadın koyu bir Trammelitdi. Ondan sonra beraber dolaşmağa başlamışlardı. "Onunla çok iyi anlaştık:" Yutkunup ilâve etti. "Allah Kahretsin! Olive'i Greenhaven'e getiren benim. Zira kadıncağızın çocuğu olacaktı."

-"Yani o....."

-"Buraya kürtaj için geldik.İşte Dixie'yle de burada tanıştım. Bu işi o halletti." Kaşlarını çattı."Olive hiç evlenmemiş. Kendisi ne Mrs. Fairweather ne de Mrs. Hunt. Bu şartlar altında benimle evlenebilirdi ama olmadı.Olive böyle karar verdi. Kendisi fevkalâde bir kadındır. Fakat durum böyle, oğlum."

O konuşurken dikkatle dinlemiştim.Küfrü bastım."Allah kahretsin.Peki bu işte Dixon'dan başkası yok muydu? Ona yardım eden biri?"

-"Bilmiyorum. Bunu Olive bilir."

Adamdan başka şeyler de öğrendim. Hunt, Felicity'le Trammelite toplantısında karşılaşmıştı. Onunla bir kaç defa konuşmuştu. Kızdan çok hoşlanmıştı. Ledger'deki hikâyeyi okuyunca Dixon'un işini düşünmüştü. Kadının bu durumla bir ilgisi olup olmadığını anlamak için gelmişti Greenhaven'e.

-"Dixie'nin bu işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye devam etti. "Ama öğrenmek istedim. Ona para verip yardım edebileceğimi düşündüm. Çok param var. Nereye harcayacağımı bilmiyorum. Milyarlar getiren petrol kuyuları..."

-"Peki Dixon'un bu işi yaptığını nereden biliyordun?"

Başını kaşıdı. "Bizim başımıza gelen öyle fevkâlâde bir şey değil. Her gün yüzlerce defa oluyor bu. Halâ eski devirlerde yaşıyoruz sanırım. Bir doktora kürtaj yaptırmak istediğini söyliyemiyorsun." İçini çekti. "Neyse etrafta soruşturdum. Kendimi taç elmaslarını çalmış hırsız gibi hissediyordum. Nihayet Dixie'nin bahsini duydum. Bana Greenhaven'den bahsettiler. Buraya gelip kadınla konuştum. Anlaştık. Sonra Olive'i buraya getirdim.Ondan sonra da bir kaç defa Dixie'yi görmeğe geldim."

Bu işle kimlerin ilgisi olduğunu bilmiyordu.

Dixon'unkimin hesabına çalıştığını ve kendisini nerede bulabileceğimi de söylemek istemiyordu. "Hepsi bu kadar. Gazetede o ismi gördüm. Ama bu gece buraya Dixie'yi görmeğe geldim. Kendisiyle iyi geçiniriz. Anlattıklarımın sana bir faydası oldu mu?"

-"Olabilir, Mr. Hunt. Olive'in bildiklerini de öğrenmek isterim. Seninle biraz daha konuşmak isterdim. Fakat vaktim yok. Yapılacak işlerim var. Teşekkür ederim Mr. Hunt."

-"Benimle böyle resmi konuşmana lüzûm yok oğlum. Bana Randy diyebilirsin. Kadınlar da bana böyle hitap ediyorlar." Gülümsedi. "Zira ben bu tip bir erkeğim."

Doğrusu görülecek tipti o. Giyindiği zaman daha da acaip oluyordu sanırım. ben elbiselerimin fazla parlak renkli olduğunu sanırdım. Fakat odanın orasına burasına atılmış eşyaları görünce fikrimi değiştirdim. Hunt'un parlak sarı gömleğinin üstünde renk renk horozlar vardı. Çorapları mavi, jartiyeri yeşildi. Beyaz spor ceketin kocaman cepleri vardı. Yerde kahverengi beyaz ayakkabılar duruyordu. Masadaki siyah röleve de dikkatimi çekti tabii.

Kapıya gittim. "Pek alâ, Randy."

Öksürdü. "Olive beni bekliyordu değil mi?" Başımı sallayınca gözlerini kıstı. "Olive'in ne giydiğini hatırlıyor musun, oğlum?"

Sırıttım. "Bir Meksika şalı."

Gözlerini tavana dikip eliyle alnına vurdu. "Aman Yarabbi!"

Ben boş koridora bir göz atıp sokak kapısına doğru yürüdüm. Tam kapıya yaklaştığım sırada yandaki bölükten biri çıktı. Hemen kaçmama imkân yoktu. Zira adamın acelesi vardı ve hızlı hızlı geliyordu. Onun için ben de lâkayıt bir tavırla ağır ağır yürümeğe karar verdim. Onun beni tanı-

maması için dua ediyordum.

Yaklaştığı zaman yüzünü gördüm. Kocaman burnu, çerçevesiz gözlüğünü tanıdım tabii. Adam da bana bakarken ağzı açık kaldı. Doktor Wolfe'ydi o. Benim tımarhaneden kaçan bir manyak olduğumu sanan doktor....

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Wolfe, hızlı yürümekten vazgeçip dört nala kalktı. Yarı açık bir kapıdan içeriye daldı. Ben de peşinden koştum. Tam kapıyı kapatacağı sırada bir omuz darbesiyle içeriye daldım. Sert bir sesle, "Davranma, Wolfe!" diye gürledim.

Namussuz telefona el atmıştı. Fakat omuzunun üstünden bana bakıp elimdeki tabancayı görünce donup kaldı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ağzı da halâ açıktı zaten.

Kapıyı bir tekmede kapattım. "Kımıldama Wolfe, canını yakacak değilim. Sadece ağzını açma."

Dönüp geriledi ve masaya çarptı. Masada bir sürahi su, bir kaç kâğıt ve üstünde 'Doktor Frank Wolfe' yazılı bir plâka vardı. Adamın ödü patlamıştı. Yüzü bembeyazdı.

-"Geç otur," diye emrettim. "Telefona yaklaşma. Bağırmayı da aklına getirme."

Masanın arkasındaki döner sandalyeye iliştı. Ben de tahta bir iskemleyi ayağımla çekip onun karşısına getirdim ve ata biner gibi oturdum. Tabancamı kocaman burnuna çevirip devam ettim. "Önce bir hususu anlaman lâzım. Ben hafifçe kontak bile değilim. Senin gibi akıllıyım. Yalnız bu tımarhanede bazı çılgınlıklar oluyor. Bana bu hususta bütün bildiklerini anlatacaksın."

Başını sağa sola sallıyordu. Gözlerini de tabancadan alamıyordu. Korktuğu için kendisinden pek istifade edemiyecektim. Ama yine de tabancayı burnuna çevirdim. "Buna alışmalısın. Şimdi

beni dinle." Greenhaven'e gelince neler olduğunu ve deli gömleğini nasıl giydiğimi anlattım."İşte böyle. Birdenbire kafama arkadan bir şey indirdiler.Şimdi sıra sende."

Hafifçe zıpladı. "Ne..?"

Ben konuşurken sakinleşmişti. Yüzüne biraz renk gelmişti. Fakat o iyileştikçe ben fenalaşıyordum. Bitkin haldeydim. Başım zonkluyordu. Midem yanıyordu.İçimin titrediğini hissediyordum. "Senin sıran geldi. Bu iş hakkında ne biliyorsun?"

Yine başını salladı. "Bir şey bilmiyorum. Bir şey bilmiyorum. Korkunç bir gürültü koptu, Mr. Scott. Herkes bağırıp koşuşuyordu. Ben de Doktor Nichols'un odasına gittim. Benden evvel bir kaç kişi odaya girmişti. Yerlerde bir sürü insan yatıyordu. Bildiğim bundan ibaret."

Greenhaven hastahanesindeki gardiyanlar benim kriz geçirdiğimi ve bu yüzden zor kullandıklarını söylemişlerdi. "Peki," dedim. "Senden evvel odaya kimler girmişti?" Tanımadığım bir kaç kişinin isimlerini saydı. "Ya Doktor Nichols?"

-"Benimle geldi o. Herkes şaşırmıştı..."

-"Ya öyle mi?"

Güldü ve ilk defa gevşedi. "O..O tabancayı cebine soksan olmaz mı?"

-"Hayır."

Yüzündeki neş'eli ifade kayboldu. Dudaklarını yalada. "Sizin akıllı olduğunuza inandım, Mr. Scott. Şu anda inandım." Bu sefer resmi bir tavır takınmıştı. "Yalnız Doktor Nichols'un üstündeki ilk tesiriniz iyi değildi. Kendim için de aynı şeyi söyliyeceğim. Sizi ilk gördüğü zaman bir ....bir top kovalıyormuşsunuz."

Dayanamıyarak hafifçe sırıttım. Doktor Wolfe bir elini ağır ağır bana uzattı. "Rica ederim, Mr. Scott." Eli titriyordu. "Biraz evvel beni bir hayli korkuttunuz. Boğazım kurudu. Bi-

raz su içmek istiyorum. Yalnız heyecanlanmanızı arzu etmiyorum." Gözleritabancadaydı.Zatenşimdiye kadar başka bir şeye bakmamıştı.

-"Pek alâ."

Sürahiyi alıp bardağına su doldurdu. Suyu içerken bardak dişlerine vurarak sesler çıkarıyordu. Biraz daha ses çıkarmasını söylecektim ama o sırada kapı açıldı. Hemen tabancayı geri çekip döndüm kapıda beyaz üniformalı bir kadın duruyordu. Uzun boylu iri bir kadındı o. Kendisini ilk defa görüyordum. Fakat o beni gördüğünde şaşırmamıştı. Yorgun gözüküyordu. Uykusu vardı sanırım.

-"Doktor, ben artık ayrılıyorum," dedi. "Ama bana ihtiyacınız varsa...."

Wolfe başını salladı. "Hayır. İyi geceler.".

Kadın bana bakmıyordu ve yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti sanırım. Sonra dönüp çıktı. Ben de Doktor Wolfe'e baktım. Çekmesinden bir tabanca çıkaracağını zannediyordum. Veya üstüme atlıyacağını tahmin etmekteydim. Ama o bardağına yine su dolduruyordu. Belki de kadın şaşırmamıştı. Bana öyle gelmişti. Ama kalbim hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı. Boğazım da kurumuştu.

-"Bu hemşire ne olacak?" diye homurdandım. "Haykırmağa başlıyacak olursa...."

-"Bu hususta endişelenmeğe lüzûm yok. Sizi daha önce gördüğünü sanmıyorum. Hem artık sizin akıllı olduğunuza yemin edebilirim." Kaşlarını çattı."Renginiz çok soluk, Mr. Scott. Bir şeyiniz mi var?"

-"Hayır iyiyim. Sadece biraz yoruldum."

Sürahiyi sol elimle tutup bardağa su doldurdum. Su boğazımın kuruluğunu biraz geçirir gibi oldu. Derin bir nefes alarak devam ettim. "Bir dakika sonra istediğim şahısları buraya çağıracaksın.Önce o aptal gardiyanlarla konuşup

kafama kimin vurduğunu anlamak istiyorum."

Bu arzumu yerine getirmek istemiyordu. Bir dakika kadar benimle münakaşa etti. Ama sözünü kestim. "Ama önce hemşire Dixon'la meşgul olacağım. Nerede o? Hem kimin hesabına çalışıyor?"

-"Gece yarısı işe başlar o. Doktor Yancey'in yanında çalışır. Kendisini gördünüz."

Yancey'i görmüştüm tabii. "Seninle konuşmak istediğim başka şeyler de var. Ben deli gömleğini giyip yattıktan sonra biri beni bıçaklamağa kalktı. Biraz evvel de buradan bir ceset çıkarıp gömdüler. Hem Dixon'un Greenhaven'de yaptığı kürtajlar hakkında ne biliyorsunuz?"

Çok şaşırdı. Bana inanmamıştı. İtiraza yeltendi. Fakat sözleri bana tuhaf geldi. Söyledikleri değil sesi tuhafıma gitmişti. Nedense sesi hafiflemiş ve boğuklaşmıştı. Sözlerini duyabilmek için başımı bir kaç defa salladım. Ama faydası olmadı. Nihayet, "Numarayı bırak!" diye söylendim."Ağzındaki şeyi de çıkar."Bu sözlerim pek aptalcaydı. Zaten kendisine sorduğum şeyleri de hatırlamıyordum. O da konuşmayı kesmişti.

-"Dinle,birinin beni öldürmeğe kalktığını söyledim sana. O şahıs burada. Ondan başla."

Yüzüme bakıyordu. Dudakları kımıldadı ama sözlerinin ancak bir kısmını duyabildim. Aklıma çok tuhaf bir şey geldi. Bana yine uyuşturucu bir ilâç vermişti. Fakat buna imkân yoktu. Gözlerimi Wolfe'den ayırmamıştım. Sonra hemşire odaya girdiği zaman ona bakmadığımı hatırladım. O anı hatırlamağa çalıştım. Başımı dik tutmak için büyük gayret sarfediyordum.Wolfe'nin sesi yaklaşıp uzaklaşıyordu.Gözlüğüne çarpan ışık etrafa yayılıyordu sanki.

İkimiz de uzun zamandan beri konuşmamıştık galiba.

-"Sus," diyebildim. Dilim ağırlaşmıştr. "Felicity. Felicity Gifford. Ben buraya onun için geldim. Söyle bana...." Fikirlerimi sıralamama imkân yoktu.

-"Hastasınız siz. Biraz daha su için, Mr. Scott." Sürahiyi bana doğru itti. "Biraz yatsanız."

Son derece ciddiydi. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Sürahiye ve Wolfe'in önünde duran bardağa baktım.Doluydu bu. Demek ikinci bardak suyu içmemişti.Uzanıp bardağımı doldurdum. Parmaklarım uyuşmuştu. Bardağın dibinde beyaztanecikler vardı. İçtiğim şeyden kalmıştı bunlar. Su beyazımsı bir renk almıştı.

İskemlemde doğruldum. Etrafımabakarken her tarafım çekiliyordu. O sırada farketmemiş olduğum şeyi gördüm. Bir köşede tahta bir port manto vardı. Buna ıslak bir yağmurluk asılmıştı. Yerde de altları çamurlu bir çift lastik duruyordu. Kendi ayakkabılarıma baktım. Çamur içindeydiler. Birinin gömüldüğü tepenin çamurlarıydı bunlar. Ondan sonra Doktor Wolfe'e baktım. O da sessiz sedasız beni süzüyordu.

-"Namussuz seni," dedim. 38'liğimin emniyetini açtım. Dudakları bir çizgi halini aldı. Bir şeyler gevelendi. "Ellerini masaya daya!"

Hemen dediğimi yaptı. Masanın üstünde titreyen eller sanki ona ait değildi. Sol elinin küçük parmağında bir yüzük vardı. Yüzüğün iri pırlantası ışıkta parlıyordu.

Nihayet, sözlerini de anlıyabildim."Yapma,"diyordu. "Yapma, yapma, yapma...."

-"Kes sesini. Kimdi o...?"

Birdenbire arkamdaki kapı açılıp duvara çarptı. Ben de ağır ağır başımı arkaya çevirdim. Yine bir kadın gelmişti. Masaya yaklaşan kadın başkasıydı ama o da beyaz üniforma giymişti. Mırıldandı "Frank sen..."

Sonra beni görüp durdu. Kısa boylu, zayıf bir kadındı. Yüzü de sıskaydı. Yanağında büyük bir siyah ben vardı. Hemşire Dixon'du o. Çok yakınımda durduğu için beninin üstündeki kılları bile görebiliyordum. Sert hatlı yüzünde ifade de tatsızdı.

Birdenbire dönüp, odadan çıkarak kapıyı da kapattı. Ona bağırdım ve ayağa kalkmağa çalıştım. Yere düştüm. Bacaklarım beni çekmiyordu. Artık etrafımı da iyi göremiyordum.

Sırt üstü yere serilmiştim. Fakat 38'liğim halâ elimdeydi. Yalnız elim de yerdeydi. Parmağımı tetikten çekmemiştim. Wolfe masanın arkasındaydı ve onu göremiyordum. Ayaktadurup duramıyacağımı da bilemiyordum. Doğrulmayı denediysem de fikrimi değiştirdim. Yatıp gözlerimi de kapadım. Kirpiklerimin arasından bakarken Wolfe'in ayağa kalktığını gördüm. Yüzü bir balon gibi büyüdükten sonra tekrar küçüldü. Bana baktıktan sonra gidip bir dolabı açtı. Bir şey alıp karıştırdı. Sonra yanıma yaklaştı.

Onu hayal meyal görebiliyordum. Eğildiği zaman elindeki enjektörü gördüm. İğnenin delik ucunda küçük bir damla belirdi. Bu yere düştü.

Tabancayı kaldırmağa çalıştım fakat kolumun hareket edip etmediğinden de emin değildim. Yalnız doktorun yüzündeki değişikliği fark ettim. Bağırdığını duydum. Sağ elimin adelelerini sıkmak için elimden geleni yapıyordum. Şahadet parmağımın tetiği çektiğini hissettim. Sonra tabancanınpatladığını duydum.

Serserinin vücûdu sarsıldı . Ağzı açılmıştı. Korkunç bir ses çıkardı. Enjektör elinden düştü. Ben kalkmağa çalıştım. Halâ tabancayı ona doğru tutuyordum. Sol dirseğimin üstüne düştüm. Etraf kararıyordu. Ama o sırada Wolfe'in de yere çöktüğünü gördüm. Son gücümle ona sokuldum. Ta-

bancamın namlusunu onun kafasına dayadım.

Ondan sonra kendisini göremedim. Etraf kapkaranlık olmuştu. Fakat tetiği çektiğim sırada bir ses aksetti. Elimdeki tabancanın hafifçe sarsıldığını hissettim. Karanlık etrafımı sardı.

O O

O

DOKUZUNCU BÖLÜM

Birdenbire ışık gözlerimi aldı. Adeta beynimi oyuyordu bu. Gözlerimi önce sıkı sıkı kapattım. Sonra açarak elimle siper ettim. Sol elim nedense diğeri tarafından çekiliyordu. Bileklerimdeki kelepçeye baka kaldım. Sonra odaya bir göz attım.

Halâ Wolfe'in odasındaydım. Beni deri kaplı koltuğa oturtmuşlardı. İki üniformalı polisi gördüm. Onlar civardaki Raleigh'den gelmiş olacaklardı. Kırmızı burunlu, şişmanca olan komiser yanıma yere oturmuştu.Nefesi viski kokuyordu. Diğeri ise duvara dayanmıştı.Püro içiyordu.

-"Biraz sonra bir şeyi kalmaz Komiser Meadows."

Sol tarafta duran kadın konuşmuştu. Başımı çevirince bayaz doktor gömleği giymiş olan güzel Lyn'i gördüm. Kadın da şişko polise bakmaktan vazgeçerek bana döndü. Beni süzmeğe koyuldu. Omuzunun üstünden etrafa göz attım ama Doktor Wolfe'in cesedini götürmüşlerdi. Mamafih halıdaki lekeler onun yatmış olduğu yeri işaret etmekteydi.

Komiser, genizden gelen bir sesle konuşmağa başladı. "Ya onu götürdüler. Ama kendi kendine gitmedi o." Sual sorar gibi Lyn'e baktı. "Bu kaçık neden bahsettiğimi biliyor mu?"

-"Biliyor sanırım." Kadın epey sinirliydi.

Kadına, "Bir dakika," dedim. "Tabii biliyorum... Aman Yarabii!" Kadın benim kontak olduğuma kaniydi. Beni ilk gördüğünde hayali topla oynuyordum. Daha sonra sahte Doktor Nichols'la konuştum.

Ondan sonra da deli gömleğini giydirmişlerdi bana. Biraz önce de tımarhaneden kaçmış deliyi Wolfe'nin cesedinin yanında yatarken bulmuştu. "Belki bunu kabul etmek size güç gelecek ama ben deli değilim."

Komiser, bana sanki geri zekâlı bir çocukmuşum gibi hitap ediyordu. Viski kokan nefesinden iğreniyordum. Hoş kendisinden de tiksiniyordum ya. "Olanları bize anlatmak ister misin?"

-"Evet. İzah etmem gereken epeyi şey var."

Komiser manâlı manâlı gülerek yan gözle arkadaşına baktı. O da omuz silkip pürosunu içmeğe devam etti. Komiser Meadows, yine bana döndü. "Kim olduğunu biliyor musun sen?"

-"Allah aşkına! Tabii kim olduğumu biliyorum. Shell Scott'um ben. Aklım başımda komiser bey. Onun için bebek gibi konuşmanıza lüzûm yok."

Beni yatıştırmak ister gibi, "Tabii," dedi. "Tabii. Sen bize olanları anlat, Scott."

Greenhaven'e gelmemden başlıyarak anlattım. Fakat daha ikinci cümlede komiserin beni pek dinlemediğini fark etmiştim. Onun için doğrudan doğruya Lyn'e hitap ettim. Hiç olmazsa onu ikna etmeliydim. Kadın her zamanki gibi güzel ve cazibeliydi. Beni de dikkatle dinliyordu ama inanmadığı belliydi. Bir kaç defa kaşlarını çatıp dudağını ısırdığını gördüm ama hepsi o kadar.

Bir kaç dakika sonra sigar içen polis, "İyice kaçırmış bu," diye mırıldandı. "Hayatımda bu kadar saçma bir hikâye dinlemedim. Yahut ben de çıldırıyorum." Güldü. Komiser de onu taklid etti. Fakat Lyn'la ben gülmedik.

İki şişko bir kaç tatsız lâf ettiler. Kahkahalarından bu lâfları pek komik bulduklarını anladım. Meadows, gülerek beni süzdü. "Demek böyle oldu ha. Kendini müdafaa ediyordun. Yoksa sana iğneyle mi saldırdılar." Serseri yine kahkaha

attı.

Ben kendimi tutmağa gayret ediyordum. "Evet. Öyle oldu. Hatırladığım kadarı öyle. Bazı kısımlarını pek hatırlıyamıyorum..." Polisler manâlı manâlı birbirlerine baktılar.Lyn'e döndüm. "Miss, bu adamlar beni dinlemiyorlar." Birdenbire sustum. "Nasıl oldu da ben kendime geldim?" Saatime bir göz attım. Daha bire bile gelmemişti. Dışarısı karanlıktı.

Genç kadının kaşları yine çatıldı. "Size bir enjeksiyon yaptım, Mr. Scott. Diriltici bir ilâç. Sizi uyandırdık. Halbuki polisler sizinle konuşmak istiyorlardı. İlâcın tesiri geçince vaziyetiniz daha da kötü olacak."

-"Bundan daha fena olmama imkân var mı? Demek buradan çıkmadan uyuşturucu maddelere alışacağım."

Meadows, Lyn'i dışarıya çıkardı. Biraz sonra onun, "Kaçık mı?" diye sorduğunu duydum. "Saldırgan bir deli." Bir dakika daha konuştular. Komiser, budalaca şeyler soruyordu. Sonra içeriye girdiler.

Lyn'e baktım." Wolfe'un bana iğne yapacağını ispat edebilirim. Yere düştüğü zaman elinden enjektörü düşürdü. Beni bulduğunuz zaman enjektörü de görmüşsünüzdür."

-"Hayır. Yerde enjektör filân yoktu."

-"Olması lâzımdı." Bir şey söylemedi. Etrafıma bakınırken Wolfe'un sürahisini gördüm. "Şu sürahi.. Adamın bana uyku ilâcı verdiğini söyledim size. Suya bakın. Suda bir ilâç bulacaksınız. Bu da ispat eder zaten....."

Lyn, yumuşak bir sesle, "Neyi ispat eder, Mr. Scott?" dedi.

O zaman bununla bir şey ispat edemiyeceğimi anladım. Bu hesaba göre Wolfe, kafasını kullanarak ortalıkta dolaşan bir manyağı teskin et-

meğe çalışmıştı. Lyn, koltuğun yanında durmuş bana bakıyordu. Uzun boylu değildi o. Zannedersem bir elli beş boyundaydı. Koyu renk gözlerinin kahve rengi kadifeye benzediğini fark ettim. Uzun gür saçları da alev rengi değildi. Koyu kırmızıydı bu saçlar.

Anladığıma göre Meadows'la arkadaşı da uzun uzun kadını seyretmişlerdi. Komiser, birdenbire ayağa kalktı. "Haydi gidelim, Scott."

'Haydi gidelim' sözü beni şaşırtmıştı. Beni Raleigh de bir hücreye kapattıkları takdirde neler olacağını biliyordum. Burada bile Wolfe'u bir çılgınlık anımda veya uzun uzun düşünüp karar verdikten sonra öldürdüğüme inanıyorlardı. Kendimi müdafaa etmek için onu öldürdüğümü kabuleyanaşmıyacaklardı. Açıkçasını isterseniz sözlerim bana da tuhaf geliyordu artık.

Tekrar Lyn'e baktım. "Wolfe'un enjektörü yere düşürdüğünü biliyorum. Onu vurmamdan bir kaç saniye evvel enjektörü bir dolaptan çıkardı." Duvara bakınca dolabı gördüm. "Şuydu sanırım. Enjektörü alıp içine bir ilâç doldurdu...."

Kadın önce polislere sonra da bana baktı. Cebinden anahtarını çıkarıp gitti ve dolabı açtı. Siyah bir çanta aldı. Bunu da açtı.

Çantada üç enjektör duruyordu ve boş yer yoktu. Genç kadın,"Çok müteessirim," diyemırıldandı. "Bunu tahayyül etmediğinizden emin misiniz?"

Kuruyan dudaklarımı yaladım. Başım yine zonklamağa başlamıştı. "Hayır.. Hayal değildi bu. Allah kahretsin". Böyle olduğunu biliyorum." Yutkundum. "Sizden evvel biri gelip enjektörü çantaya yerleştirmiş olmalı. Dixon...Dixon, Wolfe'un yanında mı çalışıyordu?"

-"Evet."

-"Onunla konuşun. Bu işi o yapmış olmalı.

Zaten kadın onunla birlikti."

Sustum. Oda çok sessizdi.Polisler eğlenmişe benziyorlardı. Komiser Meadows, kalçasını kaşıdı. Arkadaşına seslendi. "Al!"

İsrar ettim. "Doğru söylüyorum. Böyle oldu."

Meadows, "Haydi buradan gidelim," diye tekrarladı. Al, bana doğru geldi. Şakağımda bir damar atmağa başlamıştı.

Telâşla devam ettim."Buna inanmanızın kolay olmıyacağını biliyorum.Fakat böyle oldu. Beni dinleyin. Koridorda Wolfe'a rastlamadan evvel Mr. Hunt'la konuştum. Kendi neden bahsettiğimizi size anlatabilir. Benim normal olduğumu söyleyebilir."

Komiser ilk defa alâkalandı. "Hunt dediğin adam kim? Nasıl bir tip? Onu görürsek nasıl tanıyacağız?"

-"Randolph Hunt . Kendisini bulupkonuşun. O halâ burada olmalı. Onu tanımamanıza imkân yok. Üstünde horozlar olan sarı bir gömlek, beyaz bir ceket ve siyah röleve giyiyor...Ve....Ah... Allah kahretsin!"

Al ve Meadows kasıklarını tutmuş gülüyorlardı. Neredeyse yere düşeceklerdi. Ben bile bunların hakikaten olup olmadığını düşünmeğe başlamıştım.Acaba renkli bir rüya mı görmüştüm? Meadows'un gülecek bir şey aradığını anlamıştım. istediği de olmuştu. Yüzüme tükürükler saçarak gülüyordu.

Ağır, ağır, "Gülmekten vazgeç, budala," diye homurdandım. "Senin sekizinci derece nüktelerinden sıkılmağa başladım."

Birdenbire soleliyle yüzüme vurdu. Kafamda korkunç bir acı hissettim. Lyn'in haykırdığını duydum. "Durun!" Sonra kelepçeli ellerim önümde yerimden fırladığımı biliyorum.

Şişkonun yüzünü değiştirmeğe karar ver-

miştim. Fakat diğerinin koca eliyle kalçasındaki kılıfta duran tabancaya sarıldığını da gördüm. O kadar kızmıştım ki ne olursa olsun Meadows'a saldıracaktım. Fakat tam zamanında durdum. Komiser, kocaman pençesini göğsüme dayayarak itti. Bacaklarımı arkadaki koltuğa çarptım ve oturuverdim. Kalkmağa da çalışmadım . Koltukta oturabilmek için bütün gücümü harcamıştım zaten.

Meadows'un suratı asılmıştı. Artık neş'eli değildi. Hoş ben de neş'eli değildim.

-"Tebrik ederim Komiser," diye söylendim. "Bir deliye vurduğun için tebrik ederim seni. Her halde Raleigh'de delileri döven polisleri terfi ettiriyorlar. Bir iki sene içinde de seni terfi ettirip habennak yaparlar artık."

Sırıtıyordum. En tatlı tebessümümdü bu. Bütün dişlerim ortaya çıkmıştı. Meadows, sözlerimi pek anlamamıştı. Birdenbire korkuya kapılan bir suçlunun kendisine iltifat ettiğini sanıyordugaliba. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ama merakı galebe çaldı. Kadına sordu. "Ne dedi?"

Genç kadının gülümsediğini görünce şaşırdım. Dudakları kıvrılınca yanağındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. Bana bir göz atıp, "Hebennak, Komiser Meadows," diye cevap verdi.

Dayanamıyarak gülmeğe başladım. Lyn de benim boğulacak hale geldiğimi görünce eliyle ağzını örttü. Meadows da kendisine güldüğümü anladı tabii. Yüzü çirkinleşti. Daha doğrusu eskisinden daha da çirkin oldu.

Kadını tokatlamasına imkân yoktu. Fakat kendince ondan intikâm aldı. Pis pis sırıtarak kadını tepeden tırnağa kadar süzdü. Kolalı üniforma bile genç kadının şahane vücûdunu gizliyememişti. Vücûduna yakışacak bir elbise giydiği takdirde ne kadar cazip olacağı belliydi. Veya daha az bir şey giydiği takdirde....İşte Meadows da bunu

gözlerinin önünde canlandırmıştı sanırım.

Serseri bunu belli de etti. Bir kaç bayağı nükte yaptı. Al da sonunda ona iştirak etti. Lyn'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bir kaç kere yutkundu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Tam onlara gürültüyü kesmelerini söyleyeceğim sırada kendimi tuttum. Bir an düşündükten sonra, "İyi değilim," diye inledim.

İki adam da dönüp bana baktılar. Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Çok fenayım," Meadows'a bakarak hasta numarası yapmağa yeltendim. Mamafih bu serseriye bakınca insan hasta olurdu zaten. "Fenayım. Galiba bayılacağım." Lyn'e döndüm. "Bana iğne yapmıştınız değil mi?"

-"Şey...Evet..."

Ona göz kırparak devam ettim. "Bir enjeksiyon daha yapın. Bunun tesiri geçiyor."

Kaşları çatıldı. Bu sefer komisere baktım. "Çok hastayım Meadows. Galiba kusacağım. Böyle bir şey olursa üstüne kusacağımı bil."

Bir an bana tekrar vuracağını sandım. Fakat bana ilişmedi.

İnlemeğe başladım. "Hastayım..Çok hastayım.."

Meadows'un dudakları kımıldandı. Al, atıldı. "Bu deliyi kilitlesek fena olmıyacak galiba."

Meadows, küfürü bastı. "Allah kahretsin!" Kolumu yakalayıp çekti. Ayağa kalkıp ona yaslandım. Yüzüne dikkatle bakınca benim suratım da allak bullak oldu. Namussuz geri çekildi. "Al, şu serserinin öbür kolunu yakala."

Bir iki saniye sonra odadan çıktık. Namussuzlar kollarımı tutmuşlardı. Kapıdan çıkarken başımı çevirip inledim ve aynı anda Lyn'e göz kırptım. İşin garibi kadın da gülümsedi.

◎ ◎

◎

ONUNCU BÖLÜM

Dışarıda hava soğuktu. Yağmur da halâ ince ince yağıyordu.Dış kapıdan çıkıp karanlıkta yürümeğe başladık. Bahçe kapısına doğru gidiyorduk. Meadows, "Buraya bak, sersem," diye homurdandı."Yürümene bak. Yoksa seni bayıltıp sürükleyerek buradan çıkarırız."

Ben kendimi onlara bırakmıştım.Bu sözleri duyunca doğrulup sendelemeğe koyuldum. Sallanıyor ve iğrenç sesler çıkarıyordum. Meadows, küfretti.

Al, sordu, "Arabaya gidip Lester'i çağırmamı ister misin?"

-"Hayır, ikimiz de bu kaçığı tutalım."

Bir plânım yoktu. Ama Raleigh'e gitmeden evvel kaçmak niyetindeydim. Bunu yapmak mecburiyetindeydim. Beni hücreye kapattıkları takdirde bir müddet dünyaya veda etmem gerekecekti. Fakat Al'ın arabaya gidip Lester'i çağırmayı teklif etmesi beni şaşırtmıştı.İki polis, yarı sarhoş olsa bile benim için fazlaydı. Fakat üç polis olunca kaçma ihtimalım sıfır demekti . Onun için bir an evvel kaçmayı denemeliydim.

Nabzım sür'atlenmişti. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Meadows solumdaydı. Sıkı sıkı pazımı yakalamıştı . Al ise sağ kolumu tutuyordu. Vücûtlarımız arasında en fazla altı yedi santim vardı. Birdenbire onun üstüne abandım.Bu arada sağ ayağımla bacaklarının arasına vurdum. Serseri pis pis küfrederek yere düştü.

Meadows , beni sıkı sıkı tuttuğu için Al'a vurduğum sırada sendelemişti. Al yere düşerken ben birdenbire dönüp doğruldum ve sağ elimle solu sıkı sıkı tuttum. zira bütün gücümü kullanmak istiyordum.

Fevkalâde oldu doğrusu. Birdenbire sağa dönünce bana yapışmış olan Meadows'u da beraber götürdüm. Sonra birdenbire sola dönüp dirseğimi beline gömdüm. Dirseğim neredeyse namussuzun karnını delecekti.

Can acısıyla derin bir nefes aldı. Eğildiği sırada kelepçeli ellerimi kaldırıp kafasına indirdim. Kelepçe kafasının arkasına çarptı.Dizim de yüzüne isabet etti. Meadows, o anda bayıldı.

Meadows yere düşmeden evvel dönmeğe çalıştım. Fakat Al, bağırmağa başlamıştı bile.Önce karanlıkta onu göremedim. Sadece sesini duyuyordum. Nihayet kapının ışığında onu seçtim. Yerden kalkıyordu.Üstüme atlasaydı o anda beni yakalayabilirdi. Fakat Al tabancasına sarıldı.

Tabancayı tuttuğu anda ben zıplamıştım. Ayaklarım ona yakındı ama kafam biraz daha gerideydi.Adama doğru uçuyordum. Al, doğrulduğu sırada yakaladım.Yüzüne tekmeğe atmağa çalıştıysam da olmadı. Zira vücûdunu bükerek geriledi.Halâ haykırıyordu. Ayaklarım omuzuna çarptı. Fakat o sırada tabancası patladı. Korkunç bir gürültü oldu sanırım. Namussuz yere yıkıldı.

Onu hemen yakalayıp işini bitirmeğe niyet etmiştim. Kayıp yere düştüğüm zaman bile kalçamdaki korkunç bereleri filân düşünmedim.Zira Al bir daha ateş ettiği takdirde münakaşayı kazanacaktı. Ama ben ayağa kalktığım zaman o emekleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Belki tabancasını düşürmüştü .Belki de kafasını kaybetmişti. Yalnız bir şeyden emindim.Deliden kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Bu da işimi kolaylaştırdı.

İki adımda ona yetiştim. Sol ayağımla arkasına bir tekme indirdim. Serseri döndü. Sağ ayağım da indiği zaman korkunç bir ses çıkardı. Ayağımın nereye isabet ettiğini bilmiyordum ama sert bir yere çarpmıştı. Kafasıydı bu galiba.

-"Meadows! Al! Hey Meadows!" Arabadaki üçüncü polisti bu. Komiserin yanına çömelip ceplerini aramaya çalıştım.Bileğimdeki kelepçenin anahtarını bulmam lâzımdı. Dışarıdaki polis tekrar bağırdı. Sonra ayak seslerini işittim.

O anda ismi aklıma geldi. Seslendim. "Lester! Serseriyi vurmak mecburiyetinde kaldık. Karakola haber ver." Bu sözlerin durdurmıyacağını biliyordum. Fakat Lester ağırlaştı. Adamın açık kapının önünde durduğunu görüyordum. Sonra el fenerini yakarak bana doğru geldi . O sırada elime bir anahtar destesi geçti. Bunu kapıp cebime sokarak koşmağa başladım. Elektrik fenerinin ışığı beni aydınlatıp kaydı. Sonra üstümde durdu. Bir tabanca patladı. Kurşunun başımın yanından geçtiğini hissettim. Ayaklarımı öyle hızlı harekete başladı ki neredeyse geçen kurşunu yakalıyacaktım. Yalnız nereye gittiğimi ben de bilmiyordum.

Sadece bana ateş eden adamdan uzaklaşmak niyetindeydim. Cadillac'ımı veya ağaca bağlamış olduğum ipi düşünüyordum. Birdenbire Greenhaven'in arka tarafındaki ipi hatırladım. Zaten o tarafa koşuyordum.O kadar hızlı koşmuştum ki oraya gelmiş olduğumu farkettim. İpi göremedim ama duvara paralel olarak koşmağa devam ettim. Neyse biraz sonra da ipi buldum. Sür'atle koşarken ipi yakalayınca birdenbire havalandım. Sol tarafımı duvara çarptım. Bu hızla cennete kadar gidebilirdim.

Ama ben ancak duvarın yarısına kadar yükselmiştim. Tekrar içeriye düştüm. Bir taraftan da kötü kötü küfrediyordum.Yine bir tabanca pat-

ladı. Hemen havaya zıplayıp ipi tuttum ve bacaklarımı yukarıya çektim. Vücûdumdeki adrenalini harcıyordum. Tabanca tekrar patladı ama kurşun bana isabet etmedi. Ayağımı duvarın üstüne takıp kendimi öbür tarafa bıraktım.

Yere çarptım. Fena düşmüştüm. Canım da yanıyordu. Ama Cadillac'a kadar gittim. Anahtar kontaktaydı. On saniye sonra saatte yetmiş kilometre yaparak gidiyordum.Biraz sonra kilometre ibresi yüz otuza çıktı ve orada kaldı.

Yağmur devam ediyordu. Artık bileklerimdeki bilezikleri de çıkarmıştım.Wolfe'in peşine takılıp gelmiş olduğum yoldu bu. Sisle kaplı tepenin yanından geçerken biraz ileride eski bir çiftlik binası olduğunu gördüm. Yaklaşınca etrafın çok bakımsız olduğunu da fark ettim. Evin yanındaki garajın üstünde 'Satılıktır' diye bir tabelâ vardı. Ben de saklanmak zorundaydım.

Bir kaç dakika sonra polis arabaları yola çıkacaklardı. Raleigh'in bütün polis otomobilleri hattâ Los Angeles'e ait olanlar da beni arayacaklardı.

Doğrusu bu seferki fevkâlâde bir hikâyeydi. Gazetecilerin hoşuna gidecek bir haberdi. Bu defa bir adamı veya bir deliyi aramıyorlardı.Adam öldürmeğe meraklı bir manyağın peşindeydiler.

Farlarımı söndürüp iki katlı evin bahçesine daldım. Bu tahminimden daha büyüktü.

Garajın önünde durup arabadan indim. Cadillac'ın motörünü kapatmamıştım. Yağmurun sesine sirenler de karışıyordu. İki arabaydı yaklaşan. Birinin siren sesi hafifleyince ötekininki yükseliyordu. Garajın kapısı kilitliydi. Fakat tahka kapının epey eski olduğunu fark etmiştim. Bir omuz vurunca rezeler çürümüş tahtadan ayrılıverdi. Her halde termitler evi de garajı da kaplayıp tahta-

ları kemirmişlerdi. Bir cesedi kemiren böcekler gibi onlar da evi yiyiyorlardı. Veya ben yapacağım şeyi düşünürken böyle sanmaktaydım.

Arabamı garaja sokup motörü kapattım. Cadillac'ın bagajını açarak istediğimi bulana kadar karıştırdım. Sonra garaj kapısını kapatıp paslanmış rezelerin vidalarını yerlerine geçirdim.

Bir siren sesi gitgide yaklaşmaktaydı. Yola bakınca bir arabanın farlarını gördüm. Garajın arkasına gizlenip otomobilin uzaklaşmasını seyrettim. Sonra dönüp çamurlara bata çıka yürüdüm.

Birdenbire uykum gelmişti. Bitkin bir haldeydim. Bundan da Lyn'in bana yapmış olduğu enjeksiyonun tesirinin geçmeğe başlamış olduğunu anladım. Yorgundum. Hareketlerim de ağırlaşmıştı. Bir an yüz üstü yattım. Adelelerim çekiliyordu. Fakat yakından bir siren sesi aksedince kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Elimde bir elektrik feneri ve bir de kürek vardı.

Nihayet dar toprak yola çıktım. Yorgunluktan farkına varmamış fazla yürüyerek tepeyi geçmiştim. Arkamda kalmıştı bu. Ama nerede olduğumu bilmiyordum. Yağmurda Wolfe'u takip etmiştim. Wolfe'un bir ceset taşıdığından da emindim. Yalnız adam iri yarı olmamakla beraber o yükü rahat rahat taşımıştı. Demek ceset küçük ve hafifti. Belki de bir kadının cesediydi bu.

Elektrik fenerini yakıp yere tutarak ıslak topraklara basa basa ilerledim. Nihayet aradığımı buldum. Işığın sayesinde biraz ileride üstü düzeltilmiş mezarı gördüm. Bir seksen boyunda ve altmış santim enindeki bir kısım, kazılmış ve tekrar doldurulup düzeltilmişe benziyordu. Feneri yere bıraktım. Kazacağım yeri aydınlatıyordu bu artık.

Yorgunluktan bitkin haldeydim. Bir taraftan

midem de bulanıyordu. Vücûdumdan terler akıyordu.Neyse küreğim toprağın biraz altına gömülmüş olan şeye değdi.Küreği atıp diz üstü çöktüm ve toprakları ellerimle kazmaya başladım.

Bir cesetti bu. Böyle olduğunu tahmin etmiştim zaten hem de bir kadın cesedi. Bunu da biliyordum.Cesedi gizleyen toprakları kenara itmeden evvel ışığı mezarın kenarına dayadım. Artık bu kazdığım çukuru aydınlatıyordu. Güçlükle hareket edebiliyordum.Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Nefesim açık ağzımdan kesik kesik çıkıyordu. Bir saniye tereddüt ettim. Mezardaki cesedi görmek üzereydim ve onun suratına bakmak içimden gelmiyordu. Sonra toprakları eşeleyip ellerimi cesedin omuzlarının altına soktum. Onu kendime doğru çektim.Parlak ışıkta yüzüne yapışan toprakların döküldüğünü gördüm. Bu etlerin kemikten kopup düşmesi gibi feci bir şeydi.

Ondan sonra yüzünü gördüm.

Cesedi iterek ellerimi çektim. Gözlerim yuvalarından uğramıştı sanki. Fakat halâ ona bakıyordum.Ceset hışırtıya benzer bir ses çıkararak çukura düştü. Boynu bir tarafa kıvrıldı. Toprak dolu gözlerini bana dikmiş bakıyordu sanki. Bir dakika kadar kımıldamadan öyle kaldım sanırım. Sonra Wolfe'u takip ettiğim zamanı hatırlamak için kendimi zorladım.

Onu takip etmiştim. Evet, öyle olması lâzımdı. Gözlerimi kapatıp ellerimi üzerine bastırdım.Wolfe'un peşinden buraya gelmiştim. Adam cesedi gömüp Greenhaven'e dönmüştü. Ben de peşinden gitmiştim. Orada önce Hunt'la sonra da Wolfe'la konuşmuştum. Yabancı hastabakıcıyı ve hemşire Dixon'u da orada görmüştüm. Wolfe'un beynine bir kurşun sıkmış ve kendime gelince de polislerle cazip bir kadın olan Lyn'i görmüştüm.Ondan sonra da kaçıp buraya gelmiştim. Bu

arada Wolfe'un gömdüğü ceset de toprağın altında yatmıştı.

Bunları hatırlıyordum. Hepsinin doğru olduğunu biliyordum. Deli olsaydım biraz evvel gördüğümü sandığım yüze bakmama imkân yoktu. Hayır, bir dakika evvel bir hatâ yapmıştım. Beynimin bana bir oyun oynamasına müsaade etmiştim.

Fakat gözlerimi açınca her şeyin aynı olduğunu anladım. Karşımdaki surat da değişmemişti.

ʘ ʘ

ʘ

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bir açıklığa çıkmıştım.Güneşten kuruyup çatlamış topraktan buharlar yükseliyordu. Düzinelerle küçücük mahlûk çatlak toprakların üstünde dans ediyordu. Her hareketleriyle toprak havalanıyordu. Bu mahlûkların vücûtları incecik, kafalarıysa kocamandı. Ağızlarını açmış gülüyorlardı. Fakat sesleri monoton ve gıcırtılıydı.

Bu arada kendimi de görüyordum. Vücûdum iplik gibi inceydi. Bir balon kadar kocaman olan kafam bu vücûdun üstüne oturmuştu. Yalnız benim vücûdum hareketsizdi. Diğerleri benim etrafımda koşuşup duruyorlardı. Onları durduğum yerden görebiliyordum. Fakat ayrıca onları ve kendimi yüksekçe bir yerden daha seyretmekteydim.

Diğerleri etrafımda dönüp parmaklarıyla beni işaret ediyorlardı.Hepsinin yüzünü de tanıyordum. Lyn, kahkaha atıp göz kırparak beni işaret ediyordu.Jo Perrine de oradaydı. Arthur Trammel bağırıyor, dua ediyor ve saçmalıyordu. Olive Fairweather de Meksika şalını yakalamıştı.Mrs. Gifford'un etleri pelte gibi titriyordu. Felicity de gülüyor, ağlıyor tekrar gülüyordu.

Hemşire Dixon hariç hepsi oradalardı.Fakat gökyüzünü kaplayan şeffaf bir yüzünarkasından seyrediyordum.Kemikli, çirkin bir suratı bu.Kocaman siyah bir ben de bu yüzün üstünde geziniyordu. Bu mayi gibi bir çehreydi. Parlıyor, eriyor, tekrar birleşip ortaya çıkıyordu.Hep karşımdaydı o.

Koşmağa başladım. Beni kovalayıp etrafımı alanlardan kaçmıyordum. O surattan kaçıyordum ben. Sonra vücûdumun yerde döndüğünü hissettim. Uyanıp da bunun bir rüya olduğunu anlayınca rahatladım.

Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı yüzümü yakıyordu. Bir açıklıkta yatıyordum. Üstüm başım çamur içindeydi. Vücûdumun her tarafı tutulmuştu. Kımıldayınca sertleşmiş adelelerimin ağrıdığını hissettim. Rüya görmüş olduğumu biliyordum. Artık rüya görmüyordum. Fakat o surat hâlâ karşımdaydı. Yüz eriyor, sarkıyor ve parlıyordu. Gözlerimin önünde oluyordu bu. O çirkin benin üstündeki dik tüyleri bile görüyordum.. Yüz bir balon kadar büyüdü. Sonra küçülmeğe başladı. Nihayet hareketsiz kaldı.

Uyanır uyanmaz kafam pek işlememişti. Uzun bir dakika Hemşire Dixon'un çehresine baktım. Hareketsizdi bu artık. Parlamıyordu. Şeffaf da değildi. Karşımdaki yüz hakikiydi. Kanı çekilmiş yüzün sert hatlarını da görebiliyordum. Sivri çenesi ve toprak dolmuş gözlerini de öyle. Sanki göz çukurlarına çamur doldurulmuştu. Bu çamurlar sertleşip kurumuştu.

Ben yüz üstü yatıyordum. Başım ona doğruydu. Ceset de mezarın kenarına dayanmış duruyordu. Yarı vücûdu bu sığ mezarın dışındaydı. Bir eli vücûdunun altında kalıp katılaşmıştı. Sanki kadın mezardan kaçmağa çalışırken donmuştu.

O zaman sızmadan evvelki düşüncelerimi hatırladım. Dixon'un yüzünü görünce şaşırmıştım. Önce onu itmiş fakat dayanamıyarak tekrar mezardan çıkardığım cesedin hayatını kaybetmiş suratına bakmıştım. Wolfe'u takip edip kadını gömdüğünü görmüştüm. Fakat Greenhaven'e dönünce bu kadın Wolfe'un odasına girmişti. Bir iki dakika sonra da ben Wolfe'i temizlemiştim. Sızacağım

sırada da bunu biliyordum. Şimdi de biliyorum.

Birdenbire ne kadar bitkin ve aç olduğumu hissettim. En az on iki saat uyumuştum. Ağır ağır ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu. Arkamı Miss Dixon'un cesedine dönerek uzun uzun gerindim. Tutulmuş adelelerimi gevşettim. Sonra müteveffa Miss Dixon'u mezara atıp üstünü örttüm ve hemen oradan uzaklaştım.

Yürürken Doktor Wolfe'la Miss Dixon'u düşündüm. Bu sefer mantığıma güveniyordum. Artık ölü bir insanın ortalıkta dolaşamıyacağını ve temizlenen bir kadının mezardan çıkıp hastahaneye gelmiyeceğine kaniydim. Bu hesaba göre ortada üçüncü bir şahıs vardı. Evet sağ kalan bir erkek veya kadın olmalıydı. Suallerime cevap verecek biri lâzımdı bana. İşte bu üçüncü şahıs Doktor Wolfe'un bir gece evvel saat on bir buçukta veya kendisini yağmurda takip ettiğim sırada nerede olduğumu bilecekti. Wolfe'un ne yaptığını ve hattâ bunun sebebini de bilecekti.

Her halde artık Cadillac'ım bir striptizcinin göbeğindeki püskül kadar dikkati çekecekti. Onun için arabamdan tarafa gitmedim. Issız bir yerde bir benzin istasyonu bulana kadar yürüdüm. Tuvalete dalıp elimden geldiği kadar üstümü başımı temizledim. Sonra benzinci bir müşterinin arabasına gidene kadar bekledim. Hemen içeriye daldım. Polisler cebimde ne bulurlarsa almışlardı. Param bile yoktu. Fakat benzin istasyonunun hususi telefonunu bulup Los Angeles Polis Müdürlüğünün santralini aradım.

Bir kadın cevap verince sesimi iyice kalınlaştırdım. "Ben Komiser Benton. Kiminle konuşuyorum?"

Kadın, "Ben June," diye cevap verdi. "Nasılsın Tom? Ne istiyorsun? Bir şey mi var?"

June'i tanırdım. O da beni bilirdi. Tanın-

mamak için sesimi daha da kalınlaştırdım. "Ben Raleigh'deyim şimdi June. Greenhaven denilen yerde bazı işler döndüğünü sanıyorum.Hani şu Scott'un çıldırıp türlü türlü hadise çıkardığı yer."

-"Biliyorum ne olmuş?"

-"Onun için dün gece...Dün gece saat sekizden ikiye kadar Greenhaven'den nerelere telefon edildiğini bilmem lâzım.Bir de Greenhaven'e kimlerin telefon ettiğini öğrenmeliyim."

-"Peki. Sana telefon edeyim mi?"

-"Burada olmıyacağım ben. Yarım saat sonra seni ararım.Olur mu, June?"

-"Tabii, Tom. Ben de o arada telefon numaralarını bulmaya çalışırım. Greenhaven dedin değil mi?".

-"Öyle. Scott'a ne dersin? Çok tuhaf değil mi?"

-"Doğrusunu istersen pek şaşmadım," diye cevap verdi. "Zira ben onun biraz kaçıkolduğunu biliyordum zaten."

Homurdandım. "Evet. Bu sefer de işi azıttı." Telefonu kapatıp oradan ayrıldım.

Otuz dakika sonra benzincinin meşgul olduğu bir sırada yine içeriye girip June'i aradım. Kadın söylediğim saatler arasında Greenhaven'den dört defa telefon edildiğini söyledi. İlk ikisinde Baş Hekimin telefonu kullanılmıştı. Bunun numarası Larchmont 8-4426'ydı. Diğer iki seferinde ise Larchmont 8-4429 numaralı telefon açılmıştı. Bu da Doktor Frank Wolfe'e aitti. Jane, konuşurken ben de numaraları kaydettim. Kadın konuşanın Benton olmadığını anladığı takdirde bu sefer benzincinin numarasını tespit edip harekete geçeceklerdi.

-"Pek alâ," dedim. "Baş hekim kime telefon etmiş?"

-"Raleigh'deki Polis karakoluna. Her iki

defasında da orayı aramış, Tom."

-"Ya diğer ikisi?" Benton gibi hareket ediyordum yine. Fakat birdenbire dokuzu yirmi geçe veya biraz sonra beni öldürmeğe kalktıklarını hatırladım. Deli gömleğinin içindeyken saldırmışlardı bana.

June, "Devenport numarası bu," diye izah etti. "Arthur Trammel adında birine ait."

Sesim kesildi. Telefona baka kalmıştım. Ancak June iki defa bana 'Tom' diye seslendikten sonra aklım başıma geldi. Kendimi toplayıp kadına teşekkür ettim. Telefonu kapattım. Bir dakika kadar durup düşündüm. Kafam bir dansözün kalçalarından daha sür'atli hareket ediyordu. Dışarıya bir göz atınca benzincinin orada dolaştığını gördüm. Telefon rehberine sarıldım. Dışarıda araba kalmamıştı ve benzinci bana bakıyordu. Üstelik kaşları da çatılmıştı. Hususi telefonunu kullandığım için bana kızmıştı sanırım. Fakat telefonu tekrar kullanacaktım. Zira ben de Trammelit olacaktım. Bu geceden itibaren ben de bir mürit sayılırdım. Bu hususta malûmata ve yardıma ihtiyacım vardı. Alice Perrine adında birinin telefon numarasını buldum.

Numarayı çevirdim. Karşıdan biri fısıldar gibi cevap verdi. O vakit konuşanın açık yakayı icat eden Jo olduğunu anladım. Genç kadın önce bir kaç manasız lâf ettikten sonra mevzua girdi. Hunt, gece yarısı eve dönüp Jo'ya beni gördüğünü söylemişti. Kim ne derse desin genç kadın benim bir manyak olduğuma inanmıyordu. Bütün gazeteler Shell Scott'dan bahsediyordu. Hele Arthur Trammel hakkında son derece tatsız bazı lâflar etmişti.

Genç kadının sözünü kestim. "Neler söylediğini tahmin ediyorum yavrum. Jo, sana içimi açayım. Bu doğrudan doğruya Trammel'le ilgili. Bu adam ve mezhebi hakkında her şeyi öğrenmem.

lâzım. Yâni o adamın neler yaptığını bilmeliyim. Ama gündüz vakti ortalıkta dolaşmama pek imkân yok. Çıldırmadığıma kâni olan bir dayın var, bir de sen.Sizinle buluşmama imkân var mı? Bilhassa Mr. Hunt'la uzun uzun konuşmak istiyorum."

-"Neredesin sen?"

-"Ben mi...? Ben fena vaziyetteyim. Benzin istasyonundayım." Dışarıya baktım. Daha doğrusu dışarıdaki adama baktım. Gözlerini benden ayırmıyordu o. "Hemen buradan ayrılmalıyım. Benzinci beni gözleriyle yiyecek."

Genç kadın boğuk bir sesle güldü. "Dayıma gelip seni almasını söyliyeceğim. Senin deli olmadığına kâni o. Senin kendisinin yarısı kadar bile deli olmadığını söyledi."

Nerede buluşacağımızı konuştuk. Ben benzincinin iki blok ötesinde bir yer tarif ettim. Telefonu kapatıp oradan ayrıldım. Neyse benzinci bana ilişmedi. Yirmi dakika sonra da yolun yanındaki dikenli nebatların arkasına gizlenmiştim. Doğrusunu isterseniz halim çok acaipti. Ben böyle beklerken karşıdan bir Avrupa arabası gözüktü. Uzun siyah otomobilin tekerlekleri beyazdı. Üstünde kilolarla kromaj vardı. Farları da inanılmayacak kadar büyüktü. Bu arabanın neonlu bir pervanesi hariç her türlü şeyi vardı. Araba şoseye çıkmış bir lokomatif gibi geliyordu.

Bu araba Randy Hunt'dan başkasına ait olamazdı. Otomobil hızla gelirken bir blok öteden lastiklerin acı acı gıcırdadığını duydum. Anlaşılan arabayı milyarderin kendisi kullanıyordu. Yanılmamışım.

Adam, bu madeni canavarı ancak benden yarım blok ileride durdurabildi. Ben de ona doğru koştum.Adam pırıl pırıl parlayan kabak kafasını pencereden uzatıp olanca sesiyle, "Neredesin oğlum?" diye haykırdı. "Burada mısın ? Hey! "

O sırada benim tavşan gibi çalıların arasında sektiğimi duydu. Bana bakarak gülümsedi. Yanına yaklaşınca da başını salladı. "Arkaya atla, oğlum."

Arabaya atladığım sırada vitesten tuhaf bir ses çıktı. Tam zamanında dalmışım içeriye. Otomobil birdenbire kalkınca ben de Jo Perrine-in üstüne düştüm. Fevkâlâde bir seyahattı bu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Zaten gittiğimiz yere sağ salim varabileceğimizi de pek sanmıyordum.Fakat oraya gidemezsek bile ölene kadar tam manâsıyla yaşamış olduğuma kanaat getirecektim. Rany, virajların azrailiydi.

Yolda fazla konuşmadık.

Jo'ya ilk söylediğim söz, "Affedersin, " oldu.

Genç kadın gülümsedi. "Ziyanı yok."

Ben tekrar özür diledim. "Kusura bakma."

Bu sefer "Seni şeytan seni," diye cevap verdi.

Daha sonra hiç bir şey söylemedi. Kıkır kıkır gülmekle iktifa etti. Lastiklerin aynı şekilde gıcırdadığını tekrar işittiğim zaman can ciğer dost olmuştuk.

Randy, arabayı Cal Neva Oteli gibi ağaç kütüklerinden yapılmış bir binanın önünde durdurmuştu. Direksiyonu bırakıp inerken, "Yeni kulübem bu," dedi.

Ben halâ oturuyordum. Kımıldayacak halim kalmamıştı.

Joe, bana baktı. "Haydi in."

-"Evet..Tabii..."

Genç kadın gülümseyerek bir şeyler mırıldandı. Sonra benim üstümden tırmanıp dışarıya atladı. Ben de peşinden indim.

İçeriye, büyük bir salona girdik. Bu oda inanılmayacak kadar büyüktü. Duvarlar çam tah-

tasındandı. Büyük taş şöminenin karşısında oturduk. Yerde halı yoktu. Zemin siyah budak delikleri olan bir tahtayla kaplanmıştı. Tam şöminenin önünde büyük bir beyaz ayı postu vardı.

Randy tiril tiril beyaz bir flanel pantalon giymişti. Gömleği ise bir ressamın paletinden farksızdı, bu gömlekte hatıra hayale gelecek her renk mevcuttu. Hele ceketi çok acaip bir renkti. En çok mora benziyordu bu. Jo, mutfağa gitmişti. Benim karnımı doyurmak için bir şeyler hazırlıyordu.

-"Dün gece hemen oradan ayrılmışsın, Randy," dedim. "Nasıl oldu bu iş?"

Gülümsedi. "Sen gelip benimle konuştuktan sonra Olive'i düşünmeğe başladım. Kadının beni beklediğini söylemiştin. Onun üzerine kalkıp oradan ayrıldım. Arabamı hastahanenin yarım blok gerisindeki parka bırakmıştım zaten. Ona atlayıp uzaklaştım."

-"Miss Dixon'u gördün mü?"

-"Hayır. Sen gördün mü onu?"

-"Evet."

-"Kadın nasıl?" diye sordu.

Yüzüne baktım. "Kendisini son gördüğümde ölmüştü."

Bana doğru eğildi. Yüzü birdenbire ciddileşmişti. "Ne dedin?"

-"Onu öldürmüşler. Kendisini gördüm. Kafatası içeriye göçmüştü. Çok ölüydü o. Çok...." Bir kaç saniye sonra da ilâve ettim. "Randy, kendisinden malûmat alabileceğim tek insan sensin sanırım. Bu arada da vaziyetim hakkında bir fikir edinmişsindir her halde."

-"Sadece gazetelerden okuduklarımı biliyorum oğlum," diye cevap verdi. "Bu kadarı kâfi tabii. Zira ben onlara inanmadım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Durumun

mühim bir kısmını sana izah edebilirim." Odasından ayrıldıktan sonra neler olduğunu kısaca anlattım. Sadece mühim hususları açıkladım tabii.

Sözümü bitirince, "Demek gazetelerin yazdığı gibi Wolfe'u öldürdün?" diye mırıldandı.

-"Vurdum onu. Fakat gazetelerde yazıldığı gibi olduğunu zannetmiyorum.Wolfe beni öldürmeğe kalktı. Onun için kendisini temizlemek zorunda kaldım. Randy, şimdi senden malûmat istiyorum. Trammel ve yaptıkları hakkında bütün bildiklerini bana anlatmalısın."

Kaşlarını çattı. "Şey...Fazla bir şey bilmiyorum. Mamafih Olive, tam manâsıyla bir Trammelit. Orada neler olduğunu gayet iyi biliyor.Ama ben sana gördüklerimi anlatacağım."

Olive'le nasıl tanıştıklarından başladı. Trammelit toplantısına sırf merak yüzünden gitmişti. Değişik bir şey yapmak istemişti. "Bundan emin olabilirsin," diye devam etti. "Şimdiye kadar hakikaten böyle bir şey görmedim. İnsanı canlandıran toplantılar onlar. Evet insanı canlandırıyorlar, oğlum. Trammel denilen adam gibi konuşabilen birine daha rastlamadım. Ahali yerlerde yuvarlanıp haykırıyor. Neredeyse benkendimiyerlere atıp yuvarlanacaktım."

-"Peki adam ne yapıyor, Randy? Ben şimdiye kadar onu iş başında görmedim. Nasıl bir yol tutturmuş o? Cennete gitmek için yeni bir usûl mü bulmuş?"

-"Orasını pek iyi bilemiyorum, oğlum. Bu işi anlamak için bir tecrübe etmek lâzım.Hem belki bu muhtelif insanlara göre de değişiyor. Benim anladığıma göre adam durmadan günahtan bahsediyor.Günah işlemek için kaç yol olduğunu anlatıyor. Her hangi bir şekilde günah işlemenin ne kadar korkunç olduğunu açıklıyor. Yâni insana zorla bunları düşündürmeğe çalışıyor. Trammel'in

sözlerinin bir kısmı insanın hoşuna gidiyor. Hattâ bazen insan düşüncelerini şaşırıyor. Adamın söylediği şeylerin kötü olduğunu unutup bunların ne hoş olduğunu hatırlıyorsun."

Yine gülecekti anlaşılan. Sırıttım. "Bu tipi bilirim, Randy. Demek adam işinde iyi."

-"Platforma çıkıp duruyor. Konuşmağa başlayınca ağzından ateş ve duman çıkarmamasına şaşıyorsun. Onun sözlerini duyunca oraya toplanan herkesin cehennemlik olduğunu zannediyorsun." Omuzunu silkti. "İlk seferinde çadırda Olive'in yanında oturuyordum. Adam konuşurken Olive, ezilip büzülüyordu. Sonra konuşmağa başladık. Çadırdaki iş bitince birlikte 'Hakikat Odası' denilen yere gittik."

-"Gördüm orasını," diye mırıldandım. "Alçak siyah bina değil mi o?"

-"Ta kendisi çadırın biraz gerisinde kalıyor. Olive'le ben o 'Hakikat Odasında' birlikte oturduk. Orada insan büsbütün diriliyor. Açıkçasını istersen ben de odada yeni tip ütüler gibi buhar çıkarmağa başladım. O geceden sonra da Olive'le beraber dolaşmağa başladık."

Gözlerimi kısarak adamı süzdüm. "Randy, Trammel nasıl bir numara yapıyor? Işıklar söndürülmüştü demiştin galiba?"

-"Evet. Adam konuşmağa başlayınca ışıklar ağır ağır sönüyor. O vakit insan onun anlattığı hakikatleri daha dikkatle dinliyebilirmiş de. Kendisi öyle söylüyor. Daha doğrusu böyle saçma sapan bir şey söylüyor işte. Açıkçasını istersen o sırada ben adamın neler saydıklarına pek dikkat etmedim."

Söylediği bir şeye hayret etmiştim. Merakla, "Çadırdaki büyük toplantı ne kadar sürüyor?" diye sordum.

-"Toplantı sekizde başlıyor ve bir saat sürüyor."

-"Ya 'Hakikat Odasındaki' konuşması..Bu ne kadar sürüyor dersin, Randy?"

-"Orasını pek bilmiyorum.Bir saat kadar sürüyor sanırım."

Bu hesaba göre dokuzdan ona kadar Trammel, hakikatleri anlatmıştı. Wolfe de Trammel'i o arada aramış olacaktı. Peki, adam meşgul olduğuna göre Trammel kiminle konuşmuştuacaba?"

Saçı başı karma karışık olan Jo, elinde bir tepsi yemek ve bir sürü gazeteyle odaya girdi. Tepsiyi kucağıma koyup gazeteleri de ayağımın dibine bıraktı. Kendisi de geçip ayı postunun üstüne bağdaş kurdu. Ben bifteği yerken Randy de aklına gelen teferruatı anlatıyordu. Ben yemeği bitirince Jo, tepsiyi mutfağa götürdü.

Hunt, "Sana söylediğim gibi Olive'e o meseleyi sormağı unuttum, " dedi. "Dixie'yle birlikte çalışan biri olup olmadığını soramadım. Fakat sana faydası olacaksa hemen şehire gidip Olive'i alır gelirim."

-"Her halde zararı olmaz bunun. Aklıma gelmişken sorayım. Olive, Greenhaven'de ne kadar kaldı? Yani ilk sefer kadını oraya götürmeni soruyorum."

-"O gece gittik. Ertesi sabah ayrıldık."

Bu da biraz tuhaftı. Zira kürtajcıların ekserisi hastalarını gelmelerinden yarım veya bir saat sonra başlarından savarlardı. Anlaşılan Greenhaven'dekiler çok dikkatliydiler. Hastaların girdiğini veya çıktığını kimsenin görmesini istemiyorlardı. "Bana anlattıklarına Olive de bir şeyler ilâve edebilirse memnun olurum, Randy. Dixon'un biriyle beraber çalıştığını sanıyorum. Fakat onun Wolfe olmadığını umarım. Suallerime cevap verecek biri lâzım bana. Wolfe de Dixon da öldü."

Adam, kafasını oğuşturarak koltuğundan

kalktı."Anlaşılan sen başını iyice belâya sokmuşsun. Pek alâ oğlum. Seni fazla bekletmiyeceğim. Arabamı hızlı sürerim ben."

Dayanamıyarak güldüm. Tam odadan çıkacağı sırada dönüp bana baktı."Oğlum elbise ölçün nedir? Sırtındakileri bir mısır tarlasına koyup kargaları korkutabilirler."

Haklıydı doğrusu. Elbisem berbat bir hale gelmişti.Yeni elbise almak için bir çare bulmam lâzımdı. Zira param yoktu. Çek yazmam da doğru olmazdı. Kafamdan geçenleri anlamış olacak. Bağırmaya başladı. "Bana para vermeğe kalkma, oğlum! Bu sahile kum atmaktan daha berbat bir şey. O kadar çok param var ki... Hem yaşımı başımı da aldım.Parayı alıp beraber götürmeğe imkân yok. Hoş alıp öbür tarafa götürsen de bunun sana ne faydası olur sanki?" Neş'eli neş'eli güldü. "Zaten şimdi düşüp ölecek olsam Hükümet paramın mühim bir kısmını veraset vergisi diye alacak. Her halde bunu çölde baraj yapmak veya tereyağ satın almak için kullanacak. Şimdi elbisenin numarasını söyle."

Söyledim tabii.Adam bana mozayikli banyonun yerini gösterip, bir de altın rengi ropdöşambır verdikten sonra yanımdan ayrıldı.Herhalde bu ropdöşambırı da altın külçelerinden yapmışlardı. Soyunurken tekerleklerin gıcırdadığını duydum. Acaba Joe de dayısıyla beraber mi gitmişti?

ONİKİNCİ BÖLÜM

Sıcak bir duş yaptıktan sonra altın renkli sabahlığı giydim ve oturma odasına geçtim.Gazeteleri okumağa başladım.Bunlardan ikisi bütün hikâyeyi vermişlerdi.İlk gazete daha erken saatte basılmış olduğu için Doktor Wolfe'un ölümünden bahis yoktu.Sadece sol taraftaki iki sütûnu bana ayırmışlardı. Başlık da çok enteresandı doğrusu: 'HAFİYE HUSUSİ SİNİR HASTAHANESİNDE ÇILDIRDI! '

Hikâyeyi olduğu gibi nakletmişlerdi. Fazla mübalâğa yoktu doğrusu. Zaten mübalâğaya da ihtiyaç kalmamıştı ya. İsmimi doğru yazmışlardı. Deli gömleğini giydiğimden de bahis edilmişti. İkinci gazetede de aynı şeyler vardı. Fakat bu yazıldığı sırada benim tehlikeli birmanyak olduğum da ortaya çıkmıştı. Zira sebepsiz yere Doktor Frank Wolfe'u öldürmüştüm. Bu arada katilin halâ yakalanmadığını da kaydetmişlerdi.

Ledger'i elime aldım. Başlık fevkâlâdeydi: 'BİR MANYAK ŞEHİRE DEHŞET SALDI!' Bunun altında daha küçük puntoyla şu yazı vardı. 'Sheldon Scott Kıymetli Doktoru Öldürdü!"

Yine İra Borch tarafından yazılmıştı bu. Hikâyeye altıncı sahifede devam ediliyordu. Bir de benim seneler evvel çekilmiş bir resmimi basmışlardı. Bir işi halletmeğe çalışırken otuz altı saat uykusuz kalmış ve Polis Merkezine gitmiştim. Bu resim de Merkezden çıkarken çekilmişti. Fotoğrafçı aşağıda olduğu için flâş yanınca

yüzümün alt kısmı aydınlanmıştı. Bu yüzden de resmim korkunçtu. Tam manâsıyla bir manyağa benziyordum.

Ledger, üşenmemiş eski hadiselerden misaller vererek benim zaten kaçık olduğumu ispata çalışmıştı. Bu arada şimdiye kadar vurduğum insanların listesini de bir çerçevenin içine alıp okuyucuların dikkatini çekmek istemişti. Yalnız Ledger bu arada ölen adamların son nefeslerine kadar bana kurşun yağdırdıklarından bahse lüzûm görmemişti tabii.

Bu arada şehrimizin ileri gelen vatandaşlarından Arthur Trammel de hakkımdaki fikirlerini belirtmişti. Shell Scott'un bir gün evvel çılgın olduğunu iddia ediyordu o. Bir gün evvel Trammel gardiyanlara, dine ve Allaha hücum eden Scott çıldırmıştı. Trammel ve Gardiyanlar bütün dürüst vatandaşlara baş vurarak bu canavarın yakalanması için yardım istemişlerdi.

Ben rahat koltuğa yerleşmiş kucağımda gazetelerle oturuyor ve dalgın dalgın düşünüyordum. Birdenbire iki el boğazıma sarıldı. Bir kaç saat evvel olsaydı bu yüzden kalbim durabilirdi. Fakat bu sefer sadece sırıttım. Zira arkamda duran kadının boğuk sesini duymuştum. "Merhaba, Shell."

-"Merhaba Jo."

Genç kadın, kollarını boynuma doladı. Tatlı bir sesle, "Ne kötü, değil mi" diye mırıldandı.

-"Saçmalama, Jo. Neden kötü olsun? Fevkâlâde bu. Sakın..."

-"Ben gazetelerdeki yazılardan bahsediyorum."

-"Ha, onlar mı?"

Jo, kıkır kıkır güldü. "Bu altın ropdöşambr sana çok yakışmış, Shell."

Yutkundum. "Öyle mi düşünüyorsun? Çok teşekkür ederim."

Geçip koltuğun kenarına ilişti.Sol kolu halâ boynumdaydı. Onun için bana doğru eğilmişti. Dudakları da 'Evet! Evet!' der gibi bükülmüştü. Kanımın başıma çıktığını itiraf etmeliyim.

Genç kadın, "Shell," dedi. "Ne oldu sana?"

-"Ah bir bilsen!"

-"Ben onu kasdetmiyorum. Arabada hiç böyle değildin."

-"Bu ev de o araba gibi zıp zıp zıplamıyor zaten.Şimdi o otomobil bir uzay gemisi gibi hızla ilerliyerek Olive'i almağa gidiyor. Olive'i buraya getirecek o."

-"İyi. İki çift oluruz."

-"Hayır. Ben o kadına sual soracağım."

-"Bana bak, Shell."

-"Sana bakıyorum."

-"Yüzüme bak." Başımı kaldırınca iri yeşil gözlerini bana dikmiş olduğunu farkettim. Bana biraz daha sokuldu. Burunlarımız arasında birkaç milimetrelik bir mesafe kalmıştı. "Dayım, uzak bir yere gitti değil mi? Uzun zaman sonra dönecek."

-"Yok o kadar uzak değil. Zaten dayın bir pilot gibi araba kullanıyor."

-"Ne yapacağız?"

-"Ne?"

-"Ne yapacağız dedim? Dayım bir müddet burada yok..."

-"Doğru. Konuşabiliriz. Veya kumar oynarız...Veya bir şeylerden bahsederiz....Yahut...."

-"Kucağına oturacağım." Gülümsiyerek tekrarladı. "Ne yapacağız Shell?"

Genç kadın ne yapacağımızı benden çok daha iyi biliyordu. Manâlı manâlı beni süzerek devam etti. "Bunu sana söylememi ister misin?"

-"Bana söyliyecek misin? Yâni kelimelerle..? Yüksek sesle..?"

-"Evet, bağıra bağıra..."

-"Yapacağımız şeyi mi?"

-"Evet."

-"Pek alâ."

Onun üzerine bana söyledi.

-"Şey," dedim. "Haklısın. Evet, çok haklısın."

Daha kimbilir neler saçmalıyacaktım.Fakat Jo, eğilerek hafifçe beni dudaklarımdan öptü. Bir tüyün teması kadar hafifti bu. Ona doğru eğildim. Fakat başını geri çekti. Kaçacağına kanaat getirdiğim anda da eliyle başımı tutup kendisine çekti. Dudaklarımız birleşti.

Biraz evvelki hafif buseyle hiç alâkası yoktu bunun. Bir bomba patlamış gibi geldi bana. Fakat bu buse de uzun sürmedi.Birdenbire genç kadın elleriyle göğsümü iterek başını geriye çekti. Tuhaf tuhaf gülümsiyerek fısıldadı. "Shell, sana bir şey söylemek istiyorum. Kendime ait bir şey bu."

-"İyi. Mükemmel. Bana istediğini söyleyebilirsin."

-"Ben alay etmekten hoşlanan bir insanım. Çok alaycıyım."

-"Nesin? Nesin?"

-"Bu kadar telâşlanacak bir şey yok. Sadece alaydan hoşlandığımı söyledim."

-"Öyle mi? Haklısın.Fakat artık alayın sırası değil. Yavrum sen farkında değilsin fakat böyle bir şey bir erkeği vurmaktan farksızdır. Bir insanı az az öldüremezsin..Onu gebertirsin."

Elini ağzıma dayayarak beni susturdu. Konuşacaktı anlaşılan. Fakat bu sefer daha makûl bir lâf söylemesini arzu ediyordum.

Jo, "Seninle biraz alay edeceğim," diye mırıldandı. "Biraz evvel seni öptüğüm gibi.. Anlıyor musun? Bu hoşuma gidiyor. O vakit seviş-

mek daha zevkli oluyor."

Bu sözlerin manâsını anlamağa çalışırken o yine eğilip hafifçe dudaklarımdan öptü. Aynı şeyleri baştan tekrarladık. Yalnız bu sefer bana pek sokulmadı. Bu kadın bana işkence ediyordu. Neredeyse burnuna bir yumruk indirecektim. Fakat onun oynamak istemediği bir oyunda da israr edecek değildim tabii. Nihayet onu itip arkama yaslandım.

Öfkelenecek yerde yine baygın baygın gülümsedi. "Kızma Shell." Birdenbire doğrulup elbisesinin önündeki üç düğmeyi açtı. Sonra omuzlarını silkti.

Koyu mavi ipek beline kadar kaydı. Genç kadın kalçalarını kımıldatıp elbiseyi aşağıya çekti. Bunu kaldırıp yere attı. Elbisenin altında açık mavi naylon bir külottan başka bir şey giymemişti. Gözlerimin içine bakarak, "Beni bekle, Shell," diye fısıldadı."Acele etme," Bana sarıldı. Ben de onu kendime çektim tabii.

O sırada bir yılan balığı gibi elimden kurtulup kaçmaz mı? Fevkâlâde bir manzaraydı bu. Fakat ben böyle bir şey beklemiyordum.

Genç kadın odada koşarken emir verdim. "Buraya gel!"

Ama oralı olmadı tabii. Kendi kendime oturmanın bir faydası olmadığına kanaat getirerek peşinden koşmağa başladım. Anlaşılan bu kadının her şeyi busesine benziyordu.Zaten ben de o fevkâlâde buseyi hatırlıyarak koşmuştum. Kendisini yakalamama müsaade etmiyordu. Fakat onu kollarımın arasına alır almaz bir yolunu bulup yine kaçıyordu.

Oda küçük olsaydı meselekalmıyacaktı. Fakat burası çok genişti. Hattâ bir konser salonundan bile büyüktü. Sert tahta zeminde koşmak beni epeyiyormuştu. Fakat Jo, daha bir kaç kilometreyi rahat rahat koşacağa benziyordu. Bu vaziyete ba-

karak kadının sadece koşmaktan anlıyan bir mahlûk olduğuna kanaat getirdim.

Jo'yu ayı postunun üstünde yakaladım. Yüzümde hülyalı bir tebessüm belirdiği sırada kadın, bir iki kımıldandı ve kaçıverdi yine. Üçüncü defa elimden kaçıyordu o. Kendimi Everest tepesine tırmanmış bir dağcı gibi hissediyordum. Tırmandığı Everest'in kaçıp uzaklaştığını gören biri de ancak benim gibi düşünebilirdi.

Bu iş benim kafamı karıştırmıştı. Artık Jo'yu da kovalamıyordum. Açıkçasını isterseniz Jo'yu gördüğüm de yoktu. Dünyada Everst'den başka hiç bir şeyin önemi kalmamıştı şimdi. Everest'i bir kere daha yakalayıp ona son derece ciddi bir tavırla fikrimi açıkladım. "Bak! Dinle! Allah kahretsin! Bak! "

Nihayet sustum. Zira nefesim kesilmişti. Everest de olduğu yerde duruyordu. Evet, durum böyleydi.

Her halde kafam iyice karışmıştı. Zira kendi kendime dağcılar gibi konuşmağa başladım. "Oğlum dağa tırmanmak aslında aptallıktır. Dokuz sene uğraşıp bir dağa çıkarsın. Daha farkına varmadan kendini aşağıda bulursun. Onun için dağa çıkıp inmenin bir manâsı yoktur. Zaten sen budalanın birisin. Zira..."

Birdenbire bir uzay gemisi yere inmiş gibi korkunç bir ses aksetti. Jo, uzun zamandan beri ilk defa manâlı bir lâf söyledi. "Aman Yarabbi! Randy geldi!"

O ana kadar Randy'den çok hoşlanmıştım. Fakat onun araba kullanmasından hiç haz etmediğimi anlamıştım. Yine deli gibi koşmağa başladım, Fakat bu sefer Jo, benim peşimdeydi.

O O

O

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Odadan çıkmadan evvel altın rengi ropdöşambrı da kapmıştım. Biraz sonra ağır ağır geri döndüm. Randy de Olive Fairweather'le beraber ön kapıdan içeriye giriyordu.

Adam doğru yanıma gelip elindeki paketleri yere attı. "İşte bunlar sana yeter sanırım."

-"Yetti zaten..Yani şey, teşekkür ederim, Randy. Bu kadar işi böyle kısa zamanda nasıl hallettin?"

-"Evden ayrılalı bir saatten daha fazla oldu, oğlum." Dikkatle beni süzdü. "Duş yaptın ha, bu sayede biraz dinlenmişe benziyorsun."

-"Çok iyiyim.Günlerdir, haftalardır bu kadar iyi olmamıştım."

Banyoya gidip giyindim. Randy'den göze batmayacak bir şeyler getirmesini istemiştim. Onun için de şimdi bir cenaze levazımatçısına dönmüştüm.Siyah elbise gri gömlek, siyah kravat, siyah ayakkabılar hatta siyah ayakkabı ve koyu renk bir trençkot.Fevkâlâde bir kılıktı bu. Kimse beni bu kıyafette tanıyamazdı.Randy, pantalonun cebine de yirmi dolar sokmuştu. Daha sonra kendisine teşekkür etmeğe çalıştığım zaman bana pantalonların artık öyle satıldığını söyledi.

Ön odaya döndüm. Rand, Olive ve ben yirmi dakika kadar konuştuk.Olive, önce biraz sinirliydi.İkide bir acaip renkli saçlarını okşayıp tuhaf iri gözlerini kırpıştırıyordu. Bu arada mühim bir şey öğrenebildim. Kürtaj işinde Dixon'la Doktor

Wolfe'un beraber çalıştıklarını anlamıştım. Bu işte onlardan başka her halde bir iki taksi şöförü ve bir kaç otel garsonu vardı. Bu hesaba göre kürtaj işi de tamamiyle ortadan kalkmış oluyordu.

Olive bana Trammelizm hakkında bildiklerini de anlatınca Arthur Trammel'in numarasını da anlar gibi oldum. Trammel, Salıları hariç her gece çadırda toplantı yapıyordu. Salıları da dinleniyordu. Çadırdaki toplantıdan sonra da siyah boyalı 'Hakikat Odasına' geçiliyordu. Bu 'Hakikat Odasının' bir köşesinde küçücük bir hücre bulunuyordu. Buna 'İyileştirme Odası' deniliyordu. Trammel, çadırda ve Hakikat Odasında konuştuktan sonra oraya geçiyordu. Gecenin son işlerini de orada hallediyordu. Trammelit'ler dertlerine bir çare bulunması için o odaya girerek Yüksek Varlık Trammel'in nasihatlerini dinliyorlardı. Olive de Hunt'un bana anlattıklarını doğruladı. Trammel, dokuzdan ona kadar Hakikat Odasında kalıyordu. Bundan sonra da yarım saat kadar nasihat veriyordu.

Olive bakarak, "Yani adam İyileştirme Odasına kimlerin girdiğini bilmiyor mu?" diye sordum.

-"Efendimiz mi?"

-"Evet, Efendiniz."

-"Ne münasebet. İyileştirme Odası daima karanlıktır."

-"Felicity Gifford, çadır toplantılarından sonra Hakikat Odasına gidiyor muydu acaba? Bu hususta bir fikriniz var mı?"

-"Hayır bilmiyorum."

Hunt da Felicity'i hiç Hakikat Odasında görmediğini söyledi.

Bir kaç dakika içinde bana bütün bildiklerini anlattılar. O sırada Jo da odaya girip bir koltuğa oturarak hafif bir sesle şarkı söylemeğe başladı. Randy, ayağa kalktı. "Ben Olive'i götü-

reyim artık."

Jo, şarkıyı kesti. Genç kadının manâlı manâlı gülümsediğini fark ettim. Rand'e baktım. "Bu kadar...çabuk mu?"

-"Seni toplantıya götürmek için vaktinde dönerim, oğlum."

Olive'i alıp çıktı. Biraz sonra araba lâstiklerinin gıcırdadığını duydum.

Joe, "Yine yalnız kaldık," dedi.

Onu süzdüm."Ne olacak yani?"

Gülerek ne olacağını bana söyledi.

-"Buraya bak," diye söylendim. "Bir kere ben giyindim. İkincisi dün gece canım çıktı. Bu akşam da çok mücadeleli gececek. Onun için kalan kuvvetimi saklamam lâzım. Hoş kuvvetim filân da kalmadı ya."

Kıkır kıkır gülerek, bana sokulunca sesim gitgide hafifledi tabii. "Beni dinle, Jo. Sen kendi kendine sekiz on kere zıpla. Sıçra. Ben de oturduğum yerden seni seyredeyim. Bu senin için yeni ve değişik bir şey olur sanırım. Kim bilir? Belki bundan büyük bir zevk alırsın."

Allah bu kadını kahretsin! Kendisi bir erkeğin kalbine, midesinden değil gözlerinden girildiğini iyi biliyordu. Kalçalarını kıvıra kıvıra bana yaklaştı.

-"Beni kandırmağa çalışıyorsun," dedim. "Fakat bu sefer kararımı verdim.Yerimdenkımıldayacak değilim. Hem çok yorgunum. Bitmişim ben. Bu işe ne demeli?"

Jo, artık bana doğru gelmiyordu. Buna imkân yoktu zaten kucağıma oturmuştu yine. Gözlerini gözlerime dikerek gülümsedi."Bir yere gidecek değilsin Shell. Onun için üzülme."

Üzülen kim zaten?"

Trammelit mezhebine ait arazinin geceki hali bambaşkaydı. Saat sekize çeyrek kala Hunt, arabayı geniş yoldan geçirip beni Trammel'in çadırına götürdü. Otuz altı saat içinde ikinci defa geliyordum buraya. Önümüzde ve arkamızda başka arabalar vardı. Düzinelerle erkek ve kadın yolun yanında ve çimenlerin üstünde yürüyorlardı. Hepsi de bir gün evvel Trammel ve Gardiyanlarla kavga ettiğim çadıra doğru.gidiyorlardı. Elli metre kadar ilerideydi bu. Org caza benzer bir parça çalıyordu.

-"Burası iyi, Randy," dedim. "Ben ineyim."

Arabayı yolun kenarına çekip durdu. "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin oğlum."

-"Evet, teşekkür ederim. Olanları sana anlatırım."

Ben inince Randy arabayı söndürüp uzaklaştı. Siyah ayakkabı ve elbisemden başka bir de koyu renk yağmurluk giymiştim. Yüzümü gizlemek için trençkotun yakasını da kaldırmıştım. Yağmur yağmıyordu. Fakat civarda tulumlu, yeşil elbise ve pardösülü adamlar görmüştüm.Onun için benim yağmurluk dikkati çekmiyecekti.

Çadıra girince tam ortada boş bir yer bulup hemen oturdum. Saat sekize beş vardı. Toplantı başlıyacaktı. Aşağı yukarı her yer doluydu. Zannedersem içeride iki bin kişi vardı. Geç kalanlar da yer bulmağa çalışıyorlardı. İki bin kişi vardı ama seslerinden ve korkularından onların daha da fazla olduklarını sandım.

Çadırın sol tarafındaki kısım yerden iki metre kaldırılmıştı. Yani o taraf tamamiyle açıktı. Sol tarafım kapkaranlıktı. Fakat Olive ve Randy'nin anlattıklarına göre saat sekizde ışıklar yanacaktı. Böylece müritler 'Hakikat Odası'ndan çıkıp çadıra gelen Trammel'i görecek ve huzur duyacaklardı. Çadırın içi epeyi sıcaktı. Yan tarafı

açmalarının bir sebebi daha vardı sanırım. İçeri biraz hava girmesini istemiş olacaklardı.

Çadırdakiler konuşuyor, org çalıyordu. Bir gün evvel Gardiyanlarla kavga ettiğim platformun arkasında bir perde asılıydı. Birdenbire org Trammelit'lerin iyi tanıdığı acaip bir parçaya başladı. Zira konuşmalar kesildi. Ahalinin orga uyarak şarkı söylediklerini duydum. Platformun sağ tarafında gri uzun entariler giymiş yirmi kişi Yüksek Varlık hakkında bir şarkı söylüyorlardı. Üç gece evvel Felicity Gifford da orada şarkı söylemişti.

Ekserisi sol tarafa bakıyordu. Ben de başımı çevirdim. Birdenbire ışıklar dışarısını aydınlattı. Işık siyah binayı ve bunun arkasında kalan Trammel'in evini de aydınlatmıştı.

Hakikat Odasının kapısı açılınca Arthur Trammel'i gördüm. Kapıdan geçerek, ağır ağır yürüdü. Adımları ölçülüydü. Gelişini iyi ayarlamıştı. Zira o çadıra girdiği sırada şarkı da bitti. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Adam platformun sol tarafındaki tahta basamakları çıktı.

Tam üst basamağa geldiği sırada oradaki küçük masadan bir şey alıp sahnenin ortasına doğru ilerledi. Aldığı şeyi göğsüne taktı. Arkasındaki ince telleri görünce durumu anladım. Adam boynuna mikrofon geçirmişti. Zaten işini bilen bir hatip yanında mikrofon olmadıkça konuşmazdı.

Trammel, platformun tam ortasında durup kalabalığa baktı. İki avucunu açarak, ellerini başının üstüne kaldırdı. Bir an böyle hareketsiz durdu. Sonra kollarını indirdi.

-"Arkadaşlarım." dedi.

Bu söz bana yabancı gelmemişti. Fakat ben bunu nereden duyduğumu bulana kadar Trammel devam etti. "Müritlerim..Dost Trammelit'ler.Hoş geldiniz. Yüksek Varlığın evine hoş geldiniz."

Serseri, aynı şekilde bir şeyler söyliyerek devam etti. Siyah bir cüppe giymişti. Fakat yüzünde hiç bir değişiklik yoktu. Eskisi gibi aç bir akbabayı andırıyordu. Oturduğum yerden bile öyle gözüküyordu.Uzakta olduğum için birbirine yakın gözleri tam altının ortasında bir küre gibi duruyordu. Kalın kaşları da birbirine karışmıştı.

Sol tarafta bir hışırtı oldu. Başımı çevirince iane tepsisini gördüm. Aslında hasırdan yapılmıştı bu. İri bir sepetten daha da büyüktü. Bunu bana doğru uzatıyorlardı. Paramyoktu. Hem param olsa bile bunu Trammelit'lere vermezdim. Onun için başımı önüme eğip sepetin geçmesini bekledim. Bu arada kimsenin beni görüp söylenmiyeceğini ümid etmekteydim. Bir sürü banknot bozuk paraları örtmüştü. Hoş belki de bozuk para yoktu. Bu arada Yüksek Varlık, yardımlar sayesinde 'Ebediyet Evi'nin tamamlanacağını anlatıyordu. Bu 'Ebediyet Evi' asırlarca devam edecekti. Her gece iki bin kişinin verdiği parayı hesapladım. Bunu önce altıyla çarptım. Sonra elli iki haftalığını buldum. Adamlar bir kaç yüz bin dolar belki de yarım milyon alıyorlardı. O vakit Trammel'i daha dikkatle dinlemeğe başladım. Bu adam büyük çapta iş çeviriyordu.

Yardım talebi sona ermişti. Trammel, artık dostlarının canına okuyordu. Biraz sonra Hunt'un haklı olduğunu itiraf ettim.Trammel'in sözleri insanı diriltiyordu. Hava sıcak ve durgundu. Trammel'in sesi çadırda akisleryapıyordu."İhtiras günahtır. İnsanların en çirkin günahıdır bu. İnsan her şeye ihtiras duyar. Doymayan midesi için hayvanların etini ister. Daha sonra kadınların vücûdünü arzular. Kadınlar! O adam elleriyle vücûdunuzu kirletmezse, gövdesiyle sizi baştan çıkarmazsa, o zaman gözleriyle sizi soyup kafasında sizi günaha sokar! " Bir an adamın benden

bahsettiğini sandım doğrusu.

Trammel'in yumuşak ve ahenkli sesi son derece sertleşmişti. İnsanın kanını başına çıkaran fakat beynine hitap etmeyen lâfları bulup söylemesini iyi biliyordu o. Çadırdaki insanların bazıları, "Aman Allah!" "Amin!" ve "Heleluya!" gibi feryatlarla Trammel'in sözlerini tasdik ediyorlardı.

Toplantıya gelen kadınların cinsi bakımdan muhtelif derecelerde kendilerini tatmin ettiklerini sezmiştim.Trammel'in bu hususta pek kabiliyetli olduğunu söylemeliydim. Fevkalâdeydi o.

Sol tarafımda oturan şişman bir kadın ağzını yarı açmış derin derin nefes alıyordu.Onun arkasında başka bir kadın sinirli sinirli ellerini uğuşturmaktaydı.

Trammel de işi azıtmıştı. Artık kollarını sallıyarak haykırıyordu.Göğsündeki mikrofon sesini büsbütün yükseltmekteydi. "Bu toprakları temizlemek için biz seçildik. Onun için günahları bulup mahvetmeliyiz. Ancak o zaman Cennet bizim olabilir!"

Adam asırlardır bilinen hisleri tahrikedici lâfları sıralıyordu. Sonra sahneden inerek sol tarafa doğruyürüdü.Bağırıp çağırırken yanından geçtiği insanların yüzlerine bakıyordu. benim oturduğum sıraya doğru gelince hemen başımı önüme eğdim. Ama o sırada mikrofonun uzun telinin yerde süründüğünü fark etmiştim. Bu mikrofon sayesinde çadırdakiler her kelimesini rahat rahat duyabiliyorlardı.Adam arka tarafa kadar gidip döndü. Mikrofonun çok uzun telini çekiştirerek tekrar sahneye çıktı. Ben de rahat bir nefes aldım.

Serseri bu arada erkekleri de memnun etmek için ahlâksız kadınlardan, düşmüş dişilerden de bahsetmeği ihmal etmedi.Heyecanlanan halkın sesi de yükselmişti. Onlar Trammel'i bas-

tırıyordu artık.

Bu sözlü orjiyi yarım düzine şarkı takip etti. Bunların arasında 'Kapıyı aç, beni içeriye al' ve Yüksek Varlıkla ilgili olanı dikkatimi çekti. Bu son şarkı Trammel'in temasıydı galiba. Daha sonra adam sahnenin ortasında durarak derdi olanların yaklaşmasını söyledi. Önce ne demek istediğini anlıyamadım. Fakat onları görünce şaşırdım. Kol değneklerine dayanan bir adam, tekerlekli sandalyede bir kadın, elindeki ucu kırmızı bastonuyla yerlere vuran bir âma, yüzü sivilcelerle dolu bir çocuk. Tam on iki kişi sahneye sıralandılar.

Trammel, onların arasına girdi. İyileştirici kuvvetin sağ elinde olduğunu, Yüksek Varlığın dertlere derman olacağını haykırdı.

Sonra sağ elini çocuğun sivilceli yüzünde dolaştırdı. Fakat sivilceler kaybolmadı. Trammel, bazen iyileştirici kuvvetin ancak bir iki gün sonra tesirini göstereceğini söyledi. Trammel bu sefer koltuk değnekli adamın bacaklarına dokundu. Adam kol değneklerini atarak bir iki adım yürüdü. Sonra yere yuvarlandı. Onu ayağakaldırdılar.Adam kendi kendine sahneden inip bir kaç adım daha atarak bir iskemleye çöktü.Trammel, on iki kişiden birini iyileştirmişti. Bu da fena sayılamazdı doğrusu. Âmanın karşısına geçen Trammel, uzun uzun bağırıp haykırdı. Körün gözlerini açacak tuhaf bir duaya başladı.Ellerini iki dakika kadar âmanın gözlerine bastırdı. Bir taraftan da ellerini çektiği zaman adamın göreceğini tekrarlayıp duruyordu.

Trammel, ellerini çekti.Adam gözlerini onun yüzüne dikti. Sonra ağır ağır kalabalığa döndü. Uzun müddet bize baktı. Birdenbire "Görebiliyorum!" diye haykırdı. "Aman Allahım! Görebiliyorum!"

Kendisini yere atıp Trammel'inbacaklarını

yakaladı. Yüksek Varlığın ayaklarına kapanmış bağırıp ağlıyordu. Ahali deliye dönmüştü. Konuşma sırasında bu kadar 'Amin ve Heleluya' denilmemiş doğrusu. Bu fevkalâde gösteriden sonra geri kalanlardan ancak biri daha iyileşebildi.

Nihayet Yüksek Varlık şarkısı çalınmağa başladı. Trammel, biraz sonra 'Hakikat Odasında' konuşmağa başlayacağını söyledi. Hakikati öğrenmek isteyenler kendisini dinliyebilirlerdi. Ondan sonra da 'İyileştirme Odasında' günah çıkarılacaktı.

Orgun nâmeleri yükselirken Trammel sahneden ayrıldı. Dışarıdaki ışıklar tekrar yandı. Uzaktan Trammel'i gayet iyi görebiliyordum. Hattâ onun etrafına ipgerilmiş olan Ebedi Ev inşaatının yanından geçtiğini bile farkettik. Trammel, Hakikat Odasına girene kadar kimse kımıldamadı. Ondan sonra kıyamet koptu.

Yüzleri kızarmış kadın ve erkekler kol kola çadırdan çıktılar. Genç kızlar telâşla herkesi dirsekliyerek koşuştular. Bu kargaşalıkta ben de bir çiftin peşine takılıp Hakikat Odasına girdim. İçerisi loştu. Beni tanıyabileceklerini sanmıyordum. Yalnız içeride benden başka tek başına kimse yoktu. Biraz sonra otuz, kırk kişi kadar olduk.

Burada iskemle veya bank yoktu. Sadece yerde bir halı vardı. Herkes bağdaş kurup oturuyor veya halıya yatıyordu. Ben etrafıma bakarak Olive ve Randy'nin sözlerini hatırladım. Duvarlar siyah kumaşla kaplanmıştı. Sağ tarafa sekiz on tahta iskemle konulmuştu. İskemlelerin yanındaki kapıdan İyileşme Odasına geçiliyordu. Tam karşıda da tahta bir kürsü vardı. Trammel, oraya çıkıp konuşacaktı.

Ben oturduktan beş dakika sonra sepet elden ele dolaştı yine. Sonra Trammel, arka taraftan çıkıp kürsüye gitti. Kürsünün üstündeki mikrofona yaklaşıp bize hitap etti. Fakat bu sefer daha hafif bir sesle konuşuyordu. Aldığı ilhamı bir saatte

izah edeceğini söyledi. Tekrar ışıklar yanmadan evvel bize bir Trammelit duası yaptıracaktı. O konuşurken ışıklar da yavaş yavaş söndü. Her halde bunları Trammel, kendi kürsüsünden idare ediyordu.

Trammel, pis edebiyatın ahlâki tehlikeleri hakkında bir vaiz vereceğini söyleyince dayanamıyarak sırıttım. Adam Henry Miller'e atıp tutmağa başladı. Trammel, Henry Miller'i ortadan kaldırmak gerektiğini bildirdi. Ama bunu daha uzun cümlelerle ve ahenkli bir sesle anlattı tabii. Sözlerinin doğru olduğunu ispat için de Miller'den uzun bir de pasaj okudu. Dayanamayıp yine sırıttım.Ben bu pasajın 'Yengeç Medarı' adlı kitapta okuduğumu biliyordum. Hattâ pasajı okuduğum zaman çok zevk almıştım. Ya Trammel'in önünde kitabın Briall'le yazılmış bir forması vardı ya da bunu ezberlemişti serseri.

Bu kadarı bana yetmişti. Kalkıp kapıya doğru gittim. Dışarıya çıkarken kimse bana mâni olmadı. Belki de şimdiye kadar müritlerden böyle vaazın yarısında çıkanlar olmuştu. Kendilerine yetecek kadar hakikati öğrenen insanlar odayı terk etmiş olabilirlerdi. Ağır ağır Trammel'in evine gittim. Trammel'in sesini halâ duyuyordum. Daha hafiflemişti bu. Ama adam yine açık saçık lâflar ediyordu.Evin önünde durdum.Artık ses aksetmiyordu.Yarım dakika içinde kapıyı açmıştım. İleride bir yerden hafif bir gürültü aksetti. Ses çıkarmadan ilerledim. Bir odadan geçerek karanlık bir koridora çıktım. Tam karşıdaki bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Sesler de bu odadan aksetmekteydi zaten.

Gürültü yapmamağa gayret ederek ilerledim. Biri konuşuyordu. Konuşan bir erkekti sanırım.Fakat kelimeleri anlıyamıyordum. Kapı onbeş santim kadar aralıktı. Yaklaşıp aralıktan içeriye

baktım.

Odada biri kendi kendine konuşuyordu. Arthur Trammel'di o.

O O

O

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaşlı akbaba gözüme çiğnediği tütünü tükürmüş gibi geri zıpladım. Bir an karanlıkta durup düşündüm. Sonra tekrar kapıya yaklaşıp içeriye baktım.

Trammel hakkında bir şeyden emindim. Bu dünyada hattâ ahrette ona benzeyen kimse olamazdı. Ona azıcık benzeyen biri bile ancak Arthur Trammel olabilirdi. İçeride kendi kendine mırıldanan yumurta kafalı mahlûk o serseriden başka biri değildi. Bu sivri kafayı, birbirine bitişik kopçe gözleri, kalın kaşları o iğrenç ağzı nerede görsem tanırdım. Karşımdaki Trammelit Lideriydi. Evet, Arthur'du o.

Birdenbire serserinin kendi kendine mırıldanmadığını fark ettim. Biriyle konuşuyordu o. Zira ikinci şahıs tam karşıma geçti. Onu da tanıdım tabii. Biraz evvel gözleri açılan âmaydı o. Yalnız nedense gözlük takmıştı o.

Nasıl insan dünyanın en büyük ve tiksinti verici bir çıbanı karşısında tuhaf bir hisse kapılırsa ben de Arthur Trammel'e karşı aynı şeyleri duydum işte. Bu namussuz takdir edilecek kadar akıllıydı anlaşılan. Holden ve odadan geçip kapıdan çıktım. Doğru Hakikat Odasına daldım. Yolu bulabilmek için yerleri yoklayarak yürümem icap etti. Bu arada Allahın evine yakışmıyacak şekilde küfür ettiler bana. Ama ben Trammel'in Miller'e hücûm ederek türlü türlü lâflar ettiği kürsüye yaklaştım.

Orada el fenerimi yaktım. Bunun ışığını avucumda gizlerken Trammel'in biraz evvel şiddetle tenkit ettiği krem rengi kalçalardan birini görmiyeyim mi? Hoş kimse benim ışığı yaktığımı fark etmemişti. Trammelit'ler birbiriyle meşguldüler. Trammel de ortada yoktu tabii. Serseri orada olsaydı müritlerinin tüylerini diken diken edecek bir sesle feryad ederdi. Elimle gizlediğim ışıkta baktım. Pahalı cinsten bir ses alma makinesinde bantlar makaralarda dönüyordu.

Işığı söndürüp düşünmeğe başladım. Trammel, her şeyi iyi tertip etmişti doğrusu. Hakikat Odasının ışıklarını söndürmenin iki sebebi vardı. Birincisi malûmdu. İkincisi ise müritlerine müstehcen konuşmayı dinletirken kendisi bir saat evinde rahatına bakabilir, uyur veya canı isterse böyle tatlı bir vaaz daha hazırlardı. Yahut âma adamın parasını verirdi.

Mamafih ben her şeyi değiştirmek niyetindeydim. Hakikat Odasında biraz daha dolaştıktan sonra Trammel'in evine gittim yine. Serseriyle âma rolü yapan namussuzun oradan ayrılmalarını bekledim. Bu arada gürültü patırtı çıkması işime gelmiyordu.

Bir saat dolmuş olacaktı ki kapı açılarak biri dışarıya çıktı. Yalnız onun âma adam mı yoksa bizim Lider mi olduğunu anlıyamadım. Âma onun peşine takıldım. Hakikat Odasına girdiğini fark ettim. Yalnız bu işte bir tuhaflık vardı. Adam kapıdan değil duvardan geçmişti. Evet, tuhafınıza gidecek ama adam duvardan içeriye girip kaybolmuştu. Ben de peşinden gittim tabii. Bu çok kolay oldu. Duvarlardaki siyah kumaşlar dikkatimi çekmişti zaten. Bunlardan ikisini ayırarak ben de içeriye daldım.

Odaya girince beklemeğe başladım. Hafif bir çıtırdı oldu. Bir düğmeyi çevirmişlerdi sanki.

Sonra Trammel'in sesi biraz daha tiz çıkmağa başlamıştı. Vaazını bitirip duaya geçeceğini söyledi. Ben hemen duvardan dışarıya çıktım. Siyah perdelerin arasından içeriye baktım. Işıklar yanınca Trammel'in kürsüde olduğunu gördüm. Dönüp yine onun evine gittim.

Bu sefer ev boştu. Çabucak etrafı aradım. Fakat on beş dakika içinde mühim bir şey bulamadım. Yalnız yatak odasındaki dolaptan çıkardığım kutu çok alâkamı çekti. Bunda ses alma makinesinin bantları vardı. Her birinin üstünde küçük bir etiket takılmıştı. Bunun da ne manâya geldiğini anladım tabii. Trammel Hakikat Odasında 'açık Yakalardan' bahsedeceğini söyleyip 'İnsanlarla Dostluk etmeyin' mevzulu teypi çalamazdı. Her şeyi iyice tertiplemişti o. Etiketlere göz attım. Bazılarında kitaplardan bahsediliyordu. Hem de bunlar benim de vaktiyle okumuş olduğum açık saçık eserlerdi. Trammel, işini iyi biliyordu.

İlk aradığım odaya dönerek telefonun numarasına baktım. June'un verdiği numaraydı bu. Bir iki dakika telefona bakıp düşündükten sonra kararımı verdim. Bu sefer de telefonu açıp santralı aradım. Trammel'in telefonunu kullandığım için adımın Arthur Trammel olduğunu söyledim.

-"Şehirler arası konuşmalar için benim telefonumu kullanmışlar," dedim. "Ben yokken yapmışlar bu işi. Pazar günü telefonumu kullanarak nereleri aramışlar acaba? Bunu bana söyler misiniz lütfen?"

Neyse kadın zorluk çıkarmadı. Bir kaç dakika içinde bana üç numara verdi. Beni alâkadar eden numara da bunların arasındaydı. Zaten işin böyle olacağını anlamıştım. Telefonu bırakıp günah çıkarma yerine yollandım. Fakat bu gece İyileşme Odasındaki usûl değişecekti. Bu sefer günahı Trammel değil ben çıkaracaktım.

Loş Hakikat Odasında sadece bir kişi kalmıştı. Ben içeriye girdikten biraz sonra yaşlı bir adam İyileştirme Odasının kapısından çıktı. O zaman odayla dış kapı arasında bir koridor olduğunu fark ettim. Hakikat Odasında bekleyen bir kadın da günah çıkartmak üzere oraya daldı. Neyse bir kaç dakika sonra o da çıktı. Ben de kapıya yollandım. Son günah çıkartan ben olacaktım. Hem bir müddet için benden başkasının da günahını filân çıkaramıyacaklardı.

Koridor en fazla beş metre uzunluğundaydı. Binanın sağ tarafına doğru gidiyordu. Bunun nihayetinde bir kapı vardı. Kapıya doğru giderken ışıklı hole baktım. Tam başımınüstündekoridoreninde bir ayna asılıydı. Önce bunun tuhaf bir süs olduğunu düşündüm. Sonra aklıma Neon Tatra balıklarını gözetlemek için kullandığım tek taraflı ayna geldi.

Kapalı kapıya koştum. Bunu bir darbede açıp içeriye daldım. Küçük oda karanlıktı ama koridorun ışığı burasını aydınlatıyordu artık. Sol taraftaki açık kapıyı görünce fırladım. birinin koşarak kaçtığını ve bağırarak bir şeyler söylediğini duydum. Kapıdan dar bir koridora çıkmıştım. Bu diğer hole paraleldi sanırım. Burada da büyük bir ayna vardı. Âmanın tekrar haykırdığını duydum.

Oradan çıkabilmek için gerisin geri dönüp Hakikat Odasının kapısından geçmem lâzımdı. Dönüp koşmağa devam ettim. Fakat birdenbire durdum. Daha doğrusu ayaklarım kaydı ve odanın ortasına kadar gittim. Zira Arthur Trammel dış kapıdan içeriye dalmıştı. Bir taraftan da, "İşte burada! İşte burada!" diye haykırıyordu. Peşinde de iki adam vardı. Biri tabancasını çekerek ateş etti. Korkunç bir patlama oldu.

Ben de hemen bir kaç şeyi bir arada yapmağa kalktım. Bir kurşun kulağımın yanından geçti. Eğilip elimi koltuk altıma attım. Fakat orada

koltuk altımdan başka bir şey yoktu. O vakit tabancam olmadığını hatırladım. Halbuki karşımdaki iki adam da silâhlıydı. Zira ikisinin sırtında da polis üniformaları olduğunu görmüştüm. O vakit işimin bittiğini anladım. Buradan kaçıp kurtulmama imkân yoktu. Ancak polislerin arasından geçip tepelere tırmanabilirdim. Bu arada on, on iki kurşun yerdim tabii.

Bütün bunlar bir saniyenin onda biri kadar bir zaman içinde geçti. Koşup kendimi duvarlara vuramazdım ya. İşte bunu düşününce birdenbire ümide kapıldım. Zira duvarlardan geçilebileceğini bana sevgili dostum Arthur Trammel öğretmişti. Onun duvardan geçtiğini görmüştüm. Onun için sol tarafa koşup siyah perdelerin arasına dalmağa karar verdim. Ama orada duvar olduğu takdirde mahvolacaktım tabii.

Bir hamlede perdelere doğru atıldım. Kumaşa çarptım. Bunu yırtarak dışarıya fırladım. Bu arada peşimden bir kaç el daha ateş edildi.

Sola dönüp çadıra doğru koştum. Arkamdaki binadan süzülen ışık civarı hafifçe aydınlatıyordu. Fakat biraz koşunca karanlıklara daldım. Artık arkamdan bağırıp çağırdıklarını duyuyordum. Hem bu sefer bağıran iki üç kişi de değildi. Peşimde küçük bir ordu vardı sanırım. Ayak sesleri aksediyordu. Birileri ateş edilen yere doğru koşuyorlardı. O sırada biri yüzüme ışık tuttu. Bir adamın sert bir sesle bağırdığını duydum. Üstüme atlıyacak oldu. Hemen çömeldim. Onuzumu da ileriye verdim. Dizlerini görmeğe çalışıyordum. Neyse yanılmamışım. Üstüme saldırdı.

Ve sonra bağırarak üzerimden uçtu. Bu arada omuzum ve yüzümün yanını yere çarpmıştım. Fakat buna aldırmadım. Dönüp serseriyi tekmeledim. Yuvarlanıp doğruldum. Ayağa kalktım. Arkada kıyamet kopuyordu sanki. Ama bağırıp

çağırmalarına rağmen ateş eden yoktu. Hemen çadıra daldım.Elektrik fenerimi yakıp sahneye koştum.Trammel'in mikrofonunu buldum. Bunu ve sarılmış telini yakalayarak dışarıya çıktım. Tellerin bir yere takılmaması için elimden geleni yapıyordum.Bir de düğmesine basınca Allahın belâsı mikrofonun işleyeceğini ümit etmekteydim.

Teli açıp bıraktım. Halâ koşuyordum. Nihayet kendimi yere atıp karanlıkta beklemeğe başladım.Trammel'in çadırındanepeyi uzaklaşmıştım. Buna rağmen civarda ellerinde fenerleri olan iki kişi dolaşıyordu.Yerde sessiz sedasız yatarken birinin koşarak yaklaştığını hissettim. Aramızda on metre kadar bir mesafe kalınca durdu o.

Ellerinde fenerleri olan iki adamı düşünmüyordum. Onlar daha yakınıma gelmemişlerdi. Fakat arkamdaki adam bana zarar verebilirdi.Ama daha fazla beklememe imkân yoktu. Mikrofonun düğmesini açıp hafif bir sesle, "Hey!" dedim.

Yüz metre kadar geride kalan çadırdaki oparlörden sesim yükseldi . "Hey!." Trammel, kafasını kullanmasını bilen bir namassuzdu.Fakat ben de aptal değildim. Mikrofonun çalıştığını anlayınca sesimi biraz daha boğuklaştırdım."Hey! İşte orada! Namussuz kaçıyor! AAAAHHH! "

Sesim etrafta derin akisler yaptı. Fakat çadırda kıyamet kopuyordu. Sesi duyanlar oraya koşmuşlardı. Elektrik fenerlerini görüyordum. On metre kadar geride duran adam da kendisine gelmişti anlaşılan. Beni taklid edip "Hey!" diye bağırarak üstüme saldırmaya kalkmaz mı? Adam karşıma dikildiği sırada ben de birdenbire fırlayıp ona saldırdım.

Önce parmaklarımın uçlarını göğsünün altındaki sinir düğümüne gömdüm. Darbe pek sert değildi. Fakat asıl onun işini bitiren kafasına vurduğum mikrofon ve elimin yanıyla boğazına indir-

Ben de onunla beraber çöktüm. İki elektrik feneri yaklaşıyordu. Adamlar üstüme geliyorlardı galiba. Yine diz üstü çökmüştüm. İcap ettiği takdirde aynı numaraya baş vuracaktım. Fakat adamlar on iki metre kadar açıktan geçerek çadıra koştular. Zaten orada bir kargaşalık baş göstermişti. Hattâ bir ara iki el ateş edildi. Ama ben bunlara aldırış edecek halde değildim. Bir tavşan gibi kaçıyordum. Herkesten uzaklaşmam gerekiyordu artık.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum. Fakat ciğerlerim patlıyacak gibi olmuştu. Güçlükle nefes olabiliyordum. Son tepeye gelince ağırlaştım. Yürümeğe başladım.

Tepeye gelince etrafıma bakındım. Küreğim halâ ilerideki düzlükte duruyordu. Hemşire Dixon'un gömüldüğü yere gelmiştim. Başka bir mezar arayıp, vakit kaybetmedim. Yürüdüğüm sırada aklıma bir şey gelmişti. Wolfe'u takip ettiğim zaman onun doldurmuş olduğu mezara basmıştım. Yumuşak toprakta ayakkabımın izi kalmıştı. Halbuki mezarı ikinci sefer gördüğümde üstünde böyle bir ize veya çukura rastlamamıştım.

Onun için elimdeki feneri açıklığa tuttum. Sonra mezarı tekrar kazmağa başladım. Müteveffa Miss Dixon'u mezardan çıkarıp bir metre öteye yuvarladım. Sonra kazmağa devam ettim. Biraz sonra küreğime bir şey çarptı. Taş değildi bu. Yumuşak bir şeydi. Küreği atarak ellerimle toprakları eşelemeğe başladım. Sonra küçük soğuk omuzları yakalayarak mezardan çektim.

Bu sefer Felicity'i bulmuştum.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Felicity Gifford'un cesedi halâ karşımdaydı. Bir saat sonra bile o birkaç dakika içinde neler düşündüğümü hatırlıyamadım. Her halde arkadaşlarının genç kız hakkında söylemiş olduğu şeyler kafamdan geçmişti. Onun derli toplu odasını, kasvetli renklerden seçilmiş elbiselerini hatırlamıştım sanırım. Kızın daha on altı yaşında olduğunu düşündüğümü biliyorum. Hepsi bu kadar.

Kafamı toplayınca genç kızın yüzündeki toprakları sildim. Artık odasında görmüş olduğum resime benziyordu o. Uzun uzun baktım. Ölülerin canını yakmağa imkân yoktur.Onların cesetlerini itip kakmakla veya haklarında şunu bunu söylemekle ölülerin canını yakamazsınız. Buna rağmen ben genç kızın cesedini dikkat ve itinayla mezara yatırdım.Bu hareketime çok şaştığımı da itiraf etmeliyim.

Yumruğumu sıkıp avucuma vurduğum sırada aklım başıma geldi. Gidip Miss Dixon'un cesedini de yakaladım. Bunu da mezara attım. Üstüne de kürek kürek toprak attım. Felicity'i de Miss Dixon'u da tekrar gömdüm.

Greenhaven'in park yerinde küçük bir ışık yanıyordu. Ortalıkta da kimsecikler yoktu. Ter

içinde kalmıştım. Polis arabaları caddeden geçerken saklanmak zorunda kalmıştım. Her siren sesi duyuşumda da titriyordum.

Arthur Trammel, tek taraflı ayna numarasını anladığımı biliyordu artık. Mikrofonunu da ele geçirmiştim. Hele Hakikat Odasının duvarından çıkıp kaçmam neler bildiğimi iyice ortaya koymuştu. Serseri kendisini gördüğümü ve odadaki ses alma cihazının farkında olduğumu da biliyordu. Onun için bir an evvel benim ortadan kalkmamı istiyordu tabii. Bu yüzden de gerek şehir gerek eyalet polislerini çağırmıştı. Her halde şu ara bir sürü polis arabası beni arıyordu.

Hastahanenin parkında birkaç otomobil duruyordu. Bunlardan gri renkli tek kapılı Chrysler'in kapısı da açıktı. Yalnız tentesi örtülüydü. İçeriye girip arabanın Lynette Nichols'a ait olduğunu da anlayınca oturdum. Genç kadını beklemeğe başladım. Tabii arka taraftaydım ben.

Kadın araba parkına girip Cherysler'e yaklaşınca da onu tanımadım. Zira kolalı beyaz üniformanın yerine bu sefer koyu bej bir tayyör giymişti. Ama hafif ışıkta onun yüzünü seçer seçmez hemen eğilip saklandım.

Ayak sesleri aksetti. Lyn, kendi kendine bir şarkı mırıldanarak kapıyı açtı. Direksiyona geçti. Her halde arka taraftan kalktığımı duymuş olacaktı ki, bağırmağa yeltendi. Fakat sağ elimle ağzını kapattım. Sol elimle de omuzunu sıktım. Bu vaziyette kaçmasına veya bağırmasına imkân yoktu.

Buna rağmen elimden kurtulmağa teşebbüs etti. Hemen, "Sizin canınızı yakacak değilim," diye mırıldandım. "Sizinle konuşmak istiyorum. Hepsi bu kadar. Canınızı yakmıyacağımdan emin olabilirsiniz."

Hareketsiz kaldı. Fakat vücûdu kazık gibi

kesildi.

Devam ettim. "Başka türlü size yaklaşmama imkân yoktu. Halbuki sizinle konuşmak istiyorum. Çok mühim bu.Ben Shell Scott'um. Ama deli filân değilim. Herşeyden evvel sizi bu hususta ikna etmek istiyorum.Bağırmanız veya kaçmanız işime gelmiyor tabii. Onun için sizi tuttum. Şimdi anladınız mı?"

Bir kaç saniye sonra gevşedi. Başını salladı. Yumuşak dudakları avucuma değiyordu. "Şimdi sizi bırakacağım," dedim. "Yalnız bağırmamanızı rica edeceğim."

Başını salladı.

Elimi çekmeden ilâve ettim. "Dün gece Doktor Wolfe'la Hemşire Dixon'un hastahanede kürtaj yaptıklarını anlatmağa çalıştım size. Fakat muvaffak olamadım. Onlar Greenhaven'de bu işle meşgûldüler. Dün kürtaj yaparken bir kızı öldürdüler."

Elimi çektim. Bir an kımıldamadı. Sonra başını çevirerek bana baktı. Gözlerini hayretle, açmıştı. Dudaklarını aralamış, kesik kesik nefes alıyordu. Fısıldadım. "Korkmayın. Size ilişmiyeceğim. Sadece yardıma ihtiyacım var."

Dudaklarını yalayarak, beni süzdü. Fakat sesini çıkarmadı. Halâ beni tetkik ediyordu. Nihayet, "Ben... Ben...," diye kekeledi. "Şey bağıracak değilim,Mr.Scott.Sadece biraz müsaade edin."

-"İstediğiniz kadar bekliyebilirim, Miss Nichols."

Bu sefer tamamiyle bana döndü. Halâ kendisini toplıyamamıştı. Hafif ışıkta iri gözleri pırıl pırıl parlıyordu.Her zamankinden daha da güzeldi o. Bir kaç defa yutkunduktan sonra güç belâ tebessüm etti. "İstesem bile koşup kaçmama imkân yok. Onun için yanıma oturun bari."

Hemen ön tarafa atladım.

Lyn, hafif bir sesle, "Öldürülen bir kızdan bahsettiniz galiba." dedi. "Öyle değil mi?"

-"Evet."

Hayretle bağırdı, "Yani Greenhaven'de bir kürtaj sonunda bir kız mı öldü?"

İçimi çektim. "Felicity Gifford adında şirin bir kız. Pazar akşamı Greenhaven'e geldiğim zaman size onu sormuştum. Kendisi kürtaj için buraya gelmiş. Fakat ölümüne sebep olan bu değil Miss Nichols. Onu temizlemişler. Yani bir cinayete kurban gitmiş o."

Lyn, dehşetle içini çekti. Sonra bir sessizlik oldu. "Cinayete mi kurban gitmiş, Mr. Scott?"

-"Siyanürle öldürmüşler onu. Biraz evvel gidip kızın cesedine baktım. Potasyum siyanürle zehirlenmiş bir insan görmüşseniz ne demek istediğimi anlarsınız. Şimdiye kadar siyanürle öldürülen altı kişi görmüştüm. İşte kızı da aynı şeyle zehirlemişler. Geenhaven'i iyi bilen birinden malûmat almak için geldim buraya. Artık Wolfe'un da Dixon'un da konuşmalarına imkân yok. İkisi de öldü."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "İkisi de mi? Miss Dixon'un öldüğünü nereden biliyorsunuz?"

Dudak büktüm. "Kadının cesedini mezardan iki defa çıkarmak mecburiyetinde kaldım. Sakın birdenbire kararınızı vermeyin. Kadını öldüren ben değilim. Onu Arthur Trammel adında bir serseri öldürmüş. Böyle sanıyorum."

Yine kuruyan dudaklarını yaladı. Gözlerini büyülenmiş gibi benden ayırmıyordu. Tekrar yutkundu. Bu habere bir hayli şaşırmış olduğu belliydi. Belki de bana inanmıyordu.

Kendisini toplaması için bekledim. Nihayet, "Size bir sual sormak istiyorum," diye mırıldandım."Yalnız bana doğru cevap verin.Çok mühim bu. Böyle doğru dürüst konuştuğum zaman benim kısa

zaman için aklı başına gelmiş bir sinir hastası olduğumu mu sanıyorsunuz? Yoksa artık akıllı olduğuma karar verdiniz mi?" Konuşacak oldu fakat bırakmadım. "Bir dakika . Bana samimi fikrinizi açıklayın. Benim bir dakika sonra kıkır kıkır gülmeğe başlayıp yine bir kriz geçireceğimi mi zannediyorsunuz? O takdirde sözlerimi ciddiye almanıza da imkân yok."

-"Size doğrusunu söyleyeceğim, Mr. Scott."

-"Bana Shell demenizi tercih ederim.Söyleyin bakalım.Deli miyim ben?"

-"Bundan henüz emin değilim, Mr....Shell." O heyeçanlı hali geçmişti. Son derece sakindi artık. "Müsaade ederseniz size bazı sualler soracağım.Razı mısınız?"

-"Tabii. Yalnız fazla vaktim yok. Bir an evvel sorun."

-"Neden?"

Gülümsedim. "Buraya bir polis girip beni görecek olursa işim bitik demektir. Beni hemen vuracaktır."

-"Ya?" Kaşlarını çattı. "Bütün gece polisler burada dolaştılar. Hemen suallere başlıyorum. Bir.. Arabadan çıkınca ne yapmak niyetindesiniz?"

-"Koşmağa başlıyacağım tabii."

-"Benim peşimden mi?"

-"Hayır, buradan hemen uzaklaşacağım. Siz gittikten sonra burada kalmamın bir manâsı yok. Üstelik bir hayli tehlikeli bu."

Başını salladı. "Anlıyorum.İkinci suale gelelim. Neden o polislere hücûm ettiniz?"

-"Eğer deliysem bu bir kapris olabilir." Kadına bakarak sırıttım."Hem o polislerden siz de pek hoşlanmadınız. Bu arada Komiser Meadows'a sizin için de bir kere vurduğumu söylemeliyim."

Gülümsedi.İşler yolunda gidiyordu galiba. Onun kadar tatlı tatlı tebessüm eden bir kadın az

bulunurdu. Jo'dan daha güzel gülüyordu o. "Bunu şimdilik kabul edelim. Üç... Doktor Wolfe'un sizi öldürmeğe kalktığını iddia ediyorsunuz. Buna inanacağımı mı sanıyorsunuz?"

-"O enjektör ilâç doluydu," diye cevap verdim."Biri ben uyuya kaldıktan sonra gelip o enjektörü boşalttı ve çantasına koydu. Bana kalırsa bu işi Dixon yaptı. Zira o sırada kendisi Wolfe'in kapısının önündeydi. Her halde enjektörün içinde ilâcın kalıntılarını bulacaksınız. Hoş buna ilâç demem de saçma. Adam beni öldürecekti. Kalıntıyı tahlil ettirince bir zehir olduğunu anlıyacaksınız. Bundan eminim. Hattâ enjektörde potasyum siyanür olduğuna da kâniyim."

Genç kadının yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Dördüncü sualini ağır ağır sordu. "Miss Dixon 'u Arthur Trammel'in öldürdüğünü söylediniz, halbuki o çok mühim bir adam. Herkes tarafından hürmet gören..."

Sözünü kestim. "Fakat ben kendisine hürmet etmiyorum. Böyle bir niyetim de yok."

-"Çok tanınmış bir adam o. Bu sözlerinizi ispat edebilecek misiniz?" Dikkatle yüzüme bakıyordu.Gözleri de fevkalâde güzeldi.. Hoş bu kadının çirkin tarafı yoktu.

Ona hakikati söylemeği daha uygun buldum. "Maalesef bu ara bunu yapabilecek vaziyette değilim. Vaktim olsaydı size, sekiz on hususu sayardım. O vakit bana inanırdınız sanırım. Hepsi bu kadar. Beni hastahaneye götürüp muayene etmek istiyor musunuz?"

Derin bir nefes aldı."Hayır."

Ben de rahat bir nefes aldım tabii. Neyse kadın bana inanır gibi olmuştu. "Şimdi bir sual de ben sorayım. Buradan gitmemize imkânvar mı? Polisler biraz aşağıda bekliyorlar."

Lyn, kendisinden emin bir tavırla beni

süzdü. "Yere oturun siz. Belki bir şeyler yaparız." Motörü çalıştırdı. Parktan çıkarak caddede biraz ilerledik ve sola saptık. Bir kaç dakika sonra Lyn , arabayı durdurdu. "İsterseniz burada konuşmamıza devam edebiliriz. İsterseniz şu karşıdaki bara gideriz. Terry'nin barı küçüktür ama bu saatte pek tenha olur."

-"O halde inelim."

Kadın doğru söylemişti. Terry'nin barında bir kadınla bir erkek ve bir de barmen vardı. Lyn'le geçip yan taraftaki bölmelerden birine oturduk. Masalarda mumlar yanıyordu. Ben hemen bizim masamızdaki mumu söndürdüm. Elinde elektrik feneri olmayan biri beni görüp tanıyamazdı. Veya beni seçebilmesi için fevkalâde kuvvetli gözleri olması gerekiyordu. Hele sırtımdaki cenaze elbisesinden dolayı kolay kolay ışıkta bile beni tanıyamazlardı. Yanımıza gelen garsona ikimiz için de bol buzlu viski ısmarladım. Adam bardakları masaya bırakıp çekildikten sonra da işin başından yani Felicity'nin kaybolmasından başlayarak her şeyi anlattım.

Lyn, dikkatle beni dinliyordu. Arada bir de sözümü kesip bana bir iki sual soruyordu. Her halde halâ muvazenem olup olmadığını anlamağa çalışmaktaydı.

Bir ara, "O kız bütün gün Greenhaven'de mi kalmış?" diye sordu.

-"Evet, bütün gün hastahanede kalmış. Felicity'e Cumartesi gecesi telefon etmişler. Kız, telefon konuşmasından hemen sonra evden ayrılmış sanırım. Daha doğrusu gece evden çıkmış. Zira gündüz onu sokakta gören olurdu. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Siz hastahanenin baş hekimisiniz. Dixon, daima vazifeye gece yarısı mı başlardı? Wolfe de aynı saatlerde mi çalışırdı?"

İçkisinden bir yudum aldı."Hastahanenin baş operatörüydü o. Zaten hastahanede yatıp kalkardı. Yalnız daha ziyade gündüzleri çalışırdı. Dixon ise gece yarısından sabah saat sekize kadar"

-"Anlaşıldı. Bu hesaba göre ameliyatları gece yarısıyla saat sekiz arasında yapıyorlardı demek. O sırada hastahanede herkes yatmış oluyordu. Ameliyat olan kadın da ertesi gün aynı saatlerde hastahaneden çıkıp gidiyordu. Çok dikkatli hareket etmişler . Yalnız Felicity, onların elinden sağ kurtulamamış." Bir an susup düşündüm. "Bu hesaba göre kızı Pazar gecesi saat on ikiyle sekiz arasında ameliyat etmişler.Her halde onu öğle üzeri öldürdüler."

Lyn, titredi. "Onun nezaman öldürüldüğünü bilmenize imkân yok."

-"Bu hususta bir fikrim var," diye cevap verdim. "Bir noktayı unuttunuz. Ben Wolfe'un Felicity'i taşıdığını gördüm. Ölüyü omuzuna vurmuştu. Ceset çoktan sertleşmişti." Gözlerimin önünde omuzunda beyaz bir şeye sarılı cesetle ilerleyen Wolfe belirdi. Yalnız ben o sırada adamı tanıyamamıştım. Omuzundaki kazık gibi bir şey yüzünden kendisini T biciminde tuhaf bir mahlûk sanmıştım. Meğer o kazık gibi şey Felicity'nin cesediymiş. Cebimden sigara pakedimi çıkardım. Genç kadına ikram ettim. Sonra onun sigarasını da kendi sigaramı da yaktım. O gece gördüğüm şeyi Lyn'e anlattım. "Yâni bu durumda genç kızın epeyi evvel ölmüş olduğu belli. Bu hesaba göre Wolfe, gece yarısına kadar beklemiş olacak. Ondan sonra da kızı sırtlayıp gömmeğe götürdü. Kimseye gözükmek istemiyordu tabii. Onların ne kadar sinirlendiklerini tahmin edebiliyorsunuz değil mi? Bu iş yetmiyormuş gibi bir de karşılarına ben çıktım."

Lyn, başını salladı. Gözleri yine pırıl pırıl

parlıyordu. Hafif ışıkta saçları siyahımsı duruyordu.

Devam ettim. "Düngece Greenhaven'e gelip o kısa boylu akıl hastasıyla konuşurken siz yanıma gelip beni odanıza götürdünüz. Ondan sonra da odadan çıkıp Wolfe'la konuştunuz.Her halde o arada Felicity adında birini aradığımı söylediniz. Zira Wolfe, bana gelip 'Saadet arıyor muşsunuz,' gibi bir takım saçma sapan lâflar etti. Felicity'nin kim olduğunu biliyordu tabii. Fakat o kelimenin lugat manâsını alarak bana yalandan saadetten bahsetti. Bu arada ben de Felicity'nin ismini tekrarladım. Wolfe hemen kararını verip yanımdan ayrıldı. Biraz sonra kafama vurup bana deli gömleği giydirdiler. O adam benim hastahanede dolaşıp oraya buraya burnumu sokmama razı olamazdı tabii.Benim Felicity Gifford'u aradığımı biliyordu.Heyecanından bayılmamasına şaşıyorum doğrusu.Deli olmadığımı ve saçmalamadığımı da biliyordu o. " Omuzumu silktim. "İşte bu yüzden beni temizlemeğe karar verdi."

Genç kadının yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Kaşlarının arasındaki çizgi de derinleşti. Bana inanmıştı sanırım. Fakat böyle bir hadiseyi aklı almıyordu, nihayet, "Peki," dedi. "Wolfe, neden bıçak veya bisturi kullanmağa kalktı? Bu çok saçma bir şey."

-"Yani bisturiyi görünce bu işi operatörün yaptığını anlıyacağımı mı kastediyorsunuz? Nasıl olsa beni temizliyecekti. Ağzımı açıp gördüğümü anlatamıyacaktım ki. Zaten Wolfe, bir hayli telâşlanmıştı. Yaptıklarının ortaya çıkmaması için her şeyi göze almıştı. Sonra ben oradan kaçarken polis arabası geldi. Kim çağırdı onu?"

-"Ben çağırdım."

-"Tahmin etmiştim zaten.Sizin odanızdan iki defa Railegh polisine telefon edilmiş. Wolfe,

onların yola çıktıklarını biliyordu değil mi?"

-"Evet.Baş hekim olduğum için hastahaneden ben mesûlüm. Ona ve diğerlerine polise telefon edeceğimi söyledim."

-"Demek Wolfe, bu yüzden beni hemen temizlemeğe karar verdi. Az kalsın öldürüyordu beni. Polisler geldiği sırada ben de deli gömleğini yırtıp kaçtım."

-"Zaten biz de kaçtığınızı polisler gelince öğrendik. Yalnız deli gömleği odanızda değildi. Halbuki siz bunu almadığınızı söylediniz."

-"Wolfe, elindeki bıçakla sırtımı kesti. Her halde polisler gelmeden evvel namussuz bir kere daha odama uğradı. Deli gömleğini de o almış olacak. Zira bunun sırtı kesikti ve üstünde kan lekeleri vardı.O zaman benim doğru söylediğim anlaşılacaktı."

-"Öyle olacak. Biz de deli gömleğiyle beraber kaybolduğunuza kanaat getirmiştik. Buna ne kadar şaştığımızı bilemezsiniz. Zira o gömlekle bir yere gitmenize imkân yoktu."

-"Doğru. Yalnız içinizden bir Wolfe, şaşırmamıştı. Pek alâ anlattıklarıma inandınız mı?"

Gülümsedi, "Evet."

Bu tebessüm beni memnun etmişti. Kadının itimadını kazanmıştım. Hemen atıldım. "Bana 'Shell' diye hitap etmeni ricaetsem.Müsaade edersen de ben de sana'Lyn' diyeyim." Bir şey demedi. Ben de cesaretlendim."Bir şey daha söyledikten sonra susacağım. Beni saat kaçta o odaya kapattılar? Çekedi kaçta giydirdiler acaba? Bunu hatırlıyorum ama emin olmam lûzım.Çok mühim bu."

-"Bunları kayıtlara geçirmişler. Bu gece ben de kayıtlara baktım zaten. Seni dokuzu yirmi geçe odaya sokmuşuz. Hastahaneden kaçtığın da dokuzu kırk dokuz geçe anlaşılmış."

Elimi cebime atıp June'un verdiği telefon

numaraları ve saatler yazılı kâğıdı çıkardım. Lyn'e uzattım bunu. "Al, bak. Wolfe, gece dokuzu onaltı geçe ve bir de dokuz kırkta telefonla konuşmuş. Benim kafama vurulduğu sırada ve Wolfe beni öldürmeğe kalkıp başarısızlığa uğradıktan sonra telefon etmiş. Bu bir tesadüf olamaz. Dixon ve Felicity'nin aynı mezara gömülmesi de bir tesadüf değil. Wolfe, Trammel'e telefon etmiş."

Genç kadın kâğıdı dikkatle tetkik ettikten sonra başını kaldırıp beni süzdü.

-"Hepsi bu kadar," diye ilâve ettim. "Bu gece Arthur Trammel'in Pazar günü Greenhaven'e telefon etmiş olduğunu da öğrendim. Adam tam öğle üzeri aramış Wolfe'u. Demek o zaman Wolfe'a Felicity'i öldürmesini söyledi."

Genç kadın başını iki tarafa salladı. "Fakat neden? Bu işten bir şey anlıyamadım."

-"Sen işi kısım kısım öğrendin ve henüz birbirine bağlıyamıyorsun. Fakat bir dakika sonra her şeyi anlıyacaksın. Ben düşünecek bol bol zaman buldum. Neticede bir tek şeye karar verdim. Bir tek cevabı var bunun. Felicity, Trammel'den hamile kalmıştı."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Artık Lyn, benim doğru söylediğime tamamiyle kanaat getirmişti. Bir kaç noktayı daha açıklayıverdim. "Zaten Trammel'in Wolfe'a telefon etmesinden sonra öldürdükleri belli. Wolfe'un telâşı da bunu gösteriyor. Ben kaçtıktan sonra Wolfe ne yaptı?"

-"Polisler geldikten sonra iki saat kadar seni aradık. Bahçeye ve odalara baktık. Doktor Wolfe'la beraber değildim ben. Fakat ikimizin yanında da polisler vardı. Düşünecek olursan senin zararlı bir mahlûk olduğuna kanaat getirmiştik." Gülümsedi.

-"Bütün odaları aradınız mı? Felicity o sırada hastahanede bir yerdeydi tabii."

-"Doktor Wolfe, kızı odalardan birine saklamıştı her halde. Ben polislerle sadece sinir hastalarının kaldığı bölükleri aradım. Ameliyatsalonu ve o kısım doktor Wolfe'a aitti. Oraları da polislerle kendisi aradı. Her halde kızı uyuyormuş gibi bir yatağa sokmuştur. Zaten polisler bir kadını aramıyorlardı. Hepimiz iri yarı bir manyağın peşindeydik."

Sırıttım. "Ben Greenhaven'e dönüp bahçeye atladıktan sonra Wolfe'un cesetle kapıdan çıktığını gördüm. Adam, o cesedin bulunmasından korkuyordu tabii. Kızı gömdükten sonra hastahaneye dönüp Felicity'e ait her ip ucunu imha etmiş olmalı." Birdenbire aklım başıma geldi. "Demek ameliyat salonları ve civardaki odalara Wolfe bakıyor-

du? Bu kısım ne tarafta?"

-"Batı bölüğünün arka tarafında..."

-"Zaten kendisine ikinci defa rastladığım zaman da batı bölüğünden geliyordu o."

Bir müddet konuşmadan oturduk. Nihayet sordum. "Halâ deli olduğumu sanıyor musun, Lyn?"

-"Evet, Shell." Gülümsedi. "Sen kaçıksın. Ama zararsız bir kaçık." Kaşlarını kaldırdı. "Fakat hastahanede aklını kaçırmışsın gibi hareket ettin."

Ondan sonra da işi unutup ahbaplığa başladık. Sanki işaret verilmiş gibi meseleyi bir tarafa bırakmıştık. İçkilerimizi bitirip tekrar viski ısmarladık. Eski arkadaşmışız gibi tatlı tatlı konuşuyorduk.

Biz neşeli neşeli gülerken barmen yaklaştı."Ancak bir içki daha içebilirsiniz." Saatime bir göz attım. İkiye geliyordu.

Lyn, hayretle, "Vakit nasıl geçti?" diye mırıldandı.

-"Bilmiyorum. Fakat insan seninle konuşurken zamanın geçtiğini fark edemiyor."

-"Çok şirinsin, Shell." Beni uzun uzun süzdükten sonra hafif bir sesle ilâve etti. "Artık gidelim."

Dışarıya çıkınca arabanın kapısını açıp Lyn'e binmesine yardım ettim. "Sana telefon edemem, yavrum. Sen o iki hastabakıcıdan hangisinin bana vurduğunu anlarsan fena olmaz."

Endişeyle beni süzdü. "Sen nereye gideceksin, Shell? Kalabileceğin bir yer yok."

-"Yok, yok yerim var. Bir in buldum. Orada münzevi bir adam yaşıyordu. Kendisini oradan attım ve yerine yerleştim."

-"Benimle gel, Shell. Sana yardım etmek istiyorum. Başına bu işlerin gelmesine ben sebep

oldum. Hem artık sadece biraz kaçık olduğunu da biliyorum. O....o inde yatıp uyumana müsaade edemem."

-"Şey.."

-"Bu kadar şaşıracak bir şey yok."

-"Şaşırmış değilim."

-"Ön odamda bir divanım var."

-"Her halde oraya hastalarını yatırıp psikoanaliz yapıyorsun."

-"Tabii. Şimdi sıra sende. Hem biraz daha gülmek istiyorum. Arabaya bin, Shell.Hiç olmazsa güleriz."

-"Gülmek için biniyorum," diye cevap verdim arabaya atladım.

Lyn, kahve fincanlarını mutfağa götürdü. Yarım saat sonra onunla oturma odasında çene çalıp işten bahsetmiştik. Ben de ona Greenhaven'de neler araması gerektiğini anlatmıştım. Oturma odasına geri dönünce, "Artık yatalım,Shell," dedi.

Bu kadından fazlasıyla hoşlanmıştım.Hele sözlerini duyunca elektrik çarpmış gibi oldum. Hemen ayağa fırladım. "Fena fikir değil."

Beni görseydiniz Jo Perrine denilen kadının ismini bile işitmediğimi sanırdınız. Lyn, gülümsiyerek odadan çıktı. Ben de yürüdüm.Tam oda kapısında çarpıştık.Genç kadının eli kolu doluydu. Bir yastık, iki çarşaf, iki battaniye getirmişti. Bunları küçük divanın üstüne attı.

-"İşte her şeyi getirdim."

Ben halâ yatak odası kapısında durmuş sırıtıyordum. "Ben buradayım, Lyn."

Oralı bile olmadı. Yatağımı yapıp beni yanına çağırdı. Zorla beni divana oturttu. "İyi gece-

leř, Shell."

-"Senin uykun var mı?"

-"Evet." diye cevap vererek yürüdü. Yatak odasına geçti. Onun odada dolaştığını hafif hışırtılardan anlıyordum. Açıkçasın isterseniz bu hışırtılar feña halde asabımı bozuyordu. "Bu battaniyelere ihtiyacın yok mu?" diye seslendim. Daha sonra dans etmemizi tavsiye ettim. Aklım sıra sinsi sinsi onu kandıracaktım. Fakat genç kadın oralı bile almadı. Yatak odasında dolaşarak hafif bir sesle şarkı söylemeğe devam etti.

Sonra odasındaki ışık söndü. Somyenin gıcırdadığını duydum. Bu sesler muhayyilemi süratle çalıştırmağa başladı tabii. O odada ailesinden yeni ayrılmış bir at olsaydı seslere hiç aldırmazdım tabii. Ama ben odada bir at olmadığını biliyordum.

Uzun müddet uyuyamadım. Fakat sonunda dalmışım. Rüyalarım fevkalâdeydi doğrusu.

Sabah uyandığım zaman sırtım ve boynum tutulmuştu. Fakat hayatımdan memnundum. Bir kaç dakika durumun hiç de iyi olmadığını hatırladım. Fakat yine de memnundum ben.

Lyn, mutfakta şarkı söyleyerekkahvaltı hazırlıyordu. Biraz sonra yanıma gelip, "Günaydın," dedi. "Biraz uyayabildin mi bari?"

-"Nasl oldu bilmiyorum ama bir iki defa gözüm kapndı. Hepsi o kadar."

Gülümsedi. "Sululuk istemem, Shell. Hemen kalk. Üstünden battaniyeleri çektirme bana."

-"Beni deniyorsun galiba? Kalkmıyorum."

-"Ben de battaniyeleri çekmiyorum. Kahvaltıda ne istersin?"

-"Kahve ve kızarmış ekmek. hepsi o kadar."

Genç kadın başını sallıyarak mutfağa döndü. Kapıyı da kapattı. Ben de kalkıp giyindim.

İkinci fincan kahvelerimizi içerken genç kadın, "Burada kalabilirdim, Shell," diye mırıldandı. "Fakat Greenhaven'e gitmezsem tuhaf kaçar. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

-"Hayır. Hepsi bu kadar."

-"Buraya telefon etmemi ister misin? Zaten öğle yemeğine döneceğim."

-"Buna memnun oldum."

-"Sen ne yapacaksın Shell?"

-"Oturacağım. Düşünecek şey çok. Allah aşkına, dikkatli ol, Lyn. Ne yaptığını kimsenin anlamaması lâzım.Trammel sandığım gibi bir mahlûksa iç yüzünün ortaya çıkmaması için Los Angeles'lilerin yarısını öldürmeğe kalkacaktır."

Lyn, kapvesini bitirip kalktı. "Haydi Allahaısmarladık."

Onunla kapıya kadar gittim. "Lyn, çok dikkatli olmalısın. Sana Shell Scott'dan bahsederlerse bu adamın korkunç bir manyak olduğunu söylersin. Unutma sakın."

Genç kadın, çıktı. Apartmandairesibirdenbire bana öyle boş geldi ki..

Ben de biraz sonra telefona gidip Mrs. Gifford'un numarasını çevirdim. Kısa bir konuşma oldu bu. Durumu kabil olduğu kadar nazik bir şekilde anlattım. Ama bir ölümü nezaketle izah etmeğe imkân yoktu. Kadın haykırıp ağlamaya başladı. Televizyondan yükselen ses onun feryatlarına karışıyordu.Felicity'nin ölmüş olduğunu söyledim. Kızın iki gün evvel öldürülmüş olduğunu da ilâve ettim. Daha sözümü tamamlıyamadan kadın telefonu kapattı. Kızının Cumartesi gecesi kürtaja gittiğini anlatmamıştım. Hoş anlatsay-

dım da bana inanmıyacaktı ya.

Benim cinayet işleyen bir manyak olduğuma kanaat getirmişti. Mrs. Gifford'un benimle telefonda bile konuşmak istemediğini sezmiştim. Her halde Los Angeles'lilerin ekseriyeti de aynı fikirdeydiler. Öğle üzeri bu hususta kat'i bir fikir edindim. Lyn'in kapısına bırakılan gazeteyi okuyup radyodaki haberleri dinleyince vaziyetimin ne kadar müşkül olduğunu daha iyi anladım.

Bu tahminimden daha da korkunçtu. Herkes benim birdenbire çıldırıp Greenhaven'den Wolfe'u öldürdüğüme ve polis teşkilâtını aciz bıraktığıma kâniydi artık. Bu tasadüfe veya kötü bir oyuna kurban gittiğime dair bir cümle veya kelime bile yoktu. Hakkımda karar verilmişti. Bütün polisler ve telâşa kapılmış bazı vatandaşlar peşimdeydiler.

Arthur Trammel ve Gardiyanları beni çok müşkül bir vaziyete sokmuşlardı. Trammel'in sözlerini baş sahifeye basmışlardı. Adam, benim Greenhaven'den kaçıp bütün gün gizlendiğimi ve gece günah çıkarttığı yere girerek kendisini öldürmeğe kalktığımı söylemişti. Sözlerini de 'Scott-un yuvalarından uğramış, kanlı gözleri' filân gibi süslü kelimelerle renklendirmişti. Trammel, beni kovduğu ve gazetelere hakkımda beyanat verdiği için hırslanmış ve kendisini öldürmeğe kalkmıştım. Bundan evvel cinayet işlemiştim zaten. Dün gece de Trammel'i öldürmeğe yeltenmiştim. Beni bulup imha etmeliydiler. Bu ve buna benzer bir sürü saçmayı sıralamıştı namussuz. Altı Gardiyan da onun sözlerini tasdik etmişlerdi tabii.

Öğle üzeri kapı açılarak Lyn, içeriye girdi birdenbire odanın aydınlandığını hissettim.

-"Merhaba," diye güldü. "Bizim kaçık ne âlemde?"

-"İyiyim. Yalnız seni özledim. Bir şey öğrenebildin mi?"

Peşinden pırıl pırıl parlıyan, temiz mutfağa girdim. Genç kadın düdüklü tencereye bir şeyler koyarken konuştuk. Greenhaven'e gider gitmez bu işle meşgûl olmuştu. Benim emin olduğum birkaç hususu teyid eden küçük şeyler öğrenmişti. Greenhaven'deki hastabakıcılarla da konuşmuştu. Adamlar Wolfe'un benden 'Azgın bir deli' diye bahsettiğini itiraf etmişlerdi. Wolfe, beni yakalamalarını istemişti. Adamlardan birisi kafama vurduğunu da açıklamıştı.

Lyn, Wolfe ve Dixon'un kürtaj yaptığına dair bir delil bulamamıştı. Fakat ben de bunu bekliyordum zaten. Felicity'nin ölümünden sonra çok dikkatli davranmıştı onlar. Mamafih, Lyn, Wolfe'un çantasındaki enjektörleri tetkik etmişti. Bir tanesinin içindeki kalıntıyı da tahlil ettirmişti. Bunun potasyum siyanür olduğu anlaşılmıştı.

-"İş artaya çıktı, Lyn," dedim. "Çok çalıştığın belli oluyor."

Kaşlarını çattı. "Fakat Trammel'i yakalayacak delil yok. Onun aleyhinde delili nasıl bulacaksın?"

Sırıttım. "Mantıki usûle başvuracağım. Kendisine soracağım."

Ağzı açık kaldı. "Ona mı soracaksın? Yani bu gece oraya mı gideceksin? Nasıl..."

Sözünü kestim. "Bu gece gidecek değilim.Bu gece toplantı yok. Yapacağım şey için etrafın kalabalık olması lâzım. Onun için yarın gece gideceğim. Hem kendisine nezaketle de soracak değilim." Çok şaşırmıştı. Onun için mevzuyu değiştirdim. "Bu sabah canını sıkacak bir şey olmadı ya?"

-"Hayır. Yalnız... Bir kaç polis benimle konuştu."

-"Ne söyledin onlara?"

-"Senin şizofreni olduğunu anlattım. Yani tam manâsıyla tehlikeli bir manyak olduğunu söyledim."

-"İyi."

-"Böyle söylememi tenbih etmiştin." Kaşlarını çattı. "Yalnız tatsız bir şey oldu." Genç kadın Hemşire Dixon'un kaybolduğunu öğrenen bir gazeteciyle karşılaşmıştı. Gazeteci polislerle konuşup Wolfe'u öldürdüğüm geceDixon'u gördüğümü öğrenmişti. Bunun üzerine vak'aya şahit olan Dixon'u da öldürmüş olabileceğime karar vermişti. Bunu Lyn'e de sormuştu adam. Genç kadın da çaresiz böyle bir şey olabileceğini söylemişti.

-"Buna üzülme yavrum. Nasıl olsa adam bunu gazetesinde yazacaktı. Yalnız bu sefer bunları senin fikrinmiş gibi yazacak."

Genç kadını teselliye çalışıyordum ama gazetede çıkacak yazının nasıl olacağını biliyordum: 'Greenhaven'de çalışan genç ve güzel hastabakıcı Gladys Dixon, çılgın katil Sheldon Scott'un ikinci kurbanı olabilir. Kendisiyle görüştüğümüz Greenhaven hastahanesi Baş Hekimi Doktor L. Nichols da aynı şeyi belirtmiştir. Miss Dixon...'

Genç kadın. "Gazeteyi gördün mü?" diye sordu. Başımı salladım.Onun üzerine yaklaşıp ellerini göğsüme dayadı. "Shell, sana bir faydası olursa akıllı ve mantıklı bir adam olduğunu söyliyebilirim. Herkes aleyhine dönmüş. Biraz daha geçerse buna mani olamıyacaksın. Kimseyi kandırmana imkân kalmayacak."

Elini tutup sıktım. "Hayır, Lyn teşekkür ederim. Bu hususu kararlaştırmıştık zaten. Evinde kalmam bile tehlikeli. Bir de böyle bir tehlikeye atılma. Zaten seni kimse dinlemez. Bu iş mahkemeye intikal ederse o vakit yardımını isterim. Ama ben söyleyene kadar sesini çıkarma.

Hele Trammel ortada dolaşırken çok tehlikeli olur bu. Ama yine de teşekkür ederim."

Düdüklü tencerede yemek hemen pişivermişti. Domuz pirzolası, patates ve havuçları tabağa koydu Lyn. Yemek o kadar lezzetli olmuştu ki o ara konuşmaktan bile vazgeçtik. Lyn, fevkalâde bir kadındı. Bir erkek onunla günün yirmi dört saatini baş başa geçirebilir ve bundan zevk alırdı. Ona bakmak, onunla konuşmak hattâ yanımda yokken yan odadan gelen sesini duymak bana zevk veriyordu.

Saat bire gelirken Lyn, kalktı. "Haydi Allaha ısmarladık. Saat üçte görüşürüz."

-"Üçte mi? Sen çalışmayacak mısın?"

-"Bugün işi erken bırakacağım." Birdenbire gülümsedi. "Nedense bu sabah başım ağrımaya başladı. Onun için bu baş ağrısıyla akşama kadar hastahanede kalamayacağımı anlamışlardır."

-"Sen fazla zeki bir kadınsın."

-"Öyle ya." Kapıya doğru yürüdü.

Hemen, "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye bağırdım. "Bir dakika dursana."

Bir kahkaha atarak kapıdan çıktı.

Saat birden üçe kadar canım çok sıkıldı. Lyn, döndükten sonra neş'em yerine geldi tabii. Saat sekize kadar da hayatımdan çok memnundum.

Önce haberi radyodan duyduk. Sonra Lyn, çıkıp bir gazete aldı. Birlikte bunu okuduk. Mrs. Gifford polise telefon etmişti sanırım. Daha sonra da gazeteciler durumu öğrenmişlerdi. Artık Mrs. Gifford'a telefon edip kızının öldüğünü söylediğimi herkes biliyordu. Gazete, kızı da benim öldürmüş olduğumu . imâ etmekteydi. Ben kızı öldürüp sırf zevk almak için durumu annesine haber vermiştim. Yalnız Los Angeles Polis Teşkilâtının Kayıp Şahıslar Şubesi Şefi French'in sözleri makûldu. Adam kızın öldürüldüğüne dair bir delil olmadığını ve ce-

sedin bulunmadığını söylemişti.

İşte o zaman kararımı verdim Lyn'e "Bu gece apartmandan ayrılmam gerkecek," dedim.

-"Gitmeni istemiyorum, Shell. Zaten gitmek mecburiyetinde de değilsin."

-"Açıkçasını istersen, ben de gitmek için can atmıyorum yavrum. Yalnız French'e telefon etmem lâzım. Buradan yapamam bunu. Polislere Dixon'laFelicity'nin öldürüldüklerini haber veremedim. Zira ikisini bulunca onları benim temizlediğime kanaat getireceklerdi. Önce Dixon'u çıkartacaklar mezardan. Zaten benim kadını temizlediğimi sanıyorlar. Ama bunu yapmak zorundayım artık. Hem belki böylece benim sanıldığım kadar suçlu olmadığım da anlaşılır."

Yarım saat sonra Lyn'in apartmanından birkaç kilometre ötedeki bir telefon kulübesindeydim. French'in telefona gelmesini bekliyordum. Lyn, beni arabasıyla buraya kadar getirmek için israr etmişti. Genç kadın Chrysler'ini yarım blok ileriye park etmiş bekliyordu. French, telefona gelince gazetedeki beyanatı yüzünden kendisini aradığımı söyledim. Hemen alâkalandı tabii Felicity'nin cesedinini nerede bulacağını ilâve edince derin bir sessizlik oldu. Nihayet, "Kimsiniz?" diye sordu.

-"Sözümü kesmeden beni dinler ve bu numarayı araştırmağa kalkmazsınız söylerim."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Peki," dedi.

-"Ben Shell Scott." Kısaca kendisine Wolfe ve Dixon'un Felicity'i öldürdüklerini ve Wolfe'u takip ederek mezarı gördüğümü anlattım. "Dixon ve Felicity'i mezarda bulacaksınız," diye devam ettim. "Yalnız onlari ben öldürmedim. Kızı siyanürle temizlemişler. Otopsi sonunda onun kürtaj yaptırmış olduğunu da anlıyacaksınız. Hakkımda ne söylerlerse söylesinler kürtajı benim yaptığımı iddia

edemezler."

-"Ceset nerede?"

Anlattım tabii. Yalnız bu epeyi uzun sürdü. Halbuki ben bir an evvel telefondan uzaklaşmak istiyordum. Lyn de civardaydı üştelik. "Anlatamadığım kısımları Komiser Meadows ve polis memuru Al'dan öğrenebilirsiniz. Kendileri Raleigh karakolundalar. Felicty'i Wolfe ve Dixon'a yollayan şahıs da Arthur Trammel. Bu adam kızın hamile kalmasına sebep olmuş zaten. Bu yüzden Dixon'u da öldürmüşler. Trammel, suçunun ortaya çıkmasını istemiyor."

Telefonu kapatıp arabaya koştum. Lyn de hemen gaza bastı. Oradan sür'atle ayrıldık. Apartmana dönene kadar French'e söylediklerimi düşündüm. Bilhassa Trammel hakkındaki sözlerim aklımdan çıkmıyordu. French'e durumu uzun uzun anlatmama imkân olmamıştı. Yanılmadığımı sanıyordum. Trammel, suçluydu. Fakat kafamda küçük bir şüphe belirmişti.

Ertesi sabah Lyn'in apartmanında otururken gece polislerin tarif ettiğim yere gidip toprağı kazdıklarını duyduk. Fakat bir şey bulamamıştı. onlar. Sadece vaktiyle mezar olduğu sanılan bir çukur görmüşlerdi.

Önce bir hayli şaşırdımsa da sonra memnun kaldım. Trammel'in suçlu olduğuna kanaat getirmiştim artık.

o o

o

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Trammelit'lerin merkezine bakan tepeye çıkıp yüz üstü yattığım zaman güneşin batmasına yarım saat kalmıştı. Yine koyu renk yağmurluğumu, siyah elbise ve şapkamı giymiştim.

Çarşamba günüydü. Lyn'den yarım saat evvel ayrılmıştım. Genç kadın beni arabaya bir kilometre geride bırakıp dönmüştü. Plânımı tatbik etmemek için çok yalvarmıştı bana. Öleceğimden korkuyordu. Fakat kendisine başka bir çare olmadığını ve ölmemek için elimden geleni yapacağımı söylemiştim.

Arabadan ineceğim sırada da birdenbire bana dönüp kollarını boynuma dolamış ve beni bir dakika müddetle öpmüştü. Bir dakikada altmış saniye olduğunu biliyordum. Fakat bana daha uzunmuş gibi geldi bu. Zira bir dakika içinde o kadar çok şey olmuştu ki. Genç kadının dudakları sıcak, yumuşak ve tatlıydı. Kollarını çekip beni itmeseydi arabadan inmek aklımdan geçmiyecekti.

Plânım son derece basitti. Arthur Trammel'i kaçıracaktım. Veya basit olan bendim. Trammel'in eviyle Hakikat Odasınınarasındaki sahadan toz kalkıyordu. Sonra bir patlama duydum. İşçiler Ebediyet Evini genişletmeğe çalışıyorlardı. Bir düzine işçinin orada dolaştığını görmüştüm. Fakat bu arada elbiseli bir kaç adam da dikkatimi çekmişti. Onlar sadece gözleriyle çalışıyorlardı. Her halde Yüksek Varlığı kaçırmama da itiraz edeceklerdi.

Fakat beni temize çıkarabilecek tek bir insan vardı. O da Arthur Trammel'di. Ele başının Trammel olduğundan küçük bir şüphem bile yoktu. Felicity'nin başına gelenlere ve ölümüne sebep olan Trammel'di. Buna karar verince bir çok şeyin de manâsını anlamıştım. Trammel, Pazar günü benimle konuşurken Dixon'un adını duyar duymaz bağırmağa başlamıştı.Ondan sonra da beni sinirlendirmek için elindengeleni yapmıştı. Bununla da iktifa etmeyip gazetelere hakkımda beyanatlar vermişti. Artık Felicity'le Dixon'u neden aynı mezara gömdürdüğünü de biliyordum. O gece Wolfe'u yakalıyamamamın sebebini de öğrenmiştim.

Trammel, vaziyeti anlar anlamaz Felicity'nin öldürülmesini emretmişti. Zira iç yüzünün ortaya çıkması onun mahvolması demekti. Trammel'in genç müritlerine karşı acaip arzular beslediğini ve onların gençliğinden cahilliğinden faydalanarak zavallıları iğfal ettiği duyulmamalıydı. Zira o vakit, kendisinin vaaz ettiği şeylerin tam aksini yaptığı anlaşılacaktı. Adam bir gün içinde rezil olacaktı. O vakit benim gibi bütün Trammelit'ler onun yüzüne tükürmeğe kalkışacaklardı.

Trammel, sadece Felicity'i baştan çıkarmamıştı sanırım. Başka kızlar da olmalıydı. Belki Bertha Green'le de alâkası olmuştu.

Evet, Trammel'i kaçırıp ortadan kaybolmalıydım. Ebediyet Evinden tekrartopraklar havalandı. Bir patlama daha oldu. Sonra adamların koşuştuklarını gördüm. Herkes oradan kaçışıyordu. Sadece biri durmuş kollarını sallıyordu. Diğer biri de mağaraya yaklaşmış, açılan deliğe bakıyordu.

Ben Trammel'in evine ve civarına baktım. Güneş batmak üzereydi. Etrafı görebilirken oraya nasıl gireceğimi plânlamalıydım. İçeriyegiripçık-

mak kolay olmıyacaktı. Ama bir an evvel Trammel'i elime geçirmeliydim. On beş dakika içinde hangi yoldan gideceğimi de kararlaştırdım.

O O

O

Trammel'in karanlık ön odasında oturuyordum. Hava karardıktan sonra Trammel'in evinin yanında yere yatıp beklemiştim. Nihayet adam çıkıp hakikat odasına gitmişti. Sonra kalkıp arka kapıyı maymuncukla açmış ve içeriye dalmıştım. Daha bir tatsızlık çıkmamıştı. Fakat saat dokuza geliyordu. Biraz sonra toplantı bitecekti.

Civarda altı kişi görmüştüm.Çadırın sol tarafı açılmış olduğu için süzülen ışıktan onları seçebiliyordum. Pencereden dikkatle onlara bakıyordum. Bu ara herkesin çadırda olması gerekirdi. Demek dışarıdakiler Trammel'in muhafızlarıydılar.

Koro bir ilâhiye başladı. Bu hesaba göre Trammel on dakika sonra evine dönecekti. Önce Hakikat Odasına gidip teypi çalıştıracak ve ondan sonra da evine girecekti. Hakikat Odasından çıkar çıkmaz onu yakalamam lâzımdı. Zira müritleri onun iç yüzünü anlamalıydılar.

Müritleri o adama bir evliya gözüyle bakıyorlardı. Hakikati kendi ağzıyla itiraf etse bile inanmıyacaklardı. Onun için önce müritlerin inancını sarsmalıydım. Ancak ondan sonra bana inanabilirlerdi.

Sol taraftaki Hakikat Odasıyla ileride kalan büyük çadırın önüne ipler gerilmişti. Ebediyet Evinin önünde de 'Tehlike' yazılı levhalar vardı. Bir adam iplerin on metre ilerisinde duruyordu. Diğerleri daha uzaktaydılar. Trammel'in evinin arkasında sadece bir muhafız bulunduğunu biliyor-

dum. Şimdilik onu düşünüp endişe etmiyordum.

Şarkı bitti. Dışarıdaki ışıklar yandı. Org, Trammel'in şarkısına başladı. Yüksek Varlığın indiği platformu görebiliyordum.Fakat çadırtıklım tıklım doluydu. Son gazete havadisleri ve Efendilerine Pazartesi akşamı saldırmam, müritlerin hepsini çadıra çekmişti. Her halde şimdiye kadar çadırın böyle kalabalık olduğu gözükmemişti. Ben hiç olmazsa bin kişiyi görüyordum. Demek içeride en az üç bin kişi vardı.

Nihayet, Trammel çadırdan çıktı. Adelelerimin gerildiğini hissettim. Sinirden midem ağrımaya başlamıştı. O Hakikat Odasına doğru gidiyordu. Kendimi zorlayarak adelelerimi gevşettim. Trammel, gerilmiş iplere paralel bir yol tutturmuştu. Birdenbire kıyamet koptu.

Birdenbire toprakların havalandığını ve yerin zangır zangır sarsıldığını hissettim. Korkunç bir patlama olmuştu. Trammel de uçuşan taş, toprak ve ateşlerin arasında kalmıştı sanırım. Gözlerim bir kaç saniye bir şey göremedi. Sonra o ışıklı, dumanlı, topraklı yerde duran adamın sendeleyip yıkıldığını gördüm. Gırtlağından can hıraş bir ses yükseldi.

Topraklar uçuşmuyordu artık. Patlamanın göz alan ışığı da kaybolmuştu. Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Sadece yerde kıvranan adamın iniltileri duyuluyordu. Sonra çadırdan bir ses yükseldi. Müritler bir ağızdan bağırıyorlardı.

Çadırdakiler harekete geçmişlerdi. Yan taraftan çıkanların Hakikat Odasına doğru koştuklarını gördüm.Beni görüp tanıyacaklarını aklıma bile getirmeden ben de pencereden atlayıp seyirttim. Trammel ve diğer adamların düştüğü yere yaklaştım.

Benden evvel altı kişi daha yaklaşmıştı oraya. Yine korkunç bir sessizlik hüküm sürüyor-

du. Yalnız durumu görenler dehşetle bağırıyorlardı. Ben de yerdekileri görünce çok fena oldum. Midem bulanmağa başladı. Beynim de uyuşmuştu sanki.

Yere düşmüş olan adam kimseden yardım beklemeden ayağa kalktı. Artık bağırmıyordu. Ona bakmıyordum ben. Fakat adamın birdenbire dönerek hepimizin görmüş olduğu şeye baktığını hissettim. Korkunç bir manzaraydı bu. Zira Arthur Trammel ölmüştü.

Ölmüştü o. Sadece cansız değildi. Korkunç bir şekilde parçalanmıştı vücûdü. Kanı topraklara karışmıştı. Ben ondan üç metre gerideydim. Daha doğrusu parçalarıyla aramda üç metre vardı.

Sırt üstü yatıyordu. Sıska suratının bir yanı kan içindeydi. Diğer tarafında hiç iz yoktu. Siyah cüppesi parça parça olmuştu. Göğsünün etleri de didiklenmiş gibi kaburgalarından ayrılmıştı. Kanlar yere akmıştı.

Bir kolu altında kalmıştı. Patlama sırasında bir bacağı kopmuştu. Dizinden kemikler sarkıyordu. Kopan bacak da sanki takmaymış gibi biraz ileride duruyordu. Gerek kopmuş bacaktan gerek dizinden kanlar sızmaktaydı.

Bir an sadece kendimi düşündüm. Trammel'le beraber bütün ümitlerim de ölmüştü. Bir an ölenin o olmadığını sanarak yaklaştım. O sıska surata, kopçe gözlere, gaga buruna baktım. Trammel'di o. Ölmüştü!..

Adamın biri koşa koşa gelip elindeki battaniyeyi cesedin üstüne örttü. O vakit aklım başıma geldi. Beni tanıyabilirlerdi. Yakamı iyice kaldırıp şapkamı gözlerime kadar indirdim. Neyse kimse bana bakmıyordu. Gözler yerdeki battaniyeye dikilmişti.

Biri bana çarpınca döndüm ama öne geçmek isteyen bir kadındı bu. Dönüp Trammel'in

evine yaklaştım. Rahat bir nefes aldım. Artık kaçabilirdim. İşte o anda biri kolumu yakaladı.

Başımı çevirince kırmızı suratlı tıknaz bir adam gördüm. Gardiyanlardan biriydi o. Adam bağırmak için ağzını açtıysa da bir yumrukta onu susturuverdim. Sonra koşmağa başladım. Neyse kimse peşime takılmadı. Hala battaniyenin altındaki cesetle meşgûldu onlar. Acaba Trammel kazaya mı uğramıştı? Zira Trammel'in ölümünü isteyen bir sürü insan vardı. O vakit akşam üzeri patlamalar sırasında adamların bir şeyler yaptıklarını hatırladım. Fakat artık bunun da ehemmiyeti yoktu.

Epeyi yürüdükten sonra kendimi caddede buldum. Yayaların yanından geçerek başımı eğip yüzümü göstermemeğe bilhassa dikkat ediyordum. Nihayet tanıdık bir yere gelmiş olduğumu farkettim. Ayaklarım beni Lyn'in apartmanının önüne getirmişti.......

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıyı açan Lyn'in sırtında mavi bir sabahlık olduğunu fark ettim. Genç kadın sonderece ciddiydi. Fakat beni görür görmez tebessüm etti. "Shell, ne kadar üzüldüm...O kadar üzüldüm ki.." Boynuma sarılarak başını göğsüme dayadı.

Sonra geri çekilip bir şey söyliyecekmiş gibi yüzüme baktı. Suratımdan işlerin ters gittiğini sezmişti sanırım. Onun için "Ne oldu?" diye sordu.

-"Ümitlerim havaya uçtu.Daha doğrusu her şey hakikaten havayu uçtu.Allah kahretsin." Sırıtmağa çalıştım. "Buraya gel. Dur. Ben dışarıya çıkıp kapıyı tekrar çalayım. Baştan başlıyalım. Veya...."

-"Her şey havaya uçtu demekle neyi kasdettin Shell?"

Durumu anlattım. Her şeyi izah ettim ona. Küçük divana oturduk. Ben bitirene kadar da sesini çıkarmadı. Lyn, o geceye kadar neler yaptığımı biliyordu. O geceki plânın ters gitmesinin ne manâya geldiğinin farkındaydı tabii.

Hafif bir sesle, "Çok üzüldüm, Shell," diye mırıldandı."Ölenin Trammel olduğundan emin misin?"

-"Evet, yavrum. Eminim. Işıklar hafifti ama herkes onu gördü. Yüzünün sadece sağ tarafı parçalanmıştı. Hem yakınına kadar sokulup baktım. Sen o akbabanın neye benzediğini bilirsin. Kimsenin Trammel'e benzemesine imkân

yoktur. Daha doğrusu bir insan Trammel'e benzeyemez. Hayır, Lyn...Ölen Trammel'di."

-"Peki şimdi ne yapacaksın, Shell?"

-"İyi bir sual bu."

Ne yapacağımı ben de bilmiyordum. Bu hadise yüzünden kafam eskisi gibi çalışmıyordu. Divana oturduk. İkimizin de sesi çıkmıyordu. Ben gözlerimi kapatıp arkama yaslandım. Bir dakika sonra Lyn'in nefesini yüzümde hissettim. Sonra yumuşak ve sıcak dudakları yanağıma değdi.

Ona doğru dönünce dudaklarımız birleşti. Bu dudaklar halâ yumuşak ve sıcaktı fakat daha ihtiraslıydı artık. Cildi ateş gibiydi. Vücûdu da dudakları gibi yumuşak ve sıcaktı. Onu kendime doğru çekerek kollarımın arasında sıktım. Hafif hafif inliyordu. Sonra gözlerini açmadan bir şeyler fısıldadı.

Lyn'i kucağıma alıp kalktım ve yatak odasına götürdüm. Islak dudakları aralanmıştı. Gözleri de halâ kapalıydı.

Sabah hava kapalı ve epeyi serindi. Bu havada içimin büsbütün sıkıldığını sandınız değil mi? Fakat hiç de sıkılmıyordum. Zira dün gece evvel üstünde yatmadığım divanda oturuyordum.

Lyn de divandaydı. Daha doğrusu ben divandaydım. O da kucağımdaydı. Sıkılmamamın tek sebebi de bu değildi. Lyn, son derece makûl ve kafalı bir insandı. Bazen kadın gibi bazen de sinir doktoru gibi konuşuyordu benimle. Her iki şekilde de fevkalâdeydi o. Ben de normal bir hale gelmiştim.

Lyn, "Bu işin en kötü tarafını ele alalım,

Shell," dedi. "Herkes aleyhindeki şeylere inanabilir. Yalnız sen bunların doğru olmadığını biliyorsun. Ben de biliyorum bunu."

-"İşin en iyi tarafı da o. Peki daha sonra ne olacak? Issız bir ada bulup bir kulübe yaparak elli sene güneşte mi yatacağım? Mamafih, birbirimizingüneştenyananderilerini soyarakpek alâ eğlenebiliriz."

Gülümseyince gamzeleri ortayaçıktı."Saçmalama, Shell. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Masum olduğunu biliyoruz. Bunu ispat edecek bir yol olmalı."

-"Doğru."

Kucağımdan indi. "Ben bir ibrik kahve daha yapayım. Sen de bu arada düşün."

O mutfaktayken ben de düşündüm. Fakat yine aynı neticeye vardım. Benim için dünya tutuşmuştu. Çıkıp ortalıkta dolaşamaz, şununla bununla konuşup sual soramazdım.Hattâ kimseninkafasını yormama bile imkân yoktu.Durumum güçken bu sefer imkânsız olmuştu. Sabah gazeteleri okuyup radyodaki haberleri dinlemiştik.

Gardiyanlar Trammel'i benim havaya uçurduğumu iddia ediyorlardı.

Bir gece evvel yumrukladığım serseri bunu gazetecilere anlatmıştı tabii. Trammel'i benim öldürdüğümü kati olarak söylemiyorlardı. Fakat imâlardan bu anlaşılıyordu. Orada bulunan patlayıcı maddeleri alıp Trammel'e bu oyunu oynamıştım. Altı aylık bir çocuk bile anlardı bunu.

Bu arada havadis radyo ve televizyon istasyonlarına da aksetmişti. Buna da şaşmadım tabii. Beni yakalamaları için polislere tazyik ediliyordu. Bu hadiseden sonra polisleri büsbütün ezeceklerdi.

Lyn, elinde iki fincan kahveyle döndü. "Anlat bakalım. neler düşündün, Shell?"

Pis pis yüzüne baktım.

Lyn, güldü. "Beni dinle. Sen bu işi fazla düşündün. Şimdi bir sinir mütehassısı olarak konuşuyorum. Bu işi unut. Bırak şuur altın bunu çözmeğe çalışsın."

-"Pek alâ doktor. Yalnız bu işten kurtulmam için şuurum, şuur altım ve en az sekiz mucizeye ihtiyaç var. Ama neyse bu bahsi bırakalım. Senden bahsedelim. Zaten hakkında pek bir şey bilmiyorum. Senin gibi güzel ve genç bir kadın nasıl sinir doktoru olur? Bunu aklım almadı."

-"Babam da sinir mütehassısıydı. Daha küçük yaştan beri doktorluğa hevesim vardı. Bir de hafızam fevkalâdedir. Okulda da bir kaç sınıf atladım. Altı senede koleji bitirdim. Dört sene tıbbiyeye gittim. Sonra iki sene de ihtisas yaptım. Önce kendi muayenehanemde çalışıyordum. Sonra Greenhaven'e geçtim."

-"Kuzum Greenhaven nasıl bir yer? Adamlar ortalıkta dolaşıyor. Türlü türlü şeyler oluyor orada. Bahçeden geçerken tuhaf şeyler duydum doğrusu."

-"Greenhaven diğer sinir hastahanelerine benzemez, Shell. Biz öyle tehlikeli hastaları kabûl etmeyiz. Bunu sen de öğrendin zaten." Gülümsedi. "Hastaları tedave ederiz. Daha da mühimi hastalara dürüstlüğü öğretmeğe çalışırız."

Kaşlarımı çattım. "İyi ama bunların benim gibi manyaklara ne faydası olur sanki?"

Yine güldü. "Seni makyak sanmıştık. Biz aslında tehlikeli hastalara bakmayız, Shell. Hem dürüstlüğün sinir hastaları üstünde çok büyük tesiri vardır. Onların birbirlerine dürüst davranmalarını telkin ederiz. Hepsi de büyük küçük yalanlara alışmışlardır tabii. Başlangıçta doğruyu soylemek onlara zor gelir. Fakat alışınca sinirlerinin bir hayli düzeldiğine şahit oluyoruz biz. Bunu

şöyle anlatayım. Onların hasta olmalarına sebep dürüst bir hayat sürmemeleri. Bilerek veya bilmiyerek yalan söylüyorlar. Yalandan vaz geçince ekserisi iyileşiyor."

-"Bu usulün tatbikatını gördüm sanırım." Kendisine bahçede rastladığım iki kadının konuşmasını naklettim. Güldü. "Peki bu arada kaç hastanın dişleri döküldü?"

-"Greenhaven'de şiddete baş vurulmaz. Hastalar birbirine kızabilirler. Fakat herkes doğru söylediği için kimse kimseye çatamaz. Zira karşısındakini kötülemek için yalan uyduran yoktur." Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. "Greenhaven, dünyadan çok temiz bir yer. Kimse başkasını üzmek için yalan söylemiyor."

Doğrusu hoşuma gitmişti bu. "Yavrum, dünya bu hale gelseydi ne olurdu biliyor musun? Herkesin dürüst olduğu bir yer tahayyül edebiliyor musun? O zaman ne harp, ne anlaşmazlık, ne komünizm, ne muaşeret kitapları, ne jüri, ne dava, ne de hafiyelere yer kalırdı. Birine gidip suçunu sorunca şakır şakır itiraf ediverirdi."

Lyn, ellerini çırptı. "Fevkalâde. O zaman reklâmcılar da hakikati söylemek zorunda kalırlardı. Düşün bir kere 'Bu ilâç ne ülseri ne saçlardaki kepeği geçirir. Bir işe yaramaz!' Ne iyi olurdu." Katıla katıla gülmeğe başladı. Ben de sırıttım.

Sonra kim olduğumu hatırladım. Kaşlarımı çattım. "Allah kahretsin! Neden gülüyorum, ben?"

-"Oyun bozanlık etme."

-"Şey düşünmeğe başladım. Öyle mes'ut bir dünyada yaşasaydık başıma bu felâket gelmezdi. Zaten Arthur Trammel de o işe başlayamazdı bile. Yavrum, bir sürü insan Arthur Trammel gibi sülüklerin yüzünden sinir hastahanelerine düşüyor.

Greenhaven'deki insanların yarısının çıldırmasına onlar sebep oluyorlar."

-"En az yarısına...."

-"Belki de medeniyet icap ettiriyor bunu. Biliyor musun? Medeniyet bu fedâkarlığa değmez." Kahvemi içtim. "Senin dürüst dünyanı tercih ederim, Lyn. Greenhaven bile dünyadan daha iyi.."

Uzun uzun dürüst bir dünyadan bahsedip şakalar yaptık. Nihayet Lyn, "Bu kadar yeter," dedi. "Şimdi Shell Scott adında bir müşterin olduğunu kabul et. Kendisinin başı belâda. Onu sen kurtaracaksın."

Susup düşünmeğe başladım. "Olabilir. Yalnız suçlu bir ceset. Cesedi mahkûm edemem ki..."

-"Cesedi mahkûm et. O zaman kendini temize çıkarabilirsin."

-"Pek alâ, ikimiz Trammel'in genç müritlerle gönül eğlendirdiğini biliyoruz. Trammel'in bu zaafını açıklıyacak diğer kızlar bulabilirsek mesele kalmaz. O vakit Trammel'in iyileştiren eli hakkında hikayeler anlatabilirler."

-"Peki, Felicty gibi başkaları da var mı?"

-"Belki de Felicty, gibi ölenler de oldu. Ama pek sanmıyorum. Trammel'in peşine şimdiye kadar hafiye takılmamıştı. Bana kalırsa Greenhaven'e ilk gönderdiği kız da Felicty değildi. Daha bir sürü kız yollamış olmalı oraya."

-"O halde onları bulmamız lâzım."

-"Öyle.... Yalnız bu sandığın kadar basit değil. Onları bulduktan sonra konuşmalarını da temin etmem lâzım. Trammelit'lerin ağzı çok sıkı. Sonra hepsi de Trammel'e hayranlar. Adam öldüğü için büsbütün susacaklardır. Hem binlerce Trammelit var. Onların içinden konuşabilecekleri bulup seçmek bir mesele. Trammel'den başka kimse o kızların adını bilmiyordu sanırım." Bir sigara yaktım. "Yalnız bir isim biliyorum. Bertha

Green adında bir kız..." Bertha'nın nasıl hareket ettiğini anlattım.

Lyn, "Onunla bir daha konuşacak mısın?" diye sordu.

-"Evet fakat hemen değil. Önce şehrin biraz sâkinleşmesi lâzım. Trammel'in cesedi de biraz soğusun."

Lyn, hafif bir sesle, "Bertha Green," diye tekrarladı.

Bütün gün tembellik ettik. Akşam üzeri altıda bir duş yaptım. Banyodan çıktığım zaman Lyn'i evde bulamadım. Genç kadın bana bir not bırakmıştı. Bir, iki saat sonra döneceğini bildiriyordu. Can sıkıntısından odada dolaşmağa başladım. Neredeyse yerdeki halının havını dökecektim. Nihayet kilitde bir anahtar sokuldu. Kapı açılarak genç kadın içeriye girdi.

Hemen, "Neredeydin sen?" diye çıkıştım.

-"Bertha Green'i görmeğe gittim."

-"Allah kahretsin! Sana kaç defa söyliyeceğim? Bu..."

Yanıma sokulup gülümsedi. "Bu işi yaptım bir kere. Onun için makûl ol. Neler olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Ben halâ söyleniyordum. Fakat merakım galebe çaldı. "Pek alâ. Fakat sana hak verdiğimi sanma. Bertha bir şey söyledi mi?"

-"Bir kelime bile söylemedi. Kendisine Trammel'i Greenhaven'i ve Dixon'u sordum. Her şeyi inkâr etti tabii. Fakat ben sinir doktoruyum. Kızın yalan söylediğine yemin edebilirim. Korkuya kapılmıştı."

-"Oraya gitmemeliydin, Lyn. Zaten ancak senin yanında emniyette olabileceğimi kendin söyledin. Onun için bekliyebilirdik. Hem bu işten bir şey de çıkmamış." Kaşlarımı çattım. "Kız neden korktu, Lyn? Kendisiyle konuştuğun için mi?"

-"Hayır." Lyn, beni çekip koltuğa oturttu. "Çok tuhaf bir şey bu. Kız bunu duymuş. Bütün Trammelit'lerin de duyduğunu söyledi. Fakat buna Bertha'nın inanıp inanmadığını bilmiyorum."

-"Neden bahsediyorsun sen?"

-"Bir şaiya çıkmış. Arthur Trammel, üç gün sonra dirilecekmiş!"

⊙ ⊙

⊙

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

-"Ne?... Ne olacakmış? Lyn'in yüzüne baka kaldım. "Kim dirilecekmiş? Trammel'in dirilmesine imkân yok, yavrum. Acaba bu şaiyayı kim çıkarttı dersin?"

Lyn, "Belki Trammelit'ler sebep oldu buna," diye cevap verdi. "Her halde adamın ölümüne çok üzüldüler. Ekseri'si de liderlerini geri istiyor tabii. Onun için de hayal kuruyorlar. Şimdi hepsi ümitle bekliyorlar. Sonra hayal kırıklığına uğrayacakları muhakkak."

-"Her halde haklısın, yavrum. İnsanlar ümit kesmezler. Fakat bu şaianın nereden çıktığını bilmek isterdim..." Susup genç kadına baktım.Gülerek ilâve ettim. "Ya Trammel hakikaten dirilirse...?"

Bu sefer şaşırma sırası ona geldi.

-"Yavrum, sen bu işte tamamiyle yanıldın. O üzüntülü Trammelit'ler hayal kırıklığına uğramayacaklar. Arthur'un parçalarını toplayıpdiriltmelerine imkân yok. Fakat başka bir Trammelit onun yerine geçerek Yüksek varlık olacak. Herkes de Arthur'un dirildiğini sanacak."

Lyn, kaşlarını çatmıştı. "Bir de ben doktor olacağım. Onların ruhi durumlarını anlıyamamışım."

-"Ödeştik, Lyn. Ben de dedektif'im güya. Fakat bu iş hoşuma gitti. Geri kalan Gardiyanlar böyle kârlı bir işi bırakmak istemiyeceklerdi tabii. Fevkalâde bir şey bu. Hem bol para kazanı-

yorlar, hem de gittikçe nüfuzları artıyor. Ama Trammel olmazsa fazla bir şey elde edemezler. Gardiyanlar bu işi devam ettirmek için patronu geri çağırtmak zorundalar. Onun için Trammel, çaresiz dirilecek."

Lyn, "Shell," dedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Hem imkânsız da değil bu. Fakat sen Trammel'i biliyorsun. Adetâ bir ucubeydi o."

-"Tam manâsıyla bir ucubeydi o. Birini bulup ona benzetmeğe çalışacaklar. Trammel, her halde karanlık bir gecede dirilecek. Trammel gibi çengel burunlu, sıska bir serseri mezardan fırlayıp 'Heleluya!' diye bağıracak! Müritler onu pek iyi göremiyecekler tabii. Beş saniye sonra da Trammel gözden kaybolacak. Böylece durum ağızdan ağıza yayılacak."

-"Herkes Yüksek Varlığın dirildiğini duyacak. Ne dersiniz, Doktor Nichols?"

-"Nabzınıza baksam fena olmıyacak, Mr. Scott. Fakat bana kalırsa haklısınız."

Bir müddet bu mevzuu münakaşa ettik. Sonra ben, "Belki yanılıyorum," dedim. "Bekleyelim bakalım. Nasıl olsa göreceğiz."

Fazla beklememize de lüzûm kalmadı.

Los Angeles'liler toptan çıldırıyorlardı galiba.

Cuma, Cumartesi ve Pazar günleri ben bile oynatacak gibi oldum. Los Angeles şimdiye kadar böyle bir şey görmemişti. Bu haber ağır ağır patlayan bir bombadan farksızdı. Biz bu işin içindeydik ama yine de duruma inanamadım.

'Bekleyelim bakalım. Nasıl olsa göreceğiz.' dediğim gecenin sabahı Gardiyanların tahmin ettiğim gibi bir numaraya hazırlandıklarından emindim.O sabah bu şaia herkes tarafından duyulmuştu. Üstelik bu işe büyük ehemmiyet veriliyordu. Bu dedikoduyu kimin çıkartmış olduğu bel-

li değildi. Fakat bu çığ gibi birdenbire büyüyüvermişti.

İkinci gün haber daha da dağdağalı bir hal aldı. Hattâ benim çılgınlıklarımdan bahseden gazeteler bile işlediğim cinayetleri bir tarafa bırakarak bu habere büyük yer verdiler. Aslında bu orijinal bir hikâyeydi. Bunu okuyan milyonlarca insandan pek azı böyle bir şeye inanırdı tabii. Bu gülüp geçilecek bir haberdi.

Fakat Trammelit'ler ve diğer mezheplere mensup insanlar bu haberden heyecanlanmışlardı. Hepsinin ağzında da aynı lâf dolaşıyordu:'Trammel dirilecek!" Deliler, sapıklar ve kaçıklar böyle bir şeye inanabilirlerdi. Fakat normal insanların buna kanmaları şaşılacak bir şeydi.

Cumartesi günü Trammel'in dirileceği katiyet kesbetti. Gardiyanlar, Trammelit'lerden bir kısmına Cumartesi günü öğleden sonra üçte Arthur Trammel'in yeniden doğacağını müjdelemişlerdi. Hattâ Gardiyanların bahsettikleri yeri bile biliyordum ben. Zaman zaman gidip atış talimi yaptığım bir tepenin civarında dirilecekti Trammel. Adam, Los Angeles'in yakınında Hollis kasabasında tekrar hayata kavuşacaktı.

İnanılacak bir şey değildi bu. Fakat gazeteler ve radyolar hep aynı şeyden bahsediyorlardı. Hepsi de bu işe inanmamış gibi bir tavır takınmışlardı. Fakat yine de hep aynı şeyler söyleniliyordu.

Lyn'le bu mevzuu konuştuk tabii. Ben, "Trammel'in tekrar doğduğunu veya dirildiğini kabul ettirdiler mi mesele kalmayacak," dedim. "Trammelit'ler onun dirildiğine inanınca akla hayale sığmayacak her şeyi de yapabileceğini kabul edecekler. O zaman bir sürü insan da Trammelit olacak. Böylece Gardiyanlar da milyarder olacaklar tabii."

Lyn'in kaşları çatılmıştı. "Shell, Perşembe gecesi oraya gitmene razı olmuştum. Zira sözlerini makûl bulmuştum. Halâ aynı fikirdeydim. Fakat bu seferki sadece Trammelit'lerin bulunacağı rastgele bir toplantı değil. Hem bu ay ışığında da olmıyacak. Bu adamlar kendilerinden çok eminler."

-"Öyle. Beni şaşırtan da bu ya. İşi nasıl yapacaklarını tahmin edebiliyorum. Yalnız makyaja rağmen kimseyi Trammel'e benzetmelerine imkân yok. Bu tam manâsıyla dolandırıcılara has bir numara. Yarınki işi istedikleri gibi yaptılar mı mesele kalmıyacak. Yüksek Varlık, bir müddet müritlerine gözükmese bile kimse sual soramıyacak. Belki de ölüp dirildiği için dinlenmeğe ihtiyacı olduğunu söyliyecekler. Gardiyanlar o takdirde istedikleri gibi hareket edebilirler. Yüzlerce yalan uydurabilirler... Bu kere Trammel'in doldurmuş olduğu ses bantları ellerinde."

Lyn, içini çekti. "Bu adamlar zorla bir şeyler yapacaklar galiba."

-"Ya bu numarayı yapacaklar ya da işten çekilecekler. Mamafih bir müddet kimse sahte Mr.Trammel'e sokulamıyacak. Ondan sonra da ahali o sahtekârı Trammel sanacak. Adam canı isterse sakal bırakır veya başka birnumaraya kalkışır. Yarın işler yolunda gitti mi korkacak bir şey kalmıyacak. Yalnız yarın kimsenin dirilen Trammel'e yakından bakmaması lâzım."

-"Her halde kimseyi ona yaklaştırmıyacaklar."

-"Haklısın. Gardiyanlar 'Trammel dirildi!' diye bağırarak yere düşüp bayılacaklar. Yalnız halâ bir şeye aklım ermedi. Gardiyanlar, Trammel'e benzer birini nasıl bulacaklar? Zira böyle birini bulmak için ancak üç, dört günleri vardı. Bu sadece ... Hay Allah kahretsin! "

Sustum. Zira Trammel'in ölümünden beri kafamı kurcalayan şeyin cevabını bulmuştum. "Biz neden bahsediyoruz kuzum. O Gardiyanlar, yeni bir Trammel bulmak için üç gün dolaşmadılar. Onlar aylardan beri Trammel arıyorlardı. İstedikleri kadar vakitleri vardı. Bana kalırsa onlar Trammel'i öldürdüler."

Lyn, "Nee?" diye bağırdı.

-"Sözlerimi duydun. Bunun sebebini bilmiyorum. Belki de Gardiyanlar, bütün paranın kendilerine kalmasını istediler. Veya Trammel'in yaşamasının doğru olmadığını düşündüler. Sebebini bilmiyorum. Fakat kendi adamlarını öldürdüler. Hem bu işi hazır oldukları vakit yaptılar. Onun için bu dirilme numarası hazırlandı. Serseriler kendilerinden eminler."

İlk defa Trammel'in ölümüyle ilgili hususları anlamıştım. Herkes Trammel'e bakarken birdenbire patlama olmuştu. Adam herkesin gözleri önünde ölmüştü. Bu hesaba göre katiller bu işe kaza süsü vermişlerdi. Zira binlerce insanın bu hadiseyi görmesini istemişlerdi. Arthur Trammel'in parça parça cesedini gören Trammelit'lerin de adamın hakikaten öldüğüne kanaat getirmişlerdi tabii. Şimdi de uzun zaman evvel bulunup yetiştirilen Trammel'e benzer mahlûk mezardan çıkıverecekti. Böylece herkes de bir mucize görecekti. Doğrusu namussuzlar işi iyi hesaplamışlardı.

Kendi kendime, "Bu işi yarı yarıya başarmış sayılırlar," dedim. "Sadece Trammel'in dirilmesi kaldı. İşte ben bu dirilişte hazır bulunmalıyım."

Lyn'e baktım. "Bir şey daha var, yavrum. Gardiyanlar, hemen işe el koydular. Demek ki onlar çoktan hazırlanmışlardı. Uygun anı bekliyorlardı. Çarşamba'dan daha uygun bir gün de ola-

mazdı tabii. Cuma günü Trammel'i tehdit ettim. Sonra çıldırdım. Pazar gecesi ve Pazartesi bir sürü insan öldürdüm. Hele Pazartesi akşamı Trammel'i gebertmeğe kalktım. Herkes böyle sanıyor. Gardiyanlar da halkın buna inanmasını istiyorlardı zaten. Trammel'in cinayete kurban gittiği tesbit edilseydi o vakit herkes onu benim öldürdüğümü sanacaktı. Salı gecesi · Çadır Toplantısı yoktu. Halbuki Gardiyanlar, Trammelit'lerin bu ölümü görmelerini istiyorlardı. Onun için Çarşamba gecesini seçtiler. Ondan sonra da benim Trammel'i öldürmüş olduğumu imâ ettiler."

Gazeteyi almıştık ama okumaya vakit olmamıştı. Lyn'in kucağında duruyordu bu. Genç kadın gazeteye bir göz atıp mırıldandı. "Sözlerini dinleyince Peygamberin bugün öğleden sonra uçacağına inanacağım geldi."

Önce gülecek oldum. Sonra aklım başıma geldi. "Kim?...Kim?"

-"Uydurma bir Peygamber. Gazete onun bugün üçte uçacağını yazıyor. "Parmağıyla işaret etti. Birlikte yazıyı okuduk.

Fazla bir şey yoktu ama haber çok enteresandı. Güneş Krallığının Sevgililerinin Reisi Peygamber Sevgili, hemen dünyadan ayrılacağını bildirmişti. Peygamber Sevgili, güneşe uçacaktı. Kendisi, "Geldiğim güneşe döneceğim," demişti

Beni alâkadar eden bir şey vardı. Peygamber Sevgili, Arthur Trammel'in şarlatan olduğunu iddia etmişti. Zira mezardan tek çıkabilecek şahıs Peygamber Sevgili'ydi. Hattâ, kendisi on yedinci defa dirilmişti. Üstelik Sevgili, şarlatanın dirilemiyeceğini ve kendisinin aynı yerden güneşe uçacağını iddia etmekteydi.

-"Anlaşılan," dedim. "Şu Sevgili, bu arada aklını kaçırmış olacak. O da üçte uçacak. Yani Gardiyanlar'ın numarasından tam yirmi dört saat

evvel. Şehirdeki bütün tarikatlar numaraya başlıyacaklar galiba."

Ondan sonra pek konuşmadık. Nihayet Lyn kucağıma oturup kollarını boynuma doladı. Dudaklarını da kulağıma yaklaştırdı. "Shell, Trammelit'ler liderlerinin geri döndüğüne inanınca her şey bitecek. Hiç biri Trammel'in aleyhinde konuşmak istemiyecek. Kimse onların ağzını açtırmıyacak. Gardiyanlar, yarın muvaffak olurlarsa."

Sözlerimin Lyn'e nasıl tesir edeceğini düşünmeden atıldım. Bu işte başıma neler geleceğini biliyordum. Fakat neler yapacağıma da karar vermiştim. Yalnız o ara bu plânımı kendime saklamayı unutuverdim. Bu işi başkalarının bilmesini istemiyordum. Zira kollarım veya bacaklarım koparken civarımda başkasının olması işime gelmeyecekti.

Onun için sanki Lyn'e daha evvel anlatmışım gibi konuşmaya başladım. "Yalnız bir şeyi unutuyorsun, sevgilim. Trammel'e benzeyen birini bulmak zor. Buldukları adamı boyamaları ve iyi makyaj yapmaları lâzım. Hem bu işi başaramıyacaklar. Zira yarın üçte ben orada hazır bulunacağım. Sahte Trammel'in üstündeki şeyleri çekip çıkaracağım tabii. Bu arada kıyameti koparacağım."

Lyn, bayılmadı.

Sadece ayağa fırlayarak haykırdı, "Budala! İntihar etmeğe karar vermiş, mantıksız aptal!" Bu ve buna benzer bir sürü lâf söyledi. uzun uzun münakaşa ettik. Nihayet Lyn, kararımın kat'i olduğunu anladı. Ne pahasına olursa olsun bu işi yapacağımı öğrendi. Ağlamasına rağmen yumuşamadığımı görünce de benimle beraber geleceğini söyledi. Biraz daha münakaşa ettik. Nihayet son ana kadar yanımda bulunmasını kabul ettim. Fakat oyun başlıyacağı zaman yanımdan ayrılmasını şart koşmuştum.

Saat ikiye gelince ayağa kalktım. "Bugün gidip Trammel'in dirileceği yere bakmamız lâzım. O arada Peygamberin uçuşunu da seyredelim bari."

-"Pek alâ gideyim."

-"Kim bilir? Belki de eğleniriz. Hem biz neye üzülüyoruz kuzum? Yarına kadar bir şey olacağı yok. Belki de bu işin iç yüzü o vakite kadar anlaşılır."

YİRMİNCİ BÖLÜM

O gece heyecanlıydım. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken Lyn, elimi yakalıyarak beni kendi yanına, divana çekti. Sonra bir kedi yavrusu gibi kucağıma yerleşti. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

-"Shell," diye mırıldandı. "Başka bir yol yok mu? Yarın oraya gidip bu işi yapman şart mı? Sonra tek başına olman mı lâzım?"

-"Evet, sevgilim. Aptal gibi konuşma. Bunun sebebini sana izah etmeme lüzûm yok. Kalabalıkların ne mânaya geldiğini sen benden daha iyi bilirsin. Kütle pisikolojisi hakkında fikrin vardır. Onun için yarınki toplantının nasıl olacağını da anlamışsındır."

-"Biliyorum. Allah kahretsin, biliyorum! Fakat tek başına bir şey yapmanı imkân var mı?"

-"Sana anlattım, Lyn. On sene aramış olsalar bile Trammel'e benzeyen birini bulmuş olmalarına imkân yok. Onun için buldukları adama bol bol makyaj yapacaklar. Belki de takma kaş, burun ve porselen diş kullanacaklar. Saat üçte ben o adamın burnunu, kaşını ve elime ne gelirse çekiştireceğim. Bu da mezardan yeni kalkan Trammel'i fena halde sinirlendirecektir tabii."

-"Shell, adamın maskesini düşürdükten sonra ne olacak? Toplum pisikolojisini senden daha iyi bildiğimi söyledin. Bunu çok iyi bilirim."

-"Yani? Bana nutuk çekme. Konuşmak bana düşer."

Lyn, çok ciddiydi. "Shell, beni dinle. İstediğini yapsan bile ahali kandırıldığını anlar anlamaz hiddetlenecektir. Belki de öfkelerini senden çıkarmağa kalkışacaklardır. Sahtekâr değil sahtekârı ortaya çıkaran adama kızacaklardır. Neden bahsettiğimi biliyorsun, Shell."

-"Saçmalama! Neden bana faydalı şeylerden bahsetmiyorsun? Bu tatsız sözleri bir tarafa bırak. Neden..."

Biraz geriye çekildi. Yüzü halâ ciddiydi. Sözlerimi bir buseyle kesti. Onun üzerine, Özür dilerim yavrum," dedim. "Sinirlerim fena halde gerildi."

-"Biliyorum. Konuşursan biraz açılırsın."

-"Lyn, yapılacak başka bir şey olmadığının farkındasın. Bu işi bırakırsam başıma neler geleceğini de biliyorsun. Bunu, onların gözlerinin önünde yapmalıyım. Bunu yapmazsam o sahtekârlara inanacaklar. Müritlere iki şeyi ispat etmeliyim. Trammel'in öldüğünü ve Gardiyanların sahtekâr olduğunu anlamaları lâzım. Bunu yaptığım takdirde Gardiyanların sözlerinin yalan olduğu da anlaşılacak. Bana iftira ettikleri de ortaya çıkacak. Bu adamlar bu işi uzun zaman evvel ayarlamışlar. Onun için Shell Scott'u da arada harcayabilirler tabii."

Lyn, tebessüm ediyordu. Sözümü bitirir bitirmez dudaklarını büzerek bana doğru eğildi. Ona bir şey daha söyliyecektim ama bunun ne olduğunu unutuverdim.

Trammel'in dirilme günü gelip çatmıştı. Adam üç saat sonra tekrar hayata kavuşacaktı.

Ben de orada olacaktım tabii. Yalnız tanınmadan, durdurulmadan o iplerle çevrili sahaya kadar gidebilecek miydim acaba?

Lyn, "Otur Shell," diye gülümsedi. "Biraz dinlen. Kendini mahvedeceksin." Bu sefer dolaşırken hakikaten halıya bir delik açmıştım. Gidip Lyn'in yanına çöktüm.

-"Öğle üzeri oldu, yavrum. Orada olmam lâzım. Fakat daha yola çıkmadan bana mâni olmalarını istemiyorum."

-"Sen..." Sabahtan beri kılık değiştirmekten bahsetmiştik. "Sen bir kadın gibi git. Bu sefer..."

-"Aman Yarabbi! Lyn, benim kadın kılığına girmeme imkân var mı? Gülerler halime. Hem sen şimdiye kadar bir seksen beş boyunda doksan sekiz kilo ağırlığında kaç kadın gördün?"

İçini çekti. "Galiba çaresi yok..."

-"Her şeyin çaresi vardır."

-"Uçmak gibi mi? Shell, oraya gitmeni istemiyorum."

-"Bu bahsi kapatmıştık yavrum. O adam uçmasını bilmiyordu zaten. Yanlış başladı işe. Hem tüyleri de yoktu.... Neyse, yanaklarımın içine pamuk sokabilirim, saçlarımı boyarım, hattâ kesebilirim. Bir çok şey yapabilirim. Fakat bir seksen beş boyuma bir çare bulamam.Halbuki o kalabalıkta beni tanıyan bir sürü insan var. Ah, bir küçülüp büzülebilseydim...."

Lyn, ümitli ümitli, "Hiç olmazsa nasıl kaçacağını kararlaştırdık," diye fikrini açıkladı.

-"Öyle." O sırada çırılçıplak soyunup vücûduma tüyler yapıştırmayı düşünüyordum. Toplantıya kuş gibi katılabilirdim. Lyn'le bir gece evvel Cadillac'ımı kilitlediğim garaja gitmiştik. Arabamı bıraktığım yerde bulmuştum.Neyse polisler bunu ele geçirememişlerdi. Cadillac'ın

bagajından beş kilo ağırlığında bir çuval çıkarmıştım. Bunun içinde tetra hedronlar vardı. Bunu Lyn'in Chrysler'ine koymuştuk. Kaçarken kullanacaktık onları. Ama toplantıya gidebilmek için ne yapacaktım?

Lyn, birdenbire bağırdı. "Shell! Belkiküçülebilirsin. 'Kırmızı Değirmen' filmindeJose Ferrer'in yaptığı gibi dizlerinin üstünde yürüyemez misin? Ayaklarını kalçalarına bağlarız. Dizlerine de bez doldururuz."

Önce heyecanım geçer gibi oldu. Sonra kafamda bir şey patladı sanki. "Yavrum, sen fevkaladesin! " Onu belinden yakalayıp havada zıplattım. Yere bırakınca da güldüm. "Küçülemem yavrum. Fakat daha mükemmel bir şey yapabilirim."

-"Daha mükemmel mi?"

-"Evet. Dinle." Ona aklıma geleni anlattım. Sonra hemen işe koyulduk. Bir saat sürdü bu. Randolph Hunt'a da telefon edip işi anlattım. Yaşadığım takdirde kulübesine sığınabileceğimi söyledi. Sonra epeyi para sarfederek istediklerimi yaptırttı. Saat biri otuz beş geçe yatak odasında hazır vaziyetteydim. Lyn de ön odada beni bekliyordu.

Yanına gidince katıla katıla gülmeğe başladı. Bu işi beraber yapmasaydık her halde beni görünce bayılırdı. Zira Lyn'in pudrasını yüzüme sürmekle kalmamış kaş kalemiyle de çiçek bozukları yapmıştım. Artık en az iki metre boyundaydım. Sırtımda yerlere değen eski püskü siyah bir cüppe vardı. Siyah saçlarım çok uzundu. Siyah sakalım da göğsüme kadar iniyordu. Elimde de bir âsa vardı.

O O

O

YIRMIBİRİNCİ BÖLÜM

Lyn, neşeli neşeli güldü. "Fevkalâde olmuşsun."

-"Tabii." Yapıştırmış olduğumuz kalın siyah kaşlarımı oynattım. "Kimse Shell Scott'u bu kılıkta tanıyamaz. Ne akıllıyım değil mi?"

-"İğrenç bir mahlûksun. Benim sevgilim değilsin."

-"İyi, bu ara sevgilin olmak istemiyorum zaten. Hele şu iş bir bitsin..."

Yüzündeki kederli ifadeyi görünce sustum. Saatimi bileğimin içine geçirdim. Lüzumunda buna usulca bakabilecektim. Yola çıkma zamanımız gelmişti.

Trammel'in dirileceği yerin bir buçuk kilometre kadar uzağına kadar gidebilmiştik. Kalabalığa yukarıdan bakınca Lyn, şaşırdı. "Aman Yarabbi! Aşağıda en az elli bin kişi var."

Lyn, arabayı yolun kenarına park etti. Oradan ancak kalabalığın küçük bir kısmını görebiliyorduk artık. Genç kadın, bana döndü. "Ne hissediyorsun, Shell?" Sesi titriyordu.

-"Şey," dedim. "Şey... Fazla neş'eli olduğumu iddia edemiyeceğim. Daha doğrusu biraz korkuyorum." Dışarıya bakınca kalabalığı görüyor ve tuhaf bir hisse kapılıyordum.

-"Oh, Shell..." Birdenbire genç kadının yüzü allak bullak oldu. Göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Durmadan ismimi tekrarlıyordu. "Shell, Shell, ne olur gitme? Bu işi bırak. Seninle birlikte kaçalım. Bir yere gidelim."

Düşmemek için dikkatliyürüyordum ve epeyi yorulmuştum. Zira boyumu uzatmak için yirmi santim yüksekliğinde aluminyum eşaslar takmıştım ayaklarıma.Sirkteki palyançolardan görmüştüm bunu.Eşasların kayışları bileklerime ve dizlerimin altında bağlıydı.

Siyah cüppe yerlerde sürünüyor, eşaslarımı ve elbisemi gizliyordu. Son bir kaç metreyi âsâma dayanarak geçtim. Takma sakal yüzüme sıcak gelmeğe başlamıştı. Sakalın ucu göğsümü gıdıklıyordu. Güneş bulutlarla kaplıydı ama ben ter içinde kalmıştım.

Tabuta bakmaktan vazgeçip başımı çevirince beş metre ilerdeki mavi üniformalı iki polisi gördüm. Kendimi tutmasaydım kaçacaktım. Kalabalığın arasında düzinelerle polis vardı. Etraf polis doluydu. İple ayrılmış sahanın etrafını da polisler sarmıştı. Yalnız bu ikisi kenarda durmuştu. Herhalde yaklaşanları gözetliyorlardı.

İki polis de merakla bana bakıyordu. Ağızlarının açık kalmasından hakkımdaneler düşündüklerini anladım. Benim çok acaip bir mahlûk olduğuma kanaat getirmişlerdi.

Onun için onlara bakarak kollarımı açtım. Elimdeki asaya kaldırdım. Sesimi kabil olduğu kadar alçatarak, "Günahkârlar!" dedim. "Pis günahkârlar! Canınıza okundu!" Veya böyle bir şeyler söyledim. Modern peygamberlere uygun bir şekilde konuşmaya gayret ediyordum. Sonra dönüp ağır ağır yürüdüm. Yine âsâma dayanıyordum tabii.

On adım attıktan sonra arkama baktım.

Polislerden biri 'Deli' der gibi parmağıyla başını işaret ediyordu.

Artık kalabalığa yaklaşmıştım. Kadınlar ve erkekler gözlerini hayretle açarak bana bakıyorlardı. Bu arada burada bulunacağını tahmin ettiğim şeyleri de gördüm tabii. Fakat yine de çok şaşırdığımı söylemeliyim.

Hayat hakikaten çok tuhaftı. Civardaki battaniye, yatak, çadır kahve ve sandöviçleri kastetmiyorum. Kalabalığın içinde bir sürü türbanlı, entarili, cüppeli, taçlı adam vardı. Bunlar sayılmıyacak kadar fazlaydılar. Bunlar yetişmiyormuş gibi altın renkli elbiseler veya iri benekli kostümler giymiş erkekler de gördüm. Hattâ çarşafa veya kefene sarılıp gelmiş adamlar bile vardı. Bu arada kadınların bazılarının kılığı da bir acaipti. Hattâ ot etekli, bereli genç bir kadına bile tesadüf ettim.

Delilikten başka bir şey değildi bu. Los Angeles'in Hollywood'a yakın olmasının tesiri büyüktü tabii. Ama aslında Los Angeles 'Anormaller Memleketiydi.' Bunu zaten kimse inkâr etmiyordu. Nedense Los Angeles delileri ve çılgınları kendisine çekiyordu. Anlaşılan bir vatandaş muvazenesini kaybeder kaybetmez doğru Güney California'ya koşuyordu.

Los Angeles'de sadece üç yüz mezhep vardı. Bazılarının müritleri binden fazlayken bazılarına ise sadece bir kişi devam ediyordu. Bana kalırsa bütün tarikatlerin mensupları Trammel'in dirilişini seyre koşmuşlardı. Evet, Trammel'in 'Yeniden Doğuşu' mühim bir hadiseydi.

Ben ağır ağır ilerleyerek bu deliler alayına bakarken herkes beni gözetliyordu. Arada sırada benden daha acaip kılıkta olan biri, her halde yanlarında müritleri olan bir lider, bana acaip bir işaret yapıyor veya bir şeyler söylüyordu. Fa-

kat ben onların hepsini görmemezlikten geliyordum.

Gözlerini tabuta dikmiş olan adamlar bana bakmıyorlardı önce. Fakat sonra gözlerini benden alamaz oldular. Önümdekiler, acaip, hırıltılı bir ses duyarak dönüyor ve önce sakallı devi farkediyorlardı. Sonra yüzü gözü allak bullak olmuş devin elindeki korkunç şeyi kendilerine doğru sallayarak saldığını görüyorlardı. O zaman da önümde durmak işlerine gelmiyordu tabii. Bu işi yirmi devam yaptım ve böylece epeyi ustalaştım.

Nihayet oraya vardım.Epeyi sıkışmıştım fakat iplere dayanmıştım. Tabutla aramda üç metre kadar bir mesafe vardı artık.

Birdenbire avuçlarım terlemeye başladı. Boğazım kurudu. Âsâya sıkı sıkı yapıştım. Buna dayanıp derin derin soluk almaya başladım.

Saat üçe beş vardı. Yâni Trammel'in dirilmesine beş dakika kalmıştı

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

O zamana kadar en öne geçmek için yürümüş, hareket etmiştim. Fakat artık düşünecek zamanım vardı.Fikirlerim de birdenbire değişmişti.

Başımı çevirip sol tarafa ve meyilli arazinin arka tarafına baktım.

Lyn, oradaki ağaçların arkasında bekliyecekti beni. Su deposunun gerisine park edecekti arabayı. Durduğum yerle orası arasında kalan adamlara bir göz attım. Sonra Tabut Meydanına ve Gardiyanlara baktım.

Gürültüye o kadar alışmıştım ki sesler gitgide yavaşlayınca bir tuhaf oldum.Arkadaki adamlar sesin hafiflediğini fark ederek susmuşlardı. Böylece sessizlik gitgide yayılıp her tarafı kaplamıştı. Ama herkes sanki bir işaret almış gibi susmuştu. Biraz sonra mırıltılar başladı.

Birdenbire aklım başıma geldi. Ben bir şeyi unutmuştum. Hareket ettiğim zaman ne olacaktı? Sür'atle oradan uzaklaşmam lâzım gelecekti. Halbuki eşaslar halâ ayaklarımdaydı.

Üçe dört dakika vardı.

Bir adım atmadan evvel ayaklarımdan bu eşasları çıkartmalıydım. Fakat eğilip kayışları çözerek onları atmam ve herkesin içinde birdenbire yirmi santim kısalmam imkânsızdı. Yanımdakiler durumu farketmeseler bile Gardiyanlar bunu görürlerdi.

Gardiyanlar sol tarafımda duruyorlardı.

Tabutun ve halkın karşısındaydı onlar.En yakındakiyle aramda en fazla bir, bir buçuk metrelik bir mesafe vardı. Gardiyanlardan hiç biri tabuta bakmıyordu.Yan gözle halkı süzmekle onların yüzlerindeki hayranlık dolu ifadeyi tetkikle müşgûldüler.Eşasların beni durduracağını düşünüp hiddetlenirken aklıma bir şey geldi.

Durumuma bir çare bulmuştum.Yalnız etrafta imanlı ve imansız bir sürü insan olduğu için tereddüt ediyordum.Zira dua edecekmişim gibi eğilip o eşasları çıkaracaktım.

Üçe üç kalmıştı.

Kollarımı ağır ağır kaldırdım.Avuçlarımı birbirine dayadım. Sonra ellerimi göğsüme götürüp başımı eğdim. Kayışları bularak tokalarından çektim. Bir iki saniye içinde aluminyum eşasları ayaklarımdan çıkarmıştım.İç çeker gibi bir nefes aldım.O anda kalabalık da benimle nefes almış gibi geldi bana. Sağımda ve solumda bir hareket farkettim.

Ne olduğunu ancak bir kaç saniye sonra anlıyabildim. Ben numaradan duaya başlayınca diğerleri de beni görmüşler ve belki de bir emir olarak kabul etmişlerdi.Sağımdaki adam da benim gibi diz üstü çökmüştü.Önce o çökmüştü.Arkasındaki de onu taklit etmişti. Bunun üzerine kadın erkek gerileyip kendilerine yer açarak diz çökmeğe koyulmuşlardı.Geri kalanlar da bir koyun gibi onlara uymuştu.

Yarım dakikadan daha az bir zaman içinde herkes diz üstü çöktü.Ayakta kalan biri benim biraz evvelki halimden daha fazla dikkati çekecekti. Etrafıma bakındım. Kalabalıkta ayakta duran birini arıyordum. Fakat boşuna ümitlenmiştim. Elli bin kişi de yere çökmüştü.

Üçe iki vardı.

Sol tarafa bir göz attım. Birdenbire rü-

yamdaki parlak düzlüğü görüyormuşum gibi geldi banm. O anda bu kalabalığın ne manâya geldiğini hissettim. Arkamda bir insan duvarı vardı. Ben şarlatanı ortaya çıkarsam bile kalabalık bana saldırabilirdi. Ben onların şaşkınlığından istifade ederek kaçacağımı düşünmüştüm. Fakat meydanın etrafındaki kalabalığı yarmaya imkân olmadığı aklıma gelmemişti.

Ortalığa yine bir sessizlik çökmüştü. Saatime baktım. Saniyeyi gösteren iğne ilerliyordu. Saat üçe yaklaşırken bu iğnenin çıkardığı en küçük sesi bile duyuyordum.

Üçe bir vardı.

Birdenbire etraf loşlaşmıştı. Havanın da serinlediğini hissederek titredim. Buna bir manâ verememiştim. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakınca güneşin bir bulut arkasında kaldığını gördüm. Bu bir çok defalar olmuştu. Fakat vaziyeti saat üçe gelirken fark ettim.

Siyahlar giymiş altı Gardiyan artık hareketsiz duruyorlardı. Gözlerini tabuta dikmişlerdi. Ben de tabuta baktım. Zira vakit gelmişti. Saat üçtü. Trammel'in dirilme zamanı gelmişti artık.

Tabutun kapağı oynadı.

Ahali içini çekti. Ben de tabuta baka kalmıştım. Herkes gibi ben de heyecanlıydım.

Önce kemikli bir beyaz el tabuttan dışarıya çıktı. Nefesler de kesildi. Tabutun kapağı yukarıya kalktı. Gıcırdayarak açılıp arka tarafa düştü. Bu gıcırtı bir feryattan daha yüksek gelmişti bana.

İki beyaz el tabutun kenarlarını tuttu. Adam tabutun içinde doğrulup oturdu. Suratı taş gibiydi. Çok sâkindi bu bembeyaz yüz. Ölümün gölgesi vardı bu çehrede.

Kalabalık kımıldandı. Sesler hafif hafif yükseldi. Kadınlar ağlayıp bağırıyor, erkekler hay-

kırıyorlardı.Zira tabuttaki adam kımıldıyordu.

Ben bir iki defa başımı salladım.Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gördüğüm şey beni adetâ ipnotize etmişti. Bunu beklemiş, böyle bir şeyin olacağını tahayyül etmiştim.Ayaklarımı geriye çekerek adelelerimi gerdim.

Adam sıskaydı.Cildi de çok beyazdı.Gardiyanlar, muvaffak olmak için Trammel'in benzerini ortaya çıkarmak mecburiyetindeydiler. Etrafımdakiler ağlar, bağırır, haykırırken ben kendimi zorlıyarak karşıdaki adamı süzmeğe devam ettim.

Adam alçak tabuttan çıkarak yerde durdu. Ben de harekete geçtim.Etrafımda gürültü ayyuka çıkmıştı.Herkes bağırıyor anlaşılmaz lâflar ediyordu.Kadınlar da dönüp yere düşüyorlar, inleyip haykırıyor ve ağlıyorlardı.

İplerin arasından geçerek adamın üstüne atladım.Birdenbire hayretle döndü. Yüzü büsbütün beyazlaştı.Üstüne saldırdığım sırada da geri çekildi. Ben ayağımı şiddetle yere vurup ondan bir kaç santim geride durdum.Elimi uzatıp yüzünü gözünü tırmalamaya kalktım.O anda bütün sesler kesildi.Elim yüzünde kaldı.Donmuştum.Zira karşımdaki adamın kim olduğunu anlamıştım. Bu hususta en küçük bir şüphem yoktu.

Arthur Trammel'di o!

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kafam durdu sanki. Arthur Trammel'in ölmüş olduğunu....onun parça parça kanlı vücûdunu,...cesedini gördüğümü biliyordum. Fakat... bu adamın Trammel olduğundan da emindim.

Sonra Arthur Trammel, gerileyerek, sol elini kaldırdı. Mafsalları çıkık uzun parmağıyla beni işaret etti.Derin sessizlikte bir kıyamet borusu tesiri bırakan bir sesle kükredi, "İşte beni öldüren adam bu!"

Sözleri sona ererken, beş,....on,...ve nihayet elli bin gırtlaktan bir homurtu yükseldi. Bu evvelâ bir hayli boğuktu.Gök gürültüsünü andırıyordu. Sonra ahali birdenbire beklenmedik bir şiddetle patladı. Bu bir feryat,gırtlakları yırtan bir korku ve nefret çığlığıydı.Şimdiye kadar böyle bir ses duymamıştım.

Trammel'in beni göstererek, ithamda bulunduğu andan, bu ana kadar kimse bana doğru ilerlemeğe kalkmamıştı.Fakat o müthiş gürültü kulaklarımda uğuldarken biri kımıldadı. Ama halktan bir kimse değildi bu. Meydandaki Gardiyanlardan kısa boylu tıknaz bir adam bana doğru atıldı. Cüppemi yakalayarak beni çevirdi.Ve o anda benim de aklım başıma geldi.

Kısa boylu, tıknaz Gardiyan, beni döndürdü. Lâkin, ben de sol elimi karnımın üzerinden yana doğru salladım.Elimi de gererek, açmıştım. Elimin, kalın kenarı ağzına çarptı. Dişlerinin, ezilen dudaklarının altında çatır çatır kı-

rıldığını hissettim.

Bütün etrafımda bir hareket vardı.Renkler, şekiller birbirine karışmıştı sanki.Diğerleri henüz meydana girmemişlerdi. Fakat biraz sonra üzerime saldıracaklarını biliyordum. "Ben artık ölmüş sayılırım," diye düşünüyordum."Ama ne olursa olsun bu herifleri kopuk kol ve bacaklarımla da bir müddet idare ederim. "Bu yüzden bu çığlık çığlığa bağıran, kana susamış budalaları sersemletebilecek tek şeyi yaptım.Hoş artık onlarda sersemleyecek hal var mıydı, o da belli değildi ya. Bir atılışta ayağa kalkmış olan Arthur Trummel'in yanına gittim.Çenesine olanca kuvvetimle müthiş bir yumruk indirdim.Kalkmış olan Trammel böylece tekrar yattı.

Üzerine eğilerek, onu sıkıca tuttum.Gevşek vücûdunu başımın yukarısına kaldırdım.Dönerek, ahaliye doğru saldırdım.Hem gittikçe hızlanıyor, hem de korkunç naralar atıyordum.

Şu son on saniye, herkese başka başka tesir etmişti.Meydana doğru gelmiş olanların, çoğu ya gerilemiş, ya da dönerek kaçmağa başlamıştı. Zira tepeme yağacak olan yıldırımlardan korunmak niyetindeydiler.Fakat önümde halâ bir sürü adam vardı.Eğilip, sürüne sürüne yandaki iplerin altından geçecek vaktim yoktu. Bu yüzden daha da hızlanarak, kendimi iplere vurdum. Sonra yerlerinden fırladı. Neyse, iplerden böylece kurtulmuş oldum. Sonra da Arthur Trammel'i bayılmak için bekleyen elli kişinin üzerine doğru olanca gücümle fırlattım.

Bazıları hakikaten bayıldı. Bir kısmı çil yavrusu gibi dağıldı.Allah bilir, artık benden mi korkmuşlardı, yoksa Arthur Trammel'den mi? Tabii mühim bir kısmı artık benim ne manyak olduğumu biliyorlardı. Bu şöhretimin de büyük faydası oldu tabii. Benim gibi biriyle boğuşmak ni-

yetinde değillerdi.

Birdenbire bilerek, isteyerek bir istikamet seçmemiş olmama rağmen bir gün önce gözüme kestirdiğim o acaip şekilli çalılığa doğru ilerlemiş olduğumu farkettim.Tepenin yarısına kadar tırmanmıştım. Tabii çalılıkla aramda daha bir sürü adam vardı. Lâkin bunların çoğu da bana değil arkama Trammel'e ve peşimden adetâ uluyan kalabalığa bakıyorlardı.Çalılığa doğru seyirttim.

Karşıma iki herif dikildi. Ya adamlar korkudan taş gibi donup kalmışlardı.Ya da büyük bir cesaret göstermek niyetindelerdi. Ne budala olduklari anlaşıldı. Her ikisi de çenelerine birer yumruk yiyerek şaşılaştılar. Başka bir adamı ittim. Bir kadını,....kusura bakmayın,....dirsekledim. Kalabalık oldu ama ne yaparsınız?

Ancak en son saniyelerde çalılığa erişebileceğimi düşünmeğe başladım. Hoş bunu yapabilmek de o kadar büyük bir marifet değildi ya. Neticede on sekiz metre derinliğinde bir uçuruma atlamak pek de sevinilecek bir şey sayılmazdı.

Çalılığı gözden kaçırmamağa çalışarak, uçurumun kenarından uzaklaştım. Bir kaç kişi kaçıştı. Ben de naralar atarak diğerlerinin yanından geçtim. Tam çalılığın karşısına gelince sağa döndüm ve o tarafa doğru koştum.

Uçurumun kenarına doğru giderken, kendi kendime akıllıca hareket edip etmediğimi soruyordum. Benim aslında plânladığım bu muydu? Bütün bu olanlardan sonra iyice oynatmış da sayılabilirdim. İşte bu düşünce beni fena halde rahatsız ediyordu ama koşmaya devam ettim.

Sonra uçurumun kenarına erişerek, atladım.Kollarımı çırparak, güneşe doğru uçtum..

ⓞ ⓞ

ⓞ

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili'den daha iyi uçamadım tabii. Güneş onun felâketine sebep olmuştu. Ben de onun gittiği istikamette ilerledim. Yâni aşağıya düştüm. Kendi kendime, "Ah," dedim. "Aman ben bu işi böyle plânladım zaten." Zira aşağıya bakmaktan korkmama rağmen, o çalı kümesinin altında açık su deposu bulunduğunu biliyordum. Bunun içinde bir kaç metre derinliğinde su da vardı. O depoyu bir gün evvel Lyn'le iyice tetkik etmiştik. Yâni şu anda kendimi bırakıp, düşmeğe devam etmekten başka yapacak bir işim yoktu. Neticede bu da güç bir şey değildi. Hesaplarım doğru olduğu takdirde... O anda aklıma korkunç bir şey geldi.

-"Allahım! Bu, gözüme kestirdiğim çalı kümesi miydi acaba?"

Birdenbire plânımı tatbik etmekten vazgeçtim. Güç bir işti bu. Ama artık faydası da yoktu. Zira bütün bunlar kafamdan geçerken ben de halâ boşlukta uçuyordum. Nihayet aşağıya bakabildim. Tam zamanıymış. Suyu görebildim. Aynı anda haykırıp, bağırdığımı da anladım. Zira depoya dalar dalmaz, ne kadar su varsa ağzıma doldu. Tankın dibine çarptığım zaman darbenin şiddetinden ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. Fakat kendimi kaybetmemiştim. Ayaklarımla dibe vurarak, yükseldim.

Başımı suyun yüzüne çıkardığım zaman spor arabanın motörünün homurtusunu duydum. An-

laşılan Lyn benim bu enteresan uçuşu görmüştü. Deponun yanına tırmanarak, yere atladım. Diğer tarafa koşarak, kapıyı açmadan arabanın içine zıpladım. Ben daha kanepeye erişmeden Lyn gaza basmıştı bile.

Genç kadın, bir şey söylemedi. Gaz pedalına iyice basarak, evvelden kararlaştırdığımız yola saptı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Dişlerini iyice sıkmış olduğunu farkettim. Gözleri korku doluydu. Uçurumdan iki yüz metre ileride sağa, şoseye doğru saptı. Bir gün önce diğer istikamete gitmiştik. Toprak yol o tarafta, Hollis'de sona eriyordu.

Lyn, çabucak bana baktı. "Ne oldu? Korkunç sesler duydum..." Sesi titriyordu.

-"Sen mi korkunç sesler duydun? Ya benim ne yaptığımı..."

Bir sirenin tiz sesi yüzünden cümlemi tamamlayamadım. Sağda, radyolu bir polis arabası şosede son sürat bize doğru geliyordu.

-"Gaza bas," diye haykırdım. "Gaza bas! "

İkinci araba birincinin yüz metre kadar gerisindeydi. Onun arkasında da üçüncü bir polis otomobili vardı. İçimi çektim. "Oh, oh ne alâ... Bir dakika sonra peşimize binlerce polis takılacak. Bu..."

Durakladım. Zira dört yol ağzına yaklaşmıştık. Oraya ilk polis arabasından daha önce erişecektim. Fakat sapmamız lâzımdı. Ve. Lyn'in araba kullanış tarzına bakılırsa, biz sapmayacak, tepe taklak olacaktık.

Bağırdım. "Fren yap! Fren!" Fakat Lyn, frene basmıştı bile. Kaydık, yalpaladık, yan yan gittik. Toprak yolda döndük. Lyn, ayağını frenden çekti. Tekrar şiddetle bastı. Aynı anda direksiyonu sola doğru çevirdi. Şoseye çıkarken araba zangırdadı, tekerlekler inledi. Burnuma acı bir

yanık lâstik kokusu geldi. Arabanın yan yattığını hissettim.

Artık tepe taklak olacağımızdan emindim. Tam direksiyona doğru uzanırken Lyn bunu sağa doğru çevirdi. Tekerlekler yola çarparken de tekrar solladı. Arkadan bir silâh sesi aksetti. Omuzumun üzerinden baktım. Polis arabası peşimizdeydi. Bize o kadar sokulmuştu ki, memurun elindeki tabancayı görebiliyordum. Sağ elini yanındaki pencereden uzatmıştı. Bana, adam tam sol gözüme nişan almış gibi geldi.

Telâşla döndüm. Ellerimi bacaklarımın arasından uzatarak, yerdeki çuvala daldırdım. Bunun içi acaip biçimli çivilerle doluydu. Tetrahedron denilen çiviler harpte, düşman vasıtalarını durdurmak için yola saçılırdı. Bu da harp sayılırdı. Şu anda bana ateş eden adam benim için bir düşmandan başka bir şey değildi.

Bir silâh sesi daha duyuldu. Kurşun, kulağımın yanından geçerek, ön camı parçaladı. Tetrahedronları avuçlayarak, ellerimi havaya kaldırdım. Acaip biçimli madeni çivileri, başımın üzerinden arabanın arkasına doğru fırlattım. Tekrar telâşla eğildim. Yine şoseye avuç dolusu tetrahedron saçtım.

Polis tekrar ateş etmeğe ve beni öldürmeğe hazırlanırken, arabanın ön tekerlekleri tetrahedronları çiğnedi. Sonra da arka tekerlekler. Evvelâ tabanca patladı. Sonra dört lâstik. Güüm! Güüüüm! Güüüüm!..... Araba sarsıldı. Yoldan kaydı. Bir an, otomobilin takla atacağını sandım. Neyse böyle bir şey olmadı.

Gerilerde bir sürü araba belirmişti. Elli bin kişilik güruhtan bazıları arabalarına atlayarak, bizi takibe çıkmışlardı. Elimi çabuk tutmaktan başka çare yoktu. Şoseye avuç avuç tetrahedron atmağa başladım. Nihayet çuval boşaldı.

Bu iş bittiği zaman diğer iki polis arabası da işe yaramaz hale gelmişti. Biri yoldan çıkmıştı. Birinin ise ön tarafı şosede, arka tarafı yolun dışındaydı. Yan dönmüş duruyordu bu. Yüzü aşan diğer araba kafilesi ise tetrahedronlu kısma gelmek üzereydiler. Doğrusu bakmağa içim elvermedi.

Dönerek, gözlerimi şoseye diktim. Düşünmeğe çalışıyordum.

Birdenbire Lyn'in sesiyle daldığım hayallerden uyandım. Genç kadın, "Ne var?" diye soruyordu. "Yüzün bembeyaz. Hem neden durmadan aynı şeyi tekrarlıyorsun?"

Hayretle sordum. "Neyi tekrarlıyorum? Ben bir şey söylediğimin farkında bile değilim."

-"Deminden beri, "Trammel dirildi, Trammel dirildi!" deyip duruyorsun! "

Alnımdaki terleri düşünceli düşünceli kuruladım. "Bana inan güzelim," diye mırıldandım. "Adam hakikaten dirildi."

İnledi, "Allanım! Shell, kendini topla biraz. Nedir bu halin.. Kendine gel."

Acı acı güldüm. "Hah, ha! Trammel hakikaten dirildi, Lyn. Geldiğimiz yerde o, Eğer şimdi, şu anda su deposunun etrafında dansediyorsa buna hiç şaşmam."

Lyn, sabırlı bir tavırla, "Haydi, haydi," dedi. "Herhalde birini Trammel'e benzettin."

-"Benzetmedim! " diye bağırdım. "Gördüğüm Trammel'in ta kendisiydi. Anlıyor musun, Lyn?"

Başını salladı. "O halde adam ölmemişti..." Ne yaparsınız? Genç kadının inadı tutmuştu bir kere."

-"Hayır," diye cevap verdim. "Arthur Trammel ölmüştü. Şimdi de sağ... Evet, ben çıldırdım. Benim sonum geldi artık! Son saatlerim

bunlar.Güzelim, bana kalırsa ben galiba cehenne me gideceğim. Sonra.. sana bir sır söyleyeyim mi? Buna iyice inanıyorum.Zannedersem beni tam doksan milyon asır ağır ateşte güzelce kızartacaklar. Ah, ah ah....Yaptıklarımı,.....işlediğim günâhları düşünüyorum da..Evet, bunlar her şeye değerdi. Fakat doksan milyon asır...."

-"Saçmalamaktan vazgeçmeyecek misin sen?" Yan yan bana baktıktan sonra gözlerini tekrar yola dikti.

Boğuk bir sesle, "Lyn," diye mırıldandım. "Benim gördüklerimi sen görmedin.Uğradığım felâkete uğramadın... Trammel'le burun buruna geldmedin! Ah, ah! Gözleri Neon tüplerinden farksızdı. Ya sesi? Ya sesi? Duysaydın gök gürlüyor sanırdın."

Lyn, sesini çıkarmayarak, bir elini direksiyondan çekti. Sonra da olanca kuvvetiyle yüzüme bir tokat indirdi. Bir an gözlerimin önünde ışıklı benekcikler uçuştu...

Beş altı saniye ikimiz de konuşmadık.

Sonra ben Lyn'e bakarak, gülümsedim. "Pek alâ, güzelim. Vaziyeti sana daha sonra izah ederim."

Ondan sonraki yirmi dakika telâş içinde geçti.

Lyn, arabayla yoluna devam ederken, ben iki defa otomobil çaldım. Sonra çalınan arabayla genç kadının peşinden giderek, onu aldım. Dediğim gibi bu numarayı iki defa tekrarladık. Biz, çaldığımız Ford'dayken yanımızdan iki, Chevrolet'deyken ise üç polis arabası geçti. Sirenlerin sesinden bir an kulaklarımın sağır olduğunu bile sandım. Chevrolet'nin radyosunu açarak, Lyn'e olanları anlatmağa çalıştım. Radyo, ajans veriyordu.

Spiker, bir an durdu. Sonra da, "Şimdi

yeni bir haber geld . Ah..." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra adamın sesi tekrar duyuldu."Üç gün önce ölen Arthur Trammel, bugün mezarından kalktı...Şey...Affedersiniz." Durdu. "Şey.... bir dakika.." Spiker, öksürdü. "Bu...şey..... bu ilk haber . Henüz teyid edilmiş değil. Trammelizmin kurucusu ve Gardiyanların lideri Arthur Trammel..... öhhö....üç gün evvel ölmüş fakat bugün....öhhö....sayısı yüz bini bulan bir kalabalığın önünde mezarından kalkmıştır.Ona, kendisini öldürdüğü iddia edilen bir pengamber hücûm etmiştir. Bu şahsın Shell Scott olduğu sanılmaktadır..." Bu seferki sessizlik daha da uzun oldu. "Shell Scott'un uçtuğu mu? Allah, Allah!. Shell Scott dün Sevgili adlı bir peygamberin uçmaya çalıştığı fakat başarısızlığa uğradığı yerden havalanmıştır."

Haber bu kadar değildi. Spiker dişlerini sıkarak okumağa devam etti. O arada benim bir kadının kullandığı bir Chrysler'le kaçtığımı da bildirdi. Arabanın numarasını da verdi. Bundan da artık polislerin Lyn'in otomobilini bulmuş oldukları anlaşılıyordu.

Hızla ilerliyorduk. Fren yaptım. Arabakayarak, yolun kenarında durdu. "Buraya kadar..... Bundan sonra yürümemiz iyi olur, Lyn."

Altı saat sürdü bu yürüyüş. Belki hayatımızın birkaç senesine de mal oldu. Fakat gece ona doğru, kulaklarımız halâ sirenlerin tiz sesiyle çınlarken, elli metre ileride Randolph Hunt'ın kulübesinin aşına ışıkları belirdi. Orayayalnız gittim. Hunt'la konuştuktan sonra dönüp Lyn'i de aldım.

Ertesi günü,.... Salı günü yâni,.... saat yarımda Randy, Lyn ve ben, kütüklerin neş'eyde çıtırdayarak yandığı şöminenin önünde oturuyorduk. Bu şartlar altında Jo'yla Olive davet edilmemiş-

ti tabii. Üçümüz bütün gazeteleri okumuş, radyoyu dinlemiş ve televizyon seyretmiştik. Randy, etrafı dolaşarak, bazı kimselerle de konuşmuş ve öğrendiklerini bize tekrarlamıştı.

Daha önce haber heyecan uyandırmıştı. Şimdi ise herkesde çılgınlık emareleri gözüküyordu. Dedikodu, adetâ sari bir hastalık gibi yayılmaktaydı.

Trammel mezarından kalkmış...

Trammel dirilmiş...

Tabii buna inanmayanlar, haberi şüpheyle karşılayanlar vardı. Bazıları kahkahadan kırılıyor, gözlerinden yaşlar boşanıncaya kadar gülüyorlardı.

'Yüksek Varlık Trammel,' polisler ve diğer vatandaşlar tarafından, nezaketle... sorguya çekilmişti. Fakat adamın ölüyken dirilmediğini kimse ispat edemiyordu. Sonra... ayrıca herkes bizden de bahsediyordu.

Kulübede, bu hadiseyle alâkalı her şeyi tetkik ettik ama nafile. Bana yardımı dokunabilecek bir şey bulamadık.

Lyn'e, "Ben ne küçülür, ne de daha uzayabilirim," dedim. "Bundan sonra herkes boyu otuz santimle üç metre arası, siyah, ... kırmızı,.... beyaz veya yeşil saçlı birini arayacak..."

-"Bir şey olmalı..."

-"Evet, evet.... Bu trammel denilen herif hilekâr köpeğin biri. Oraya kendisini rezil etmeğe, maskesini düşürmeğe gittim. O beni rezil etti. Şimdi düşünüyorum da... Kemikli parmağıyla beni işaret ederken bileğinde bir saat olduğunu farketmiştim. O zaman bunun üzerinde durmamıştım. Fakat şimdi adamın tam zamanında nasıl harekete geçtiğini anlıyorum. Namussuz o tabuttan çıktığı zaman da halâ yalan söylüyordu. Herif, elini kaldırarak, 'İşte beni öldüren adam,' dedi.

Halbuki bu dünyada belki de yalnız ben onun yaşamasını istiyordum."

Lyn, mırıldandı."Adam yaşıyor işte."

-"Evet. Emin olduğum tek şey de bu.Trammel sağ. Yaşıyor...Her halde şu anda yine ortalığı karıştırmakla meşgûl."

Randy, söze karıştı."Bu onun ölmüş olmasından daha iyi değil mi oğlum?"

-"Öyle.. Daha doğrusu ne yapacağımı bilseydim, öyle düşünecektim. Fakat müritlerini adamın ölümden geri dönmediğine kat'iyyen ikna edemem.Onlar buna inandıkları müddetçe de Trammel'in aleyhinde söylenecek sözler dinlemezler bile.Üstelik onun aleyhinde de konuşmayacaklar. Şimdi Trammel hakkında bir sürü şey biliyorum. Bunları anlatabilsem ve herkesi sözlerime inandırabilirsem, adamı mahvederim. Felicity'nin öldürülmesini emretmesi kâfi zaten. Üstelik Dixon'u da ortadan kaldırdı."

Randy, "Onun Dixon'u öldürdüğünü nereden anladığını bir türlü öğrenemedim," diye fısıldadı.

-"Bu mesele çok basit, Randy," dedim. "Dixon'u gece yarısı gördüm. Yâni Wolfe'u öldürmeden bir kaç dakika önce. Ondan bir saat kadar sonra da cesedi buldum. Bundan da kadını Wolfe'dan başka birinin öldürerek gömdüğü anlaşılıyordu. Zira hadiseler o kadar sür'atle gelişmişti ki.. Açıkçası, Dixon'un biriyle temasa geçtiği ve o k msenin de kadını öldürdüğü belliydi.Veya katil kadınla temasa geçmişti. Bu vaziyeti farkettirmez. Yalnız, Dixon, Wolfe'un Felicity'i biraz evvel gömdüğü mezardaydı. Bu da bir tek manâya geliyordu tabii. Yâni Dixon'u öldüren,Wolfe'un ne yaptığını biliyordu. Her halde adam aynı mezarı tesadüfen bulmamıştı." Bir an duraklađım. "Artık bunun Trammel olduğunu biliyoruz.Tram-

mel'den hamile kalan Trammelit'lerin icabına Wolfe'la Dixon bakmaktaydı. Wolfe ölmüştü.Dixon adamın yaptıklarını açıklayabilirdi. Bu duyuldu mu, Trammel mahvolurdu. O imparatorluk yıkılır herkes de Trammel'in yüzüne tükürürdü. Bu yüzden adam, Dixon'un kafasını kırdı. Bu suretle kendini kurtarmış oldu. Fakat sonra..benim Felicity'nin cesedini bulmuş olduğumu öğrendi. Tabii o zaman daha önce Dixon'un ölüsünü bulmuş olduğumu da anladı.Artık ben onun hakkında her şeyi öğrenmiştim.Kendisi de bunun farkındaydı.Yarabbi! Bildiklerim, adamın ölüm cezasına çarpılmasına kâfi ama elimde delil yok."

Lyn'in kaşları iyice çatılmıştı. "Shell, Los Angeles'te belki üç yüz kişi var. Bunlar Trammel'i yalancı çıkartmak için çırpınıyorlar. Diğer uydurma mezheplerin reislerini kasdediyorum, Shell. Bunlar senin tarafından sayılabilirler."

-"Orası öyle." Bir an durdum. Sonra ağır ağır mırıldandım."Onlar benden de nefret ediyorlar ama Trammel'e karşı duydukları kin daha baskın. Zira bu bölgedek ahmak meraklıların hepsi Trammelit oldu.O üç yüz şarlatan da bu yüzden çok üzülüyor.Eğer iyi bir iz bulsaydım...Veya Trammel'in o uydurma mucizeyi nasıl yarattığını öğrenebilseydim...Fakat imkânsız bu. Halbuki ben.."

Beynimde bir şimşek çaktı sanki . Göz kamaştırıcı bir şimşek. Usulca, "Vay, vay, vay," diye fısıldadım."Hay Allah..Bunu nasıl da farketmedim.Üstelik ben eskiden Bahriye Silâhendazıydım." Randy'le Lyn'e bakarak, güldüm. "Sakın bayılmayın..Trammel'in o mucizeyi nasıl yarattığını biliyorum artık."

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Çarşamba gecesiydi. Saat dokuza geliyordu. Hakikat Çadırı'yla Trammelit çadırı arasında yüzü koyun yatıyordum. Yâni Arthur Trammel'in öldüğü yerde. Adam şimdi sahnedeydi.

Hem de koskocaman bir kalabalığın karşısında. Yeni ve eski müşterilerden meydana gelen bu gürûh on bin kişi kadardı sanırım. Çadırın önü ve yanları açılmıştı. Ahali etrafa taşmıştı adetâ. Henüz beni kimse farketmemişti. Fakat toplantı bitip, Trammel'in her zamanki gibi Hakikat Odası'na gitmesi için ışıklar yakıldığı zaman beni kolaylıkla göreceklerdi. Bilhassa çadırın içinde olacağım için...

Bu gece, Trammel'in patlamada 'öldüğü' akşamki kadar nöbetçi yoktu. Ben gölgelerin arasından sıyrıldığım sırada orada bekleyen adam da şimdi elli metre ileride baygın yatıyordu. Kafasında da yumruk büyüklüğünde bir şiş vardı.

Bir gün evvel, kafamda o şimşek çaktıktan sonra bir saat daha düşünmüş ve esrarın geri kalan kısmını da çözmüştüm. Trammel'in belirli bir şekilde yardıma ihtiyacı duğu belliydi. Artık bilmiyorum, ona bu oyunda kim yardım etmişti? Ona ve Gardiyanlara? Fakat istediğim şeyi yapabilecek bir dostum olduğunu biliyordum. Hemen ona koştum tabii. Arkadaşım İrving Feldspen, Magna Stüdyolarının en ileri gelenlerindendi. İhtiyacım olan şeyleri bulabilecek birine telefon etti ve adamı kendi evine çağırdı. 'Bill Grange

adında biriydi bu. Feldspen'in filmleri için lüzûmlu 'husus efekt'leri o hazırlıyordu. Kendisine ne istediğimi anlattım.

-"Bunu yapabileceğimi sanıyorum.." dedi. Yaptı da.

Artık her şey hazırdı. Şu son yarım saat zarfında, Trammel konuşurken Bill Grange de bana yardım etmiş, sonra da işini bitirerek çıkıp gitmişti. Şimdi burada benden ve Trammelit'lerden başkası yoktu. Tabii müritlerin hepsi de Trammel'in sayesinde benim boyumu, bosumu, nasıl bir adam olduğumu öğrenmişlerdi.Adam, belki içlerinden bir iki gafil vardır diye onlara fotoğraflarımı da göstermişti. Şu anda da yine benden bahsediyordu, köpek!

Harekete geçmenin zamanı gelmişti.Ayağa kalkarak, usul usul ilerledim.Grange'in germiş olduğu ince telin üzerinden dikkatle atladım. Vaktinden evvel bir patlama olması hiç işime gelmezdi. Işıklar yanıp, herkes beni görmeden çadırın ön tarafına doğru bir hayli ilerledim.Herkesin gözü Trammel'deydi. Fakat sonra çadırın içindeki bir kadın başını çevirip, bana baktı. O, solundaki adamı dürterken, Trammel de platformdan ilerledi. Hemen atıldım ve ahalinin önünde durdum.

Kalabalık bağırarak, haykırarak bana doğru saldırdı. Hızla dönerek, Hakikat Odası'na doğru koştum. Trammel'in 'öldüğü' gece ilerlediği yoldan gidiyordum.

Trammel'in meşhur oyununu yaptığı...yani öldüğü noktada, Grange'in oraya germiş olduğu ince teli bir tekmeyle kopardım. O gece olduğu gibi parlak bir alev karanlığı yardı. Müthiş bir patlayış diğer gürültüleri bastırdı. Magnezyum, göz kamaştırıcı bir alevle yandı. Dumanlar kıvrıla kıvrıla yükseldi.Gürültü...Dumanlar..Işık-

lar..Ve alevler.. Bana bir şey olmamıştı. Fakat sanki etrafımda sıcak bir tayfun esiyor, cildimi kavuruyordu. Gözlerimi sıkıca kapamama rağmen, kirpiklerimi aralayıp etrafıma bakındığım zaman bir an bir şey göremedim. Sonra yavaş yavaş gözlerimdeki bulanıklık geçti.

Arkamdakiler, Magnezyumun fazla parlak ışığından gözleri kamaşmış olduğu için, henüz bir şey görecek vaziyette değillerdi. Ben ileri doğru atılırken de duman etrafta dalgalandı. Ceketimi çıkararak fırlattım. Her halde Trammel de bir hafta evvel elbiselerinin üstüne giymiş olduğu siyah cüppeyi böyle fırlatmıştı. Her şey hazır ve yerli yerindeydi. Sol bacağım on metre ilerideydi.Yani sol elimin yanında. Dizimden kopmuş sağ bacağım ise hemen ayağımın dibindeydi. San'atkârca bir şekilde konmuştu bu . Doğrusu bunlar insanı tiksindirecek kadar hakiki duruşluydu. Aslında bunlar sadece 'moulage'di. Fakat kimse bu bacaklara, kollara dokunmağa kalkmadığı takdirde, vaziyet anlaşılmayacaktı. Zaten kimse bir bomba yüzünden parça parça olan bir adamın kollarını bacaklarını toplamaya meraklı değildir.

Beni bir gün evvel şaşırtan da bu 'moulage' meselesiydi. Ben , eski Bahriye Silahendazıydım. Böyle kanlı lastik parçalarını da çok görmüştüm. Bu yüzden Trammel'in nasıl ' öldüğünü' daha önceden anlamam lâzımdı. Tabii bir cinayetin delillerini saklayabilmek için alçı 'moulage' ler alındığını çok görmüştüm. Fakat Askerlikte kullanılanların hakikilerden hiç farkı yoktu. Bilhassa harp sahasına düşen bir şarapnel veya bombanın yapacağı zararları göstermek için yapılanların.

Daha önce tespit ettiğim bir noktada kendimi yere attım. Buraya birbirlerinden belirli mesafede üç çukur kazmıştım.Ceketimi çıkardığım

için alttan yırtık gömleğim çıkmıştı.Göğsüm çıplaktı. Fakat yan tarafıma ince lastikten yapılarak uygun şekilde bükülmüş ve kırmızıya boyanmış bir 'moulage' yapıştırılmıştı. Dönerek, sol ayağımı kazdığım çukurlardan birine sokarken, ince iplikle tutturulmuş olan pantalonumu yırttım.Böylece ortaya daha korkunç şeyler çıkmış oldu. Bir iki saniye içersinde diğer ayağımı da çukura sokmuştum. Sol bacağımı, kasığıma, sağ bacağım ise dizime kadar toprağa gömülüydü. Artık sıra son hazırlıklara gelmişti. Bunlar hepsinden korkunçtu.

Otuz santim kadar ilerde, yerde plastik bir torbayla son 'moulage' duruyordu. Bill Grange bu hususta bütün san'atını göstermişti. Plastik torbada bol bol tavuk kanı vardı. Bill Grange'in san'at eserin alarak, başıma geçirdim.Gözüme bilhassa dikkat ederek, ellerimle çabucak düzelttim. İnce lâstiği takmak çok kolay oldu. Bu kırmızılı siyahlı, buruşuk şey sol kaşımın altına yapıştı.O buruşuk noktadan ince lastiklere takılı bir göz sallanıyordu şimdi. İçi kan dolu plâstiğ yerden alırken göz biçimindeki yuvarlak, soğuk topun yanağıma çarptığını hissettim.

Kalabalığın kendini beş saniyede toplayacağını, gözlerinin de ancak bu kadar zaman sonra görmeğe başlayacağını hesaplamıştım. Bacaklarımı hazırladığım çukurlara sokarken, "İki saniye geçti," diye düşündüm. Yüzüme, 'moulage'i takarken, "Üç..." dedim. Plastik torbayı patlatarak, üstümü başımı kana bularken de "Dört.." Beşte plastik torbayı uzağa fırlatarak, sırt üstü uzandım ve sol kolumu dirseğime kadar üçüncü çukura soktum. Nefesim tutarak, sessiz sedasızyattım. Şimdi yukarıya, döne döne yükselen duman ve tozlara bakıyordum. Artık beklemekteydim. Bu adamların ömürleri boyunca görebilecekleri en korkunç ceset bendim.

Kalabalık, ancak bir kaç saniye sonra etrafıma toplanmaya başladı. Sağ gözümle yüzlerinde, dehşet, korku ve tiksinti ifadelerinin belirişini seyrettim . Tabii Trammel'in işin iç yüzünü anladığının da farkındaydım. Adam halâ çadırdakilere bağırıyordu ama patlamayı duymuştu. Beni görür görmez korktuğunun başına gelmiş olduğunu da anlayacaktı. Ne yapmak istediğimi sezecekti. Ahaliye beni öldürmelerini haykırmaktaydı.

Halbuki ben ölmüştüm bile.

Üstelik kanlar içindeyatıyordum. Her halde bu dünyada benden daha kanlı bir ceset olamazdı. Kollarım ve bacaklarım etrafa saçılmıştı. Üstelik yaralarım da halâ kanıyordu. Tıpkı Trammel'inkiler gibi. Sesler yavaş yavaş kesildi. Artık herkes ölünün huzurunda iyice ciddileşmisti.

Bir iki dakika içersinde asıl bacaklarımla kollarımın koparılması ihtimali olduğu bilmeme rağmen vaziyet yine de beni eğlendirmeğe başlamıştı. Bilhassa bir kaç saniye önce kanıma susamış gibi peşimden koşan bu budalalara yapacaklarımı düşündükçe çok zevkleniyordum.

Ölümümün onlara daha tesir etmesi için bekleyebilirdim. Fakat Trammel'in sekerek yanıma gelmesinden ve ruhumun hürriyetine kavuşması için 'cesedime' bir kaç kurşun sıkıvermesinden korkuyordum.

Bu yüzden eğlenceye başlamaya karar verdim.

Usulca, yavaşça ezik ve kanlı dudaklarımı hemen hemen hiç oynatmadan, "Merhabaenayiler," dedim.

O derin sessizlikte bu sözlerimi kolaylıkla duydular.

-"Merhaba," diye devam ettim. "Yok, yok yukarıda değilim. Buradayım, burada.Aşağıda."

Bu korkunç fısıltının nereden geldiğini·

anlıyamamışlardı. Sesimi biraz daha yükselttim.

-"Konuşan benim, ben. Öldüğümü sanıyorsunuz, değil mi? Yanılıyorsunuz. Ben ölmedim. Heh, heh, heh! Sizleri aldattım."

Vaziyeti hiç biri de kavrayamamıştı. Bir kadın hayret ve dehşetle bana bakıyordu. Gözleri yuvarlarından uğrayacak gibi açılmıştı. Fakat gözlerine inanmadığı o kadar da belliydi ki. Ona sağ gözümle dik dik baktım. Belki öbür göz de yanağımın üzerinden onu süzüyordu. İçimden gelen arzuya uyarak, dudaklarımı oynatıp, kadına göz kırptım.

Kadın sadece "Aaaahhh..." diyebildi. Dizlerinin bağı çözülerek yere yığıldı.

Etrafımdakilerin hepsinin de iyice duyabilmeleri için sesimi iyice yükselttim. Herhalde onların arkasında en aşağı bin kişi vardı. "Eh, artık kalkmanın zamanı geldi.. Dağılırsanız iyi edersiniz, dostlarım. Kalkıyorum, çocuklar. Kalkıyorum. Yani Shell Scott ölümden geri dönüyor. Mezarımdan kalkıyor, Shell."

Uçuk çehreler büsbütün renksizleşip, ağızlar bir karış açılırken kolumla bacaklarımı çukurlardan çıkardım. Bağdaş kurarak, yere oturdum. Etrafımdakilerin çehrelerini görmeğe değerdi. Bir an böyle bekledim. Adamlar taş kesilmişlerdi sanki. Sonra ayağa fırlayarak kükredim.

-"Şimdi anladınız mı budalalar? Anladınız mı? Trammel'in ölümden nasıl geri döndüğünü öğrendiniz mi?"

YİRMİALTINCI BÖLÜM

En aşağı üç dört kişi daha bayıldı. Yakınımdaki zayıf bir adamın yere çöktüğünü gördüm. Kimisi haykırıyor, kimisi tiz çığlıklar atıyor, bazıları da dişlerini gıcırdatıyordu.

Evet, bayılanlar, haykıranlar çoktu ama bu arada bir kısmı da çığlık çığlığa çadıra doğru koşuyordu. Benim istediğim de buydu zaten. Öldüğümü görenlerden bazılarının benden önce çadıra girmesin arzu ediyordum.

Bütün kollarımı ve bacaklarımı toplayarak, bir zebani gibi çadıra doğru atıldım. Ahalinin bir kısmı peşimden koşuyor, bir kısmı da önümden haykırarak kaçıyordu. Nihayet sahneye fırladım. Trammel halâ orada gök gibi gürlüyor, göğsündeki mikrofon yüzünden sesi israfilin borusuna benziyordu.

Adamdan iki metre ileride durarak, ahaliye döndüm ve haykırmaya başladım. Yüksek Varlığa henüz dokunamazdım. Zira kollarım olsa da olmasa da müritler benim işimi görürlerdi. Fakat artık hiç kimse Trammel'e bakmıyordu. On bin hayran da fincan gibi açılmış gözleriyle beni süzüyorlardı.

Bunun sebebi de vardı denilebilir. Bu adamlar sağ olduğumu biliyor, hayatta kalabilmiş olmama da şaşıyorlardı. Bunu nasıl yaptığımı onlara izah etmem lâzımdı.

Gürültü o kadar artmıştı ki artık Trammel'in sesini bile güçlükle duyabiliyordum. İşe gö-

zühnden başladım. Yanağımın üzerinde sallanan gözümden. Bunu sapından kopararak, çiçek atan bir İspanyol dansözü edasıyla halka doğru fırlattım. Ahali geriledi, haykırdı, bağırdı, zıpladı. Tabii o arada bir sürü insan da yere yuvarlandı. Bunlardan bir kısmı da çiğnendi ama aldırmadım. Zira içlerinden bazılarını ben de seve seve çiğnerdim. Zira bir dakika evvel beni öldürmek için peşime takılmışlardı. Gözlerini kan bürümüştü. Beni linç etmek niyetindelerdi. Üstelik hazırlıklı bulunmasaydım, beni oracıkta parçalayıvereceklerdi. Fakat şu anda sıra bendeydi.' Ellerinden kurtulmuştum. Bu anın zevkini de iyice çıkaracaktım.

Evvelâ onlara bir kol hediye ettim. Sonra da bir bacak. O uzun kanlı bacağı sona sakladım. Hepsi de inliyor veya acı çığlıklar atıyorlardı. Fakat müthiş bir nara atarak, sol bacağımı bileğinden yakaladım. Sonra da olanca kuvvetimle bacağımı havaya fırlattım. Bu yukarıya, çadırın tavanına doğru uçtu. Sonra adeta haşmetle dönerek haykıran adamların üzerine doğru indi. Sonra da acaip bir gürültüyle yere düştü.

-"Benim öldüğümü gördünüz!" diye haykırdım. Bu sözlerimi iyice duydular. "Arthur Trammel'in öldüğünü gördüğünüz gibi. Onun ölümü bir hiyleydi. Benim ölümümün de bir hiyle olduğu gibi. Sizi kana susamış köpekler! İyi bakın! Bunların hepsi de lâstik!"

Fakat sözlerimi bitiremedim. Zira Trammel yine konuşmağa başlamıştı. Adamı fena halde kıstırmıştım. Bunu biliyordu ama yine de mücadele etmeğe hazırlanıyordu. Müritlerinin uzun zamandan beri dinledikleri, alıştıkları hattâ sevdikleri sesinin tesiri hemen görüldü tabii. Arthur Trammel adamların kafalarına, hislerine tesire başladı. Adamlarını etrafına toplamağa, onları tekrar idaresi altına almağa çalışıyordu.

. Artık konuşuyor, bağırıyor, inliyor, içini çekiyordu. Müritlerini yine eskisi gibi büyülemeğe uğraşmaktaydı. Ve ahali, ona inanmayı adeta delicesine istedikleri için, tekrar adama kanmağa başladılar.

Arthur Trammel neredeyse onları bütün bu hadiselerin olmadığına inandıracaktı. Ben de orada yoktum. Daha doğrusu ben bir hayaldim..Hepsi hayal görüyorlardı. Neyse ki ben hazırlıksız değildim. Böyle bir şey olacağını önceden tahmin etmiştim.Sahneden bazı acaip suratlı dinleyicileri görebiliyordum. Tanıdık s'malardı bunlar. Bu anı plânlarken Los Angeles'deki üç yüz küsur acaip cemiyet ve tahrikatın, aynı derecede acaip reisleriyle temasa geçmiş ve onları bu gece buraya davet etmiştim. Bu adamlar Trammel'den çok nefret ediyor, onun iç yüzünün ortaya çıkmasını istiyorlardı. Bu üç yüz küsur kişiden çoğunun davetime uyarak geldikleri anlaşılıyordu.

Bunların bir kısmı yaklaşıyor, sahneye sokulmaya çalışıyorlardı. Evet, Trammel'in mikrofonu vardı. Avandaj ondaydı. Belki çadırın en dibindekiler sesimi duyamıyacaklardı ama yakındakilere sözlerimi işittireceğimden emindim. Zaten onlar benim sesimi duyuyorlardı. Zira orada ağzımı bir karış açmış durmuyor veyahayranhayran Trammel'i dinlem'yordum. Ben de sis düdüğünü hatırlatan bir sesle, ciyak ciyak bağırıyordum. Boyun adelelerim geriliyor, sesim boğuklaşıyordu ama bildiklerimi anlatıyordum.

Trammel'in yalanlarını, Seks, cinayet, yalan, Felicity'nin ve Dixon'un ölümü. Teyple yapılan hileler. Bütün bildiklerimi sıralıyordum.

Şimdi sadece iki ses duyuluyordu. Trammel'inki ve benimki. Diğerleri bizi dinlemekteydiler. Artık ne bağırıyorlar, ne de haykırıyorlardı. Ayakta hareketsiz duruyorlardı. Sahnenin

etrafında hiç boş yer kalmamıştı. Erkekler, kadınlar oraya üşüşmüş, başlarını kaldırmış bizi dinliyorlardı.

Yüksek Varlığın korkmuş gibi bir hali vardı. Benim istediğim de buydu zaten. Yakınımdaki kadınlarla erkeklere tesir edebileceğimi anlayınca aynı şeyi Trammel'e de yapabileceğimi düşünmüştüm. Beni o da dinlemeliydi. Haykırdığım sözlerin çoğu Trammel'eydi. Onun işin iç yüzünü iyice öğrendiğimi iyice anlaması lâzımdı. Çok geçmeden istediğ m oldu. Trammel iyice korkmağa başlamıştı artık.

Ahali her iki fikri de tam manâsıyla kavrayamamıştı. Ya ben ilâhlarına iftira atıyordum ya da ilâhları onları aldatmıştı. Onlara yalan söylemiş, hepsini aptal yerine koymuştu. Buna pek inanamıyorlardı ama, hepsi de sinirlenmeğe, acaip bir huzursuzluk duymağa başlamışlardı. Kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Şiddetin ilk habercisiydi bu.

Trammel'in sesi titredi. Lâkin ben nefes almak için sustuğum sırada o da kendini topladı. Eski kudretini kazanmış gibiydi. Parmağıyla beni işaret ederek, gür bir sesle, "Onun deli olduğunu biliyorsunuz!" diye kükredi.

İşte o kadar. Fakat bu sözleri oradakilere benim hakkında son günlerde duydukları ve inandıkları bütün rivayetleri hatırlatmaya kâfi geldi. Hepsi de dönerek bana baktılar. Bu adamlar uzun zaman Trammel'in peşinden ayrılmamış, onun her sözünü dinlemeğe alışmışlardı. Trammel'in kendisi karşımda mağlûbiyeti kabul etmediği takdirde işim bitikti. Aşağıda bir hareket oldu. Benim üç yüz davetliden biri eğilerek, yerden bir şey aldı. Doğrulurken bunu sıkıca tutmuş olduğunu gördüm.

Dönerek Trammel'e biraz yaklaştım. O sakin bir tavır takınmıştı. Tekrar konuşmağa başladım. Bu sefer doğrudan doğruya ona hitap ediyordum artık.

-"Düşün! İyice düşün, köpek! Sonun geldi artık. Bu güruh bana ne yaparsa yapsın, senin işin de bitik. Belki şimdi değil.. Belki bugün değil fakat yarın veya öbür gün, senin sesinin tesirinden kurtuldukları zaman meseleyi düşünecek ve işin iç yüzünü anlıyacaklar. Hepsi olmasa bile çoğu.."

Vaziyeti o da anlamıştı. Ona son darbeyi de indirdim. "Şu anda ne olursa olsun, eninde sonunda kaçmak zorunda kalacaksın, Trammel. Aşağıdakilerin çoğu bu sözlerimi duydular. Hepsi de o iğrenç yalanlarını ve hilelerini biliyorlar artık. Bu da kâfi zaten. Artık sonun geldi Trammel."

Yüzü kırıştı, yanakları sarktı. Dinleyicilerin arasında bir hareket olduğunu sezdim ama gözlerimi Trammel'den ayırmadım. Biri bir şey attığı takdirde adamı bunun önüne itmeğe veya çekmeğe hazırlanıyordum. Fakat buna lüzûm kalmadı.

Aşağıdaki adam, kolunu arkaya doğru kaldırarak, bir toprak parçasını olanca hızıyla Trammel'e doğru fırlattı. Bu yüksek varlığın göğsüne çarptı. Trammel toprağın siyah cüppesinde bıraktığı ize baktı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Başını çevirerek, birdenbire üzerime saldırdı. Tırnaklarını yüzüme doğru uzatmıştı. Yana çekilerek onu ittim. Yere yuvarlandı. Plâtforma serilip kaldı. Az kalsın aşağı düşüyordu. Halktan garip bir ses , bir fısıltı yükseldi. Eller Trammel'e doğru uzandı. O anda adam, onların kendisine yardıma çalıştıklarına inanmadı. Müritlerinin kendisini öldürmeğe hazırlandıklanı sandı . Hafifçe haykırarak geriledi. Ayağa kalkarak diptekimerdivenlere doğru koşarcasına gitti.

Fısıltı, hiddetli bir kükreme halini alırken

orada durakladı. Fakat ben o anda bile ahalinin. bana mı yoksa ona mı kızdıklarını bir türlü anlıyamadım. Fakat Trammel, çok sarsılmış ve korkmuştu. Asabı iyice bozulduğu için düşünecek halde değildi. Bu yüzden kaçtı.

Çadırdan fırlayarak Hakikat Odasına doğru koştu.Ahali duraklamıştı.Şaşkınlığından sesi sedası çıkmıyordu. Zira o anda Trammel, sadece korkmuş, can kaygısına düşmüş bir zavallıydı. Onda öyle ilâhi bir hal de yoktu. Sonra halk ya birdenbire Trammel'in ne olduğunu anladı ya da bilmeden, anlamak lüzûmunu duymadan harekete geçti.Hepsi birden Trammel'in peşinden koştular. Evvelâ bir tek kişi vardı. Sonra kalabalık onun arkasından bir sel gibi aktı.Bağırıyor, haykırıyorlardı. Adamı öldüreceklerdi.

Duvarın dibinden ilerleyerek, köşeyi döndüm. Arka taraftaki perdeli kapıdan içeriye girdim. Tımarhaneye düşmüştüm tabii. Etraftakileri ite kaka, kendime yol açtım ve nihayet yandaki tahta kürsüye eriştim.Çabucak bunun üzerine çıkarak, etrafıma bakındım.Odanın ortasında bir kaynaşma vardı. Trammel oradaydı anlaşılan. O kükreyen insanlardan meydana gelmiş olan duvarı aşarak sağ kalmasını istediğim tek adama erişmem kabil değildi. Fakat önümde Trammel'in geceleri kullandığı mikrofon duruyordu. Altta da bir teyp vardı. Adam müritlerinin önüne çıkmadan burada hazırlık yapmak adetindeydi. Mikrofonu açarak bunu ağzıma yaklaştırdım.Olanca sesimle bağırdım ama nafile. Fakat kat kat yükselen sesim o gürültüde kayboldu.

Bir kaç saniye daha odanın ortasındaki o canlı girdap dönüp durdu. Haykırışmalardan kulağım sağır olacaktı. Sonra hareketler biraz yavaşladı. Nihayet herkes durdu ve odaya derin bir sessizlik çöktü.

Bunu bir kadının tiz çığlığı yardı.

Bu tiz ses, hareketin tekrar başlamasına sebep oldu. Ama bu sefer herkes Trammel'den uzaklaşmaya çalışıyordu. Kalabalık dalgalandı, dalgalandı. Bulunduğum yüksek platformdan adamların odanın ortasında yere yığılmış olan birine bakarak, gerilediklerini görüyordum. Bu hareket bir panik gibi etrafa yayıldı. Başlangıçta o şuursuz kinin şiddetlenmesi gibi birdenbire hızlandı.Bu defa kalabalık kapıdan dışarı akmağa başladı. O kaçma telâşı arasında birbirlerini itip kakıyorlardı.

Nihayet hepsi de çıktılar.Şimdi odada yer de hareketsiz yatan Trammel'le ben kalmıştım.Artık Trammel insandan ziyade, kanlı bir paçavra yığınına benziyordu. Vücûdu çarpılmış, ufalanmıştı sanki.

Sonra adam inledi.

Hayretle ona baka kaldım. Vaziyeti kavrayamamıştım. Zira ahalinin adamı öldürdüğünden çok emindim. Fakat Trammel tekrar inledi.

Ona doğru atılacak oldum. Sonra durakladım.Gözlerim padyuma takılmış olan teype ilişmişti. Bu Trammel'in gece Hakikat Odasında oynadığı oyun için evvelden hazırlanmıştı tabii. Dönerek, düğmeyi, 'Çalma'dan 'Ses alma'ya getirdim. Sesi yükselttim. Sonra da makineyi çalıştırdım. Küçük el mikrofonunun kordonu bir hayli uzundu. ama bunu Trammel'e kadar götürmem imkânsızdı.Aralarında yine altı metrelik bir mesafe kalıyordu. Trammel'e koştum.Adam boğulur gibi bir ses çıkardı.Ağzından kan geliyordu. Onu kucağıma alarak dikkatle taşıdım.

.Adamı tekrar usulca yere yatırarak mikrofonu ezik, yırtık dudaklarına yaklaştırdım.

-"Trammel," dedim. "Ölmeküzeresin..Konuşabilecek misin?"

Kızıl bir yarayı andıran dudakları titredi.

Çarpıldı. Fakat bir kaç saniye adamın sesi çıkmadı. Sonra "Evet," diye fısıldadı. "Evet..Ölmemem lâzım.. Kurtar beni..Beni ölümden kurtar.." Sesi çok boğuktu ama ne dediği anlaşılıyordu.

-"O halde hemen konuşmaya başla. Bana her şeyi anlat. Felicity'i, güzel oyunlar oynadığın diğer küçük Trammelit'leri, Wolfe ve Dixon'u, hepsini..." Onun ezik yüzüne ve parça parça edilmiş vücûduna baktım. Kırık kolunun birinden beyaz bir kemik fırlamıştı. Adamın kısa bir zaman sonra son nefesini vereceği belliydi.

İnledi. "Bana yardım et. Beni ölümden kurtar."

-"Ben sana yardım edemem, Trammel."

-"Ben ölemem.. Ölmemeliyim. Yaşamalıyım.."

-"Fazla vaktin yok."

Öksürdü. Ağzından tekrar kan fışkırdığının farkındaydı sanırım. Bir kaç saniye bir şey söylemedi. Sonra güç duyulur bir sesle, "Bana yardım edecek misin?" diye sordu. "Sana her şeyi anlatırsam, bana yardım eder misin? Yalvarırım."

-"Sana hiç bir hususta söz veremem, Trammel.Yalnız sana şu kadarını söyliyeyim.Eğer çahemen konuşmağa başlamazsan, öbür dünyaya daha çabuk gitmene yardım edeceğim. Belki bir dakika önce can vereceksin ama olsun. Bu da bir şeydir."

Nihayet konuşmağa karar verdi. Belki bana her şeyi anlattığı takdirde kendisine yardım edeceğ mi sanıyordu. Hattâ elimden geldiği takdirde onu kurtarmak için her şeyi yapacağıma inanıyordu. Mikrofonu ağzına yaklaştırdım.Fısıldamağa başladı. Şimdi bu sözleri, onun günler veya haftalar önce teype aldığı konuşmanın üzerine kaydoluyordu. Konuşurken eski sözleri siliniyor, bunların yerini benim duymak istediğim itirafler alıyordu.

Bunların çoğu benim tahminime uyuyordu.

Hadiseler Lyn'e anlattığım şekilde olmuştu. O Pazar, ben yanından ayrıldıktan sonra Trammel hemen Wolfe'a telefon etmiş ve ona Felicity'i öldürmesini söylemişti. Zavallı kıza zaten kürtaj yaptırmışlar ve Trammel'in çocuğunu almışlardı. O gece Wolfe, beni öldürmeğe kalkmış, fakat bunu yapamayınca Trammel'i aramıştı. Adam da ondan sonra telâş içersinde Wolfe'dan haber beklemeğe başlamıştı. Trammel, Wolfe'un "Felicity'nin cesedi gömüldü, artık kızın Greenhaven'le bir alâkası yok. İşler yolunda," diyeceğini sanıyordu.

Fakat Trammel'e Wolfe yerine Dixon telefon etmişti. Hem de dehşet ve korkuyla titreyen bir sesle. Adama benim Wolfe'u öldürdüğümü haber vermişti.Üstelik kadın Felicity'nin cesedinin halâ Greenhaven'de olup olmadığını da bilmiyordu. Mezarın yerini bilen iki kişi vardı. Wolfe ve Trammel.Trammel vaziyetin farkındaydı. Zira o Pazar, akşam üzeri mezarı kendisi kazmış ve sonra Wolfe'a telefonla çukurun yerini bildirmişti. Felicity'i Wolfe gömecekti ama adamın Greenhaven'den uzun zaman ayrılması imkânsızdı. Onun için hazırlığı Trammel yapmıştı. Artık Wolfe'un işi çok çabuk hallettiğini düşündüğüm zaman haklı olduğumu anlıyordum. Hakikaten adamın mezarın başına gitmesiyle dönmesi bir olmuştu. Zira o çukur kazmamış, Felicity'nin cesedini hazır mezara indirerek üzerini toprakla çabucak örtmüştü.

Trammel, konuşurken sesi iyice hafiflemişti. Adam zaman zaman da duraklıyordu."Wolfe'un kızı gömüp gömmediğini bilmiyordum," diye fısıldadı. "Cesedi Greenhaven'den çıkarıp çıkaramadığını öğrenmem lâzımdı.Kız gömülmüş olduğu takdirde rahatlıyacaktım.O zaman endişelenecek bir şey kalmayacaktı. Dixon da endişeliydi.Greenhaven'e dönemeyecekti. İkimizin de vaziyeti öğrenmesi lâzımdı. Kadını yanıma alarak mezara git-

tim. Kız hakikaten oradaydı..."

Adam birdenbire daha hızlı konuşmağa başladı.Sanki kanlar boğazını tıkamadan, her şeyi çabucak itiraf etmek istiyordu."İşler yolundaydı artık. Fakat Dixon her şeyi biliyordu. Sırrımı bilen bir tek o vardı. Dixon'u öldürdüm ve...onu da mezara gömdüm.."

Bana uzun zaman plânladığı o 'ölümden dönme' oyununu anlatırken, artık sesini güçlükle duyuyordum. Bu hileyle müritlerini kendisine daha da sıkıca bağlayacağını biliyordu.

Sözleri sona erdiği zaman sesi bir iç çekişi halini almıştı artık. "İşte bu kadar..Hepsi bu kadar..Bana yardım et..Yardım et..Yalvarırım.Ölümden kurtar beni..Beni kurtar.."

Gözleri kaydı. Şimdi hiç kımıldamadan bana bakıyordu. Sesimi çıkarmadım. Bir şeyler daha mırıldandı. Kımıldamadan onu süzüyordum. Sesi titredi.Sonra Trammel boğulurcasına öksürdü. Başını hafifçe çevirdi. Bakışları yüzümden kaydı. Sıkılı yumruğu gevşedi. Ölmüştü.

Trammel uzun uzun konuşmamıştı ama söyledikleri kâfiydi. Bu sayede temize çıkacaktım. Tabii bazı kimseler hiç bir zaman benim suçsuz olduğumu kabul etmeyeceklerdi.

Ayağımın ucundaki kanlı cesede baktım. Bir tek şeyden emindim. Artık Arthur Trammel tekrar ölümden dönemiyecekti.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

Seslerini duyduğum zaman hâlâ Trammel'in cesedine bakıyordum. Ağır ağır ilerleyerek, yanımda durdular. Başımı kaldırdım.

Dört kişiydiler. İki üniformalı polis, iki de sivil. Her birinin elinde de tabanca vardı. Nihayet içlerinden biri "Oyuna kalkma Scott." diye homurdandı. "Kımıldama da."

Üniformalı polislerden biri buz gibi bir sesle, "Haydi gidelim Scott," dedi.

-"Pek alâ. Bana bir dakika müsaade eder misiniz?"

-"Müsaade etmek mi. Sana..."

-"Acele etmeyin. Bana iki dakika müsaade edin, o zaman her şeyi öğreneceksiniz. Trammel ölmeden evvel bana hakkımda nasıl yalanlar uydurduğunu , her şeyi, her şeyi anlattı. Hattâ 'ölümden nasıl döndüğünü' de. Şu teypi dinlemeniz kâfi."

En çok merak ettikleri şu ölümden dönme hikâyesiydi sanırım. Bir an tereddüt ettiler. Atıldım. "Adam bunu senelerce evvel dolandırıcılığa başladığı zaman plânlamış. Bütün teferruatı düşünmüş. Los Angeles'e gelince, Gardiyanlarını toplamış. Bir doktorla bir avukat tutmuş. Bir aksilik olmasın diye tabii. Hattâ adam bir cenaze levazımatçısı da tutmuş. Adam gûya onun cesedini tahnit edip, saklayacakmış. Trammel, her şeyi hazırlamış. Hattâ senelerce lüzûmlu kimselere rüşvet de vermiş."

Adamlardan biri bana bakarak yumruğunu diğer avucuna indirdi. Fakat bana iki dakika müsaade verdiler. Onlara hemen Trammel'le Felicity'i ve diğer 'fetih'lerini, kızların bir kısmını Greenhaven'e Wolfe'la Dixon'a gönderdiğini anlattım. "Trammel'in ve başkalarının kürtaj işlerini onlar hallediyorlardı," dedim. "Fakat baş müşterileri Trammel'di. Adam, bir buçuk sene evvel Wolfe'a bir kürtaj için beş bin dolar ödedi. Fakat ameliyat edilecek olan küçük bir Trammelit kızdı. O yüksek Varlık hakkında bütün bildiklerini anlatmağa hazırlanıyordu. Bu yüzden kızın ameliyat masasında ölmesi lâzımdı. Öyle de oldu. Kız öldü. Wolfe'la Dixon beş bin doları paylaştılar. Bu para bir kürtaj için pahalı, fakat cinayet için ucuzdu. Bu sayede Trammel foyasının meydana çıkmasını önlemiş oluyordu. Zaten para da adamın kendi cebinden çıkmamıştı. Trammelit'lerin bağışlarının bir kısmıydı bu.

Bu hadiseden sonra Trammel bu ameliyatı Wolfe'la Dixon'a karşı bir silâh olarak kullanmağa başladı. Neticede Dixon'la Wolfe, kazara değil isteyerek adam öldürmüşlerdi. Fakat, hastabakıcıyla doktor da isteseler ona şantaj yapabilirlerdi ama, herkesin onlara değil Trammel'e inanacağını biliyorlardı. Zaten bu işe hep birlikte girişmişlerdi. İşte bu yüzden Trammel'e çabucak bir cinayet işlemesi emredilince, Wolfe onun bu arzusunu da yerine getirdi. Yani Felicity'i öldürdü."

Artık beni dikkatle dinliyorlardı. İki dakika uzadı, uzadı, yirmi dakika oldu. Yirmi dakika da bir saat. Polisler içeri girdikten biraz sonra teypi kapamış bileğime de kelepçeleri takmışlardı. Sözlerim bitince teypi tekrar sararak, düğmeyi çevirdiler.

Trammel, hareketsiz ayaklarımızın dibinde yatarken, dört polisle onun fısıltılarını, benim sual-

lerimi ve adamın cevaplarını, sesiningitgidehafifleyişini dinledik. Trammel teferruatını sadece kendisinin bildiği o hikâyeyi tekrar anlattı.

Odada çıt çıkmıyordu şimdi. Teyp halâ dönüyordu.Polislerden birinin bunu kapadığı yere gelmek üzereydik.

Birdenbire hepimiz de irkildik.Zira Trammel'in gür sesi odada derin akisler yapmıştı.Yaşadığı zamankinden daha müstehcendi bu ses.Anlaşılan adamın eski konuşmasının bir kısmı silinmemişti. Ses düğmesi sonuna kadar açık olduğu için Trammel'in sözleri beynimizde çın çın ötüyordu.Adamın ince, iğrenç, şehvetli, pis dudaklarını görür gibi oldum. "....Gençler'in, masumların etini isterler.Onların göğüslerinin....."

Uzanıp teypi kapadım.

Polisler şaşkın şaşkın bakınıyorlardı.Yüzlerinde tiksinti dolu bir ifade belirmişti.Onlara bu teyplerden de bahsetmiştim tabii. Suratlarından, Trammel'in ne biçim bir mahlûk olduğunu anladıkları belliydi. Buna benim sözlerimden çokteypden yükselen bu heyecanlı ses sebep olmuştu.

Nihayet memurlardan biri, mırıldandı. "Haydi gidelim, Scott." Fakat artık sesi daha dostçaydı.

Aradan uzun bir zaman geçmemişti ama bana Arthur Trammel öleli bir sene olmuş gibi geliyordu.

O arada bir sürü hadise olmuştu. Polisle başım belâya girmiş fakat sonradan her şey düzelmişti.Gürültü patırdı çıkmış, ben de hapishanede bir kaç gün yatmıştım. Ama buna dünden de razıydım. Zira beni karışıklık çıkarmak, sükûnu ih-

lâl ve on yedi lâstiği patlatmak gibi suçlarla itham etmişlerdi. Tabii tetrahedron'ların parçaladığı lâstikleri tazmin etmek de bana düşmüştü.

Fakat beni hapse atmalarının esas sebebi halâ Raleigh'de çalışan Komiser Meadows'la Al'ı bayıltmamdı. Herhalde ileride Ledger gazetesini dava edeceğim. Bu çok da hoşuma gidecek. Gazete baş sahifede bir de tekzip bastı. İşin garibi aynı sahifedeki baş makale 'İnsanların şerefleriyle oynamak'tan bahsediyordu. Yalnız bunu İra Borch yazmamıştı. Adam o sırada hastahanedeydi. Ne olduğunu bilmiyordu. Toplantıda ezilmişti.

Her şey sona ermişti artık. Rahat bir koltukta oturmuş, gazeteyi okuyordum. Bir taraftan da viski içmekteydim.

Burası Lyn'in apartmanıydı tabii.

Lyn, sekerek banyodan çıktı. Bir havluya sarınmıştı. Tatlı tatlı gülümsüyordu. "Merhaba.."

-"Merhaba.."

-"Yemeğe hazır mısın?"

-"Her şeye hazırım."

Lyn, bana göz kırparak çıplak ayaklarıyla uçarcasına mutfağa doğru gitti. O içerde şarkı söyleyerek, tabakları şakırdatarak hazırlık yaparken ben tekrar hadiseyi düşündüm. Artık gazetelerin bana karşı duyduğu alâka sönmeğe yüz tutmuştu. Eski bir haberdi bu şimdi. Fakat halâ bir çok kişi benden nefret ediyordu. Hem de korkunç bir şekilde. Bunların başında Trammelit'ler vardı tabii. Adamlar kendilerine bu sefer de 'doğruyu düşünenler' adını takmışlardı. Gardiyanlar yaşıyorlardı, fakat zavallı Felicity ölmüştü.

Felicity, Trammel, Wolfe, Dixon...

Hepsi de ölmüş ve gömülmüşlerdi.

Ama onları düşündüğüm zaman aklıma daha çok hiç karşılaşmamış olduğum o zavallı geliyordu. Küçük güzel ve iyi huylu bir kızcağız.

Biçare Felicity.

Mamafih tahkikat sırasında hoşuma giden bazı kimselerle da tanışmamış değildim. Randy, Olive, Jo.. Onları bir kaç defa görmüştüm.

Tabii Lyn'i unutmayalım. O hepsinden de mühimdi.

Lyn, yemeği hazırlarken, ben de gazeteyi okumaya çalıştım. Fakat belki de aklım fikrim halâ o meselede olduğu için okuduğum haberler bana pek zevk vermedi.

Papa Doğum Kontrolünün Günah Olduğunu İlân Etti....

Çocuklardan Meydana Gelmiş Bir Çete, Bir İş Adamını Öldürdü..

Bana zil çalmış, gibi geldi. Fakat şimdi ses seda çıkmıyordu. Başımı kaldırarak, bir an etrafı dinledim. Sonra tekrar okumaya devam ettim. İç sahifedeki haberler daha enteresan, hattâ heyecan vericiydi. Bu sene etekler iki ilâ üç santim kısalacaktı.

Zil sesini tekrar duydum. Yalnız kapınınkine benzemiyordu bu. İşittiğim küçük bir çıngırağın şıngırtısıydı sanırım.

Omuzumun üzerinden baktım.

Lyn, kapıda duruyordu. Havlusu biraz kaymıştı. Bu sefer de kafamda ziller çalmağa başladı.

Ancak neden sonra genç kadının elinde küçük bir çıngırak olduğunu farkettim. Bunu bana doğru uzatmış, çalıp duruyordu.

Hayretle, "Ne oluyor?" diye sordum. Bayağı aptallaşmıştım. "O çıngırağı neden çalıyorsun?"

-"Yemek hazır."

-"Eh, getir öyleyse..."

-"A, a, şuna bak.. Gelir yemeğini yersin. Eğer sana hizmet edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Yemeğe, Shell! Yemeğe!"

-"İnsanı biraz şımartırlar."

Lyn, gülerek omuzunu silkti. Tehlikeli bir şeydi bu.Öyle havluya sarılmış bir kadın, omuzunu silkmemeliydi.Lyn, "Bu çıngırak, şu manâya gelir: 'Koş! Her şey hazır! Koş! Her şey hazır!' Bunu daima hatırlamaya çalış. Haydi gel artık, Shell. Biftekler soğursa bir şeye benzemez."

Bifteklerin soğumasına gönlüm razı değildi tabii. Hemen kalktım.Etler çok nefisti doğrusu. Yemekten sonra kahve içtik.Gülüp konuştuk. Sonra da sessiz sedasız oturmağa başladık.

Nihayet, Lyn, "Shell," diye mırıldandı."Ne düşünüyorsun?"

Başımı kaldırdım."Bugünkü gazeteleri... Sonra, geçen günleri..Olanları. Trammel rezaletini.Halbuki geçmişi değil geleceği düşünmem daha doğru olur."

Lyn, kaşlarını çatarak dudağını ısırdı. "O halde öyle yap, sevgilim.Geleceği düşün.Her şey sona erdi. Bundan sonra ne yapacaksın?"

-"Sona erdiğini de nereden çıkardın.Bu,."

Lyn, elini kaldırdı."Nutuk çekmekten vazgeç de sualime cevap ver. Bundan sonra ne yapacaksın?"

-"Bilmiyorum. Greenhaven'dekiler hakikaten dürüst insanlar mı?"

-"Evet.Hepsi de hakikaten çok dürüsttür."

-"Alâ..Belki ben tekrar oraya dönerim."

Lyn, gülümsedi.Bir şey de söylemedi.Kısa bir sessizlikten sonra kalkarak, dışarı çıktı.

Dakikalar geçti.Nihayet onun yatak odasına gitmiş olduğunu içerden akseden seslerden anladım.

Gülümsedim..Sonra bir kahkaha atarak, ayağa kalktım.

Yatak odasına doğru yürüdüm..

- S O N -

SHELL SCOTT

POLİS ROMANLARI SERİSİ POLİS ROM

CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ, Mayk Hammer, James Bond'la beraber Dünyanın en ünlü Polis Hafiyesi SHELL SCOTT'un birbirinden güzel ve heyecanlı on iki polisiye romanını sunmak bahtiyardır. SHELL SCOTT'un her 15 günde bir yayınlanacak olan bu serisinde çıkacak kitapların isimleri şunlardır:

1. DOST YÜZLÜ KATİL
2. CEHENNEMDEKİ CESETLER
3. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
4. BİR KADININ PEŞİNDE
5. ÖLÜM PERİSİ
6. ÇİFTE BELÂ
7. HAYDUTLAR ŞEHRİ
8. MEŞ'UM GECE
9. SICAK ÖLÜM
10. TABUTTAKİ CESET
11. SOKAKTAKİ CESET
12. HIZLI KURŞUN

FİATI 5 LİRA